XVIII. évfolyam 36. szám.
Ára: 1 forint
1962. szeptember 6.

Ludas Matyi

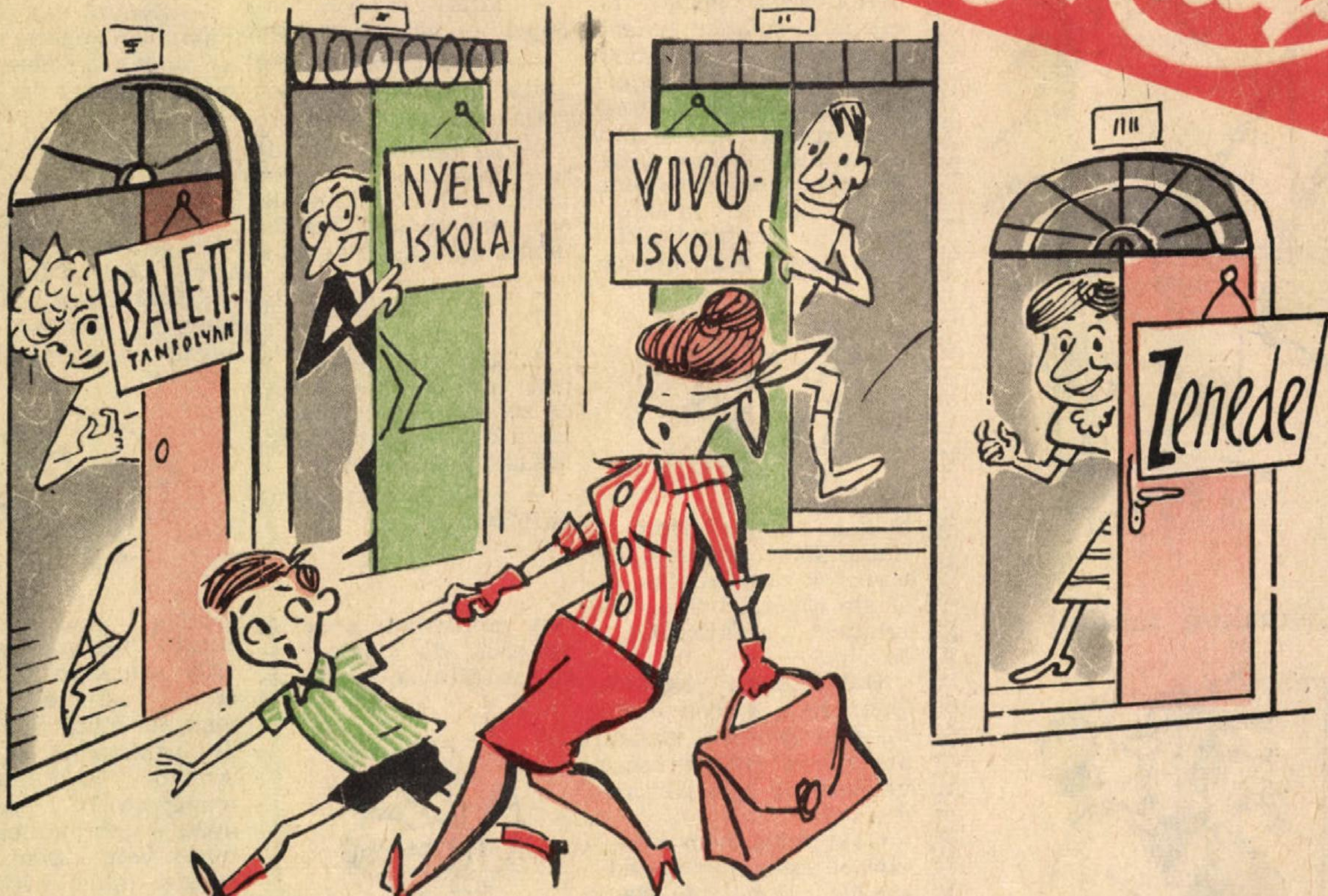
BALETT-TANFOLYAM
NYELV-ISKOLA
VIVÓ-ISKOLA
Zenede

Veszélyes övezet...

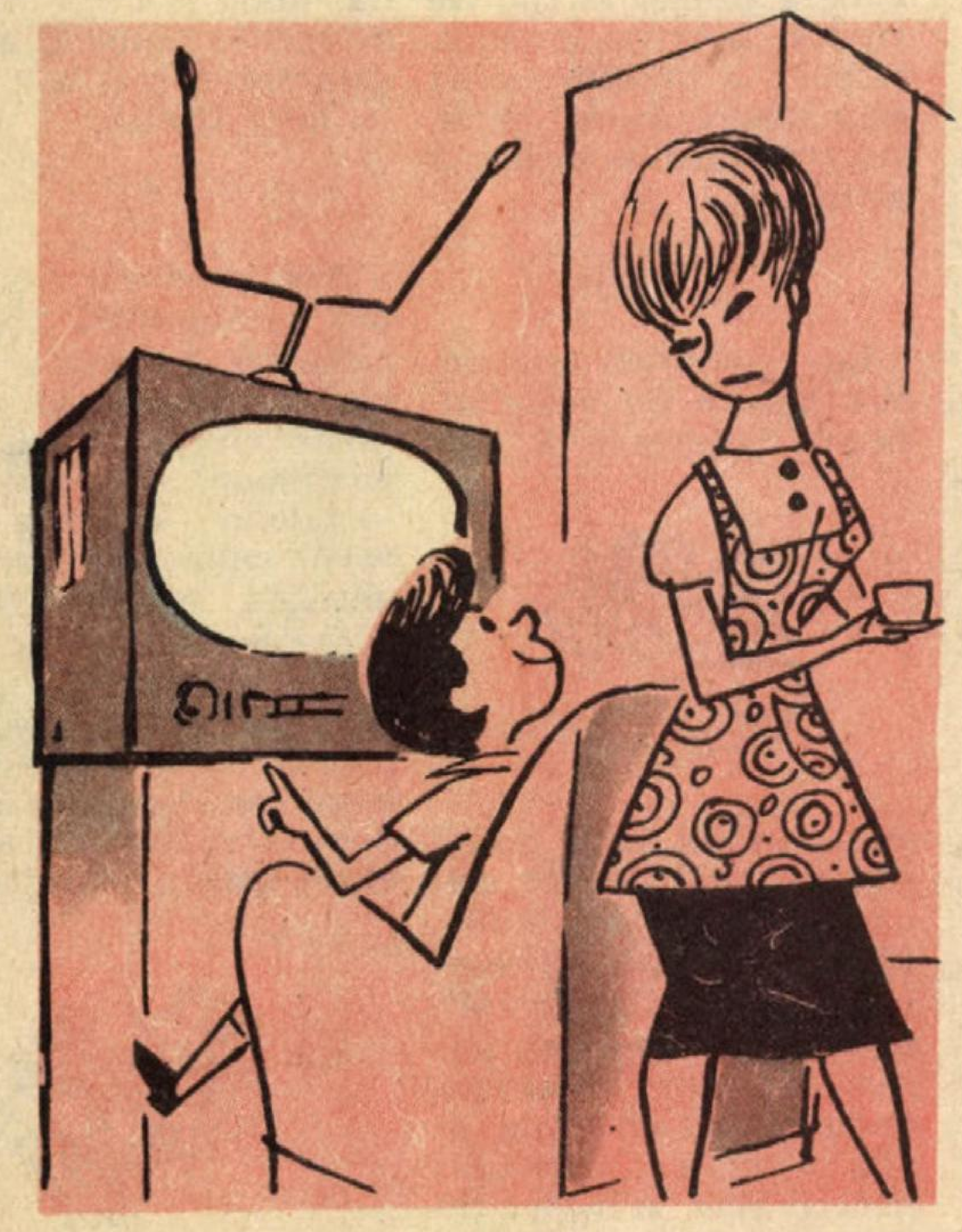

— Anyu, ha megcsináltad a leckémet, te is jöhetsz nézni...

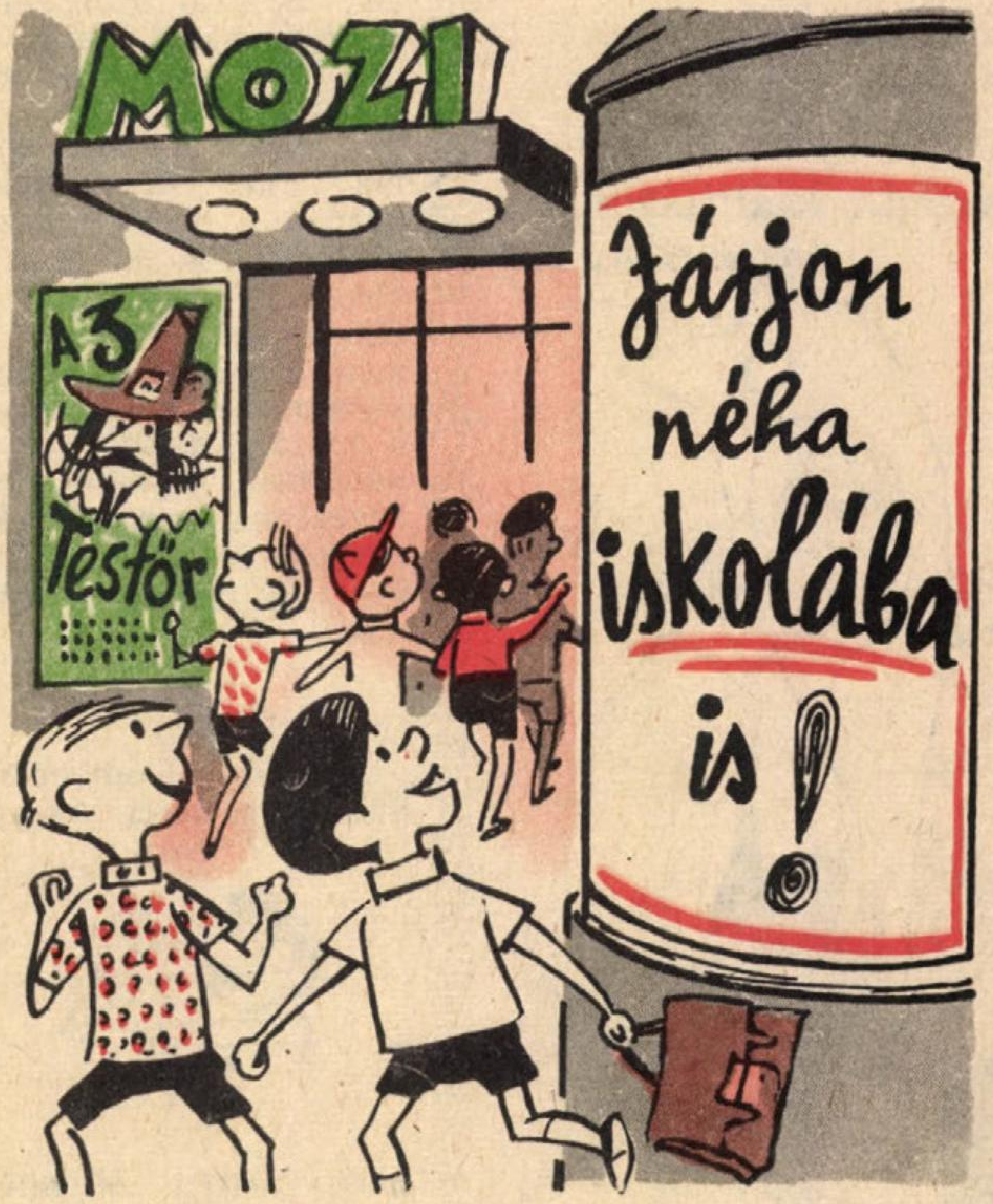
MOZI
A 3 Testőr
Járjon néha iskolába is!

Folytatás a 7. oldalon

Gis—

Szegő Gizi rajzai

Ágyrajáró

Hegedűs István rajza

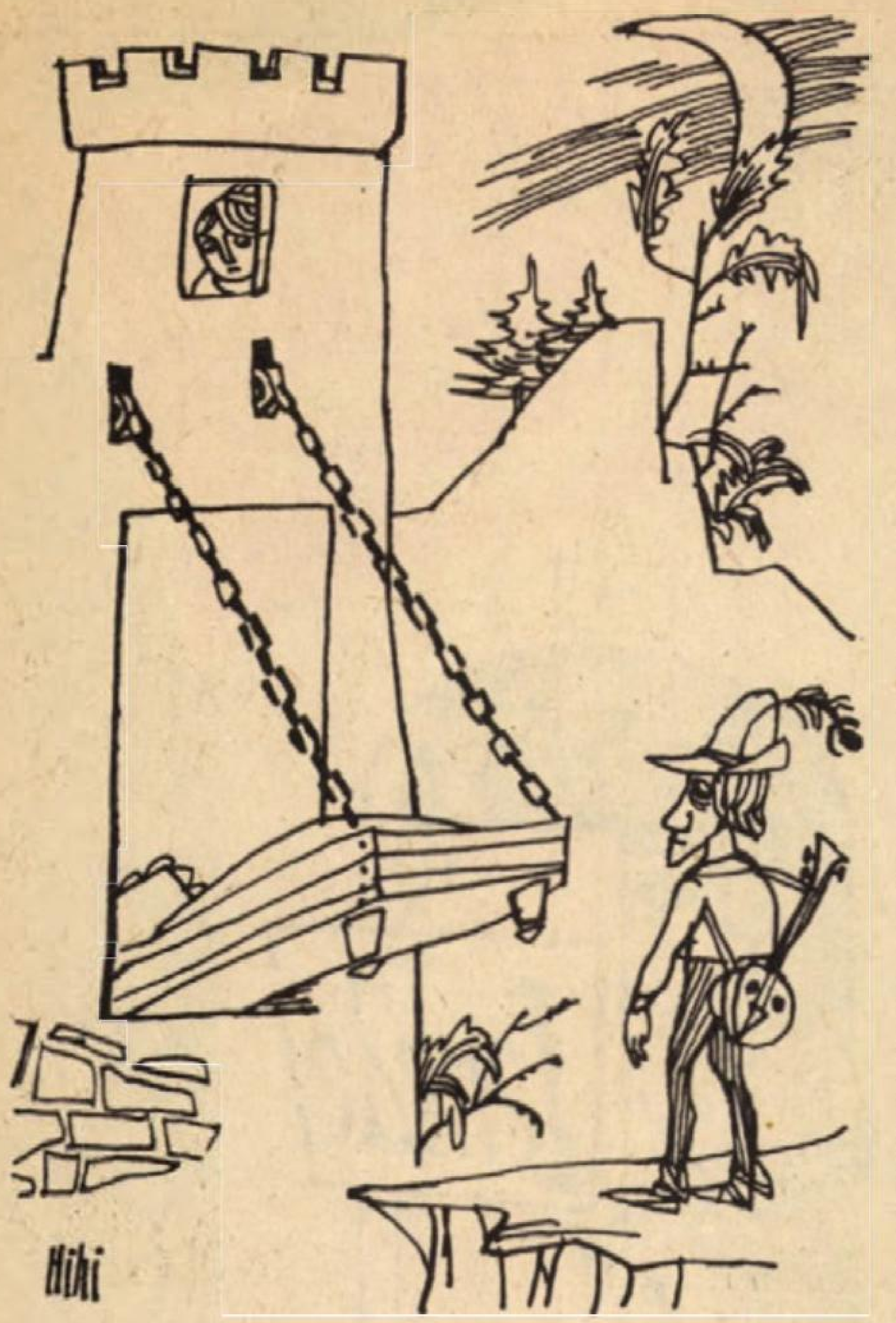

Gyanakvó modell

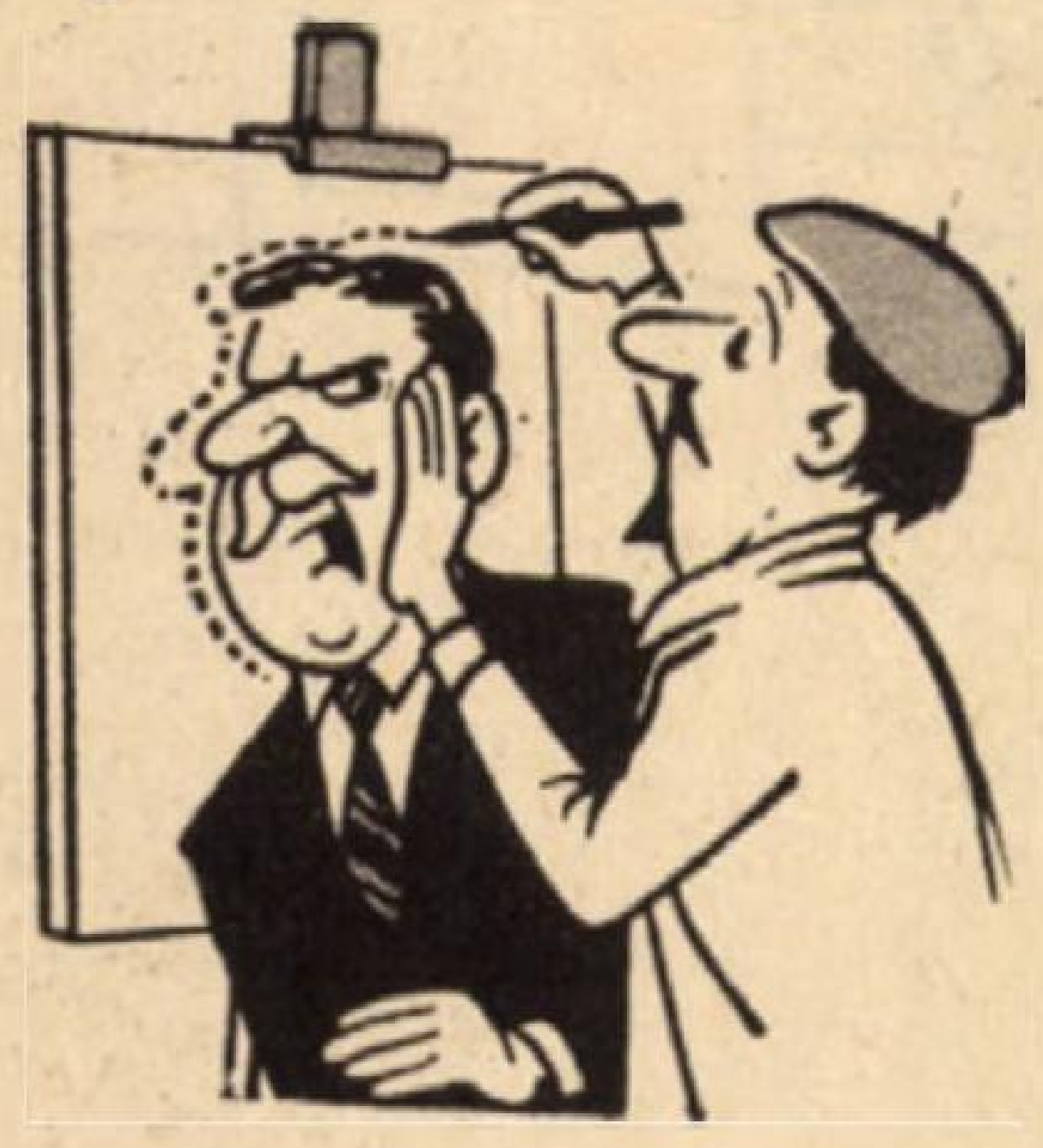

– Mondja, Mester, mióta fest maga portrékat?

Absztrakt kiállításon

Erdei Sándor rajza

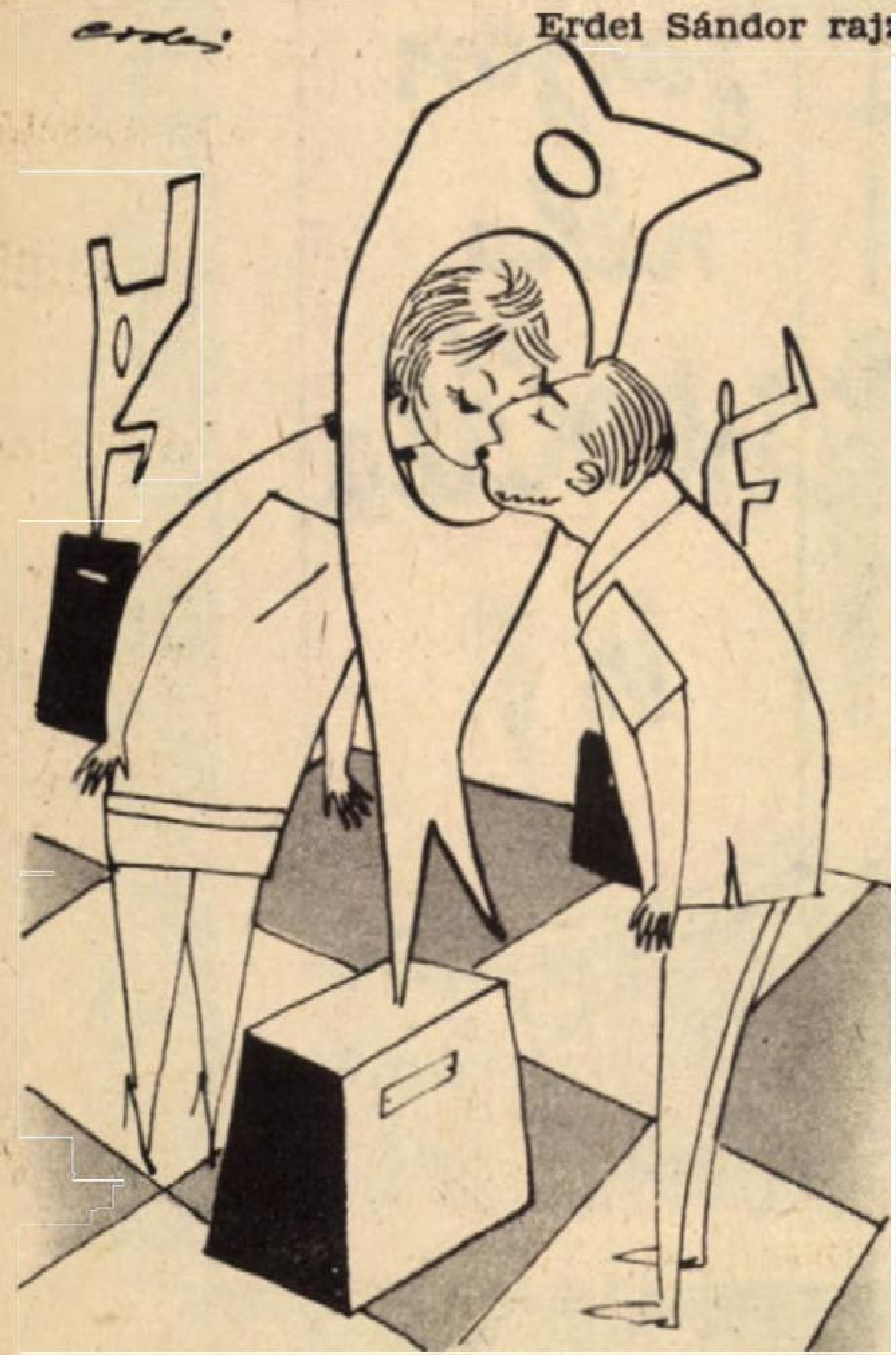

EGY SKÓT VÁROS BULGÁRIÁBAN: Gabrovo

Kezdhetném úgy is, hogy kedves bolgár emberek között jártam, de ezt már sokszor leírták előttem, különben is nem szándékozom úti naplót írni. Én Szófiától Várnáig eredeti bolgár vicceket, anekdotákat szándékoztam összegyűjteni. Sok emberrel találkoztam, s mindegyiküktől csak egyetlen eredeti bolgár viccet kértem a Ludas Matyi számára. Az emberek mosolyogtak, és szinte kivétel nélkül így feleltek: „Menjen Gabrovóba.”

Bulgáriában ugyanis Gabrovo a viccek hazája, és a gabrovói viccek, anekdoták népszerűsége vetekszik a jereváni rádióéval.

Gabrovóba nem jutottam el, csak a szomszédságába, Trnovóba. Szerencsém volt: itt találkoztam a helyi „Borba” című lap főszerkesztőjével, Hriszto Konszulov kollégámmal. Gabrovóban született. Tőle tudom, hogy Gabrovo régen kicsi városka volt, ma már könnyűipari központ, negyvenötezer lakossal. Ha én csak a viccekért szándékozom Gabrovóba utazni — mondta nekem Hriszto barátom —, ne fáradjak, ő majd elmesél nekem néhányat. Ebben megegyeztünk, és ezennel átnyújtok belőlük egy keveset a nyájas olvasónak.

*

A gabrovói ember fia Szófiában tanul. Az apa meglátogatja, de mivel a gyerek nincs odahaza, várnia kell. Közben a fiúnak hírül viszik, hogy az apja megérkezett. Hazarohan, egyenesen a szerető atyai karokba.

— Mitől van ilyen meleged? — kérdezi az apa.

— A villamos mellett szaladtam, hogy megspóroljak két sztotinkit.

— Te szamár — mondja erre az apa —, miért nem szaladtál inkább egy taxi mellett. Sokkal többet spórolhattál volna.

*

A gabrovói ember a tetőt javítja. Megcsúszik, és zuhanás közben, amikor a konyhaablakhoz ér, bekiált a feleségének:

— Az én részemre már ne főzz!...

*

A gabrovóiak nemcsak viccesek, de bizalmatlanok is. Minden gabrovóinak van egy ládája, amelyben az értékeit és főleg a pénzét tartja. De mielőtt kinyitja a ládát, belenéz a tükörbe, mert meg akar győződni arról, hogy valóban ő nyúl-e a pénzéhez.

*

Egy gabrovói embernek három fia volt, nehezen boldogult a régi világban, és mint annyi sokan annak idején, kivándorolt Amerikába. Elvitte magával a család egyetlen borotváját, amellyel eddig ő és a három fia borotválkozott. Évek teltek el, amíg az apa végre visszajött Amerikából. A három fiú derékig érő szakállal várta őt.

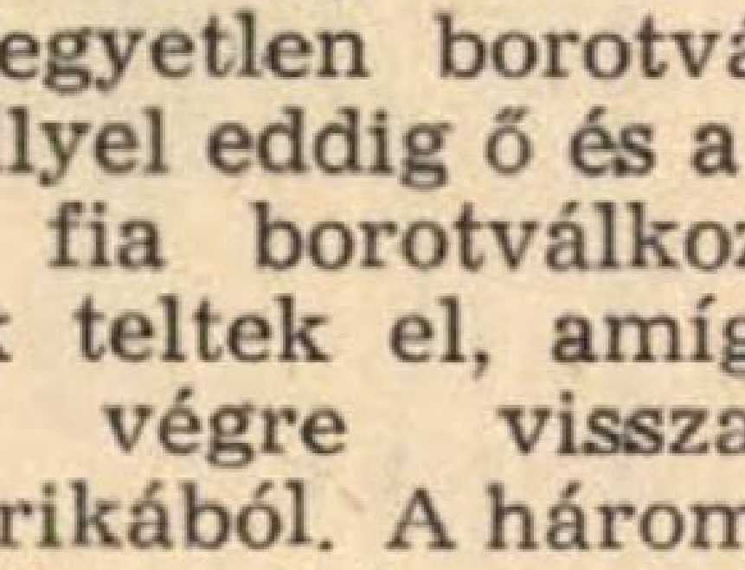

— Valami baj van? — kérdezte az apa nagy aggodalommal, amikor meglátta a három fiút a szokatlan szakállal. — Talán gyászoltok?

— Semmi baj, papa — mondta a legidősebb fiú a többiek nevében is —, csak vártunk a borotvára.

*

Még egy anekdota a régi amerikás gabrovóiakról. Kórházba került a kivándorolt gabrovói ember. Éppen akkor hoztak a kórházba egy gazdag amerikait is: sürgős vérátömlesztésre volt szüksége. A gabrovói szívesen adott vért, de előre kialkudta, és kifizettette az árát. Amikor az amerikai meggyógyult, megkérdezte a gabrovóitól, hogy miért volt a pénz olyan sürgős, miért kérte előre?

— Mert tudtam — felelte a gabrovói —, hogy ha majd az én vérem csörgedez benned, akkor sajnálni fogod a pénzt, és nem fizetsz.

*

Azt mondtam Konszulov barátomnak, hogy a hallottak szerint a gabrovói emberekről csak „skót” viccek vannak forgalomban. Ez így is van — felelte —, mert a gabrovói ember nagyon takarékos, minden fillért a fogához ver, és azt beszélik róla egész Bulgáriában, hogy esténként még az órát is leállítja, hogy ne kopjon. Mondom erre, hogy ez aztán egy igazán közismert skót vicc. Mire így felel: „Persze. De a skótok is Gabrovóból ismerik...”

Földes György

Az elégedetlen

Sötét arccal, a pesszimizmustól fakó hangon jelentette ki ez a tiszteletet parancsoló, félelmetesen lehangolt férfiú, hogy a világon a dolgok nagyon rosszul mennek, sőt katasztrófálisan rosszul mennek, s ha ez így megy tovább, akkor rövidesen nem megy tovább. Megkérdeztem tőle, hogy miben látja a segítség, a felemelkedés módját. Hosszas gondolkodás után így válaszolt:

— A nagyhatalmaknak percek alatt meg kell egyezniök, az atom- és hidrogénbombákat meg kell semmisíteni, de nem felrobbantás útján. Az amerikaiaknak fel kell adniok a Monroe—Kennedy elvet, hogy tudniillik Kuba az amerikaiaké. A lehető legsürgősebben meg kell találni a világegyetem keletkezési okát, egységesíteni kell az egyházakat, Angliának pedig el kell döntenie, hogy belép-e a Közös Piacba, vagy pedig lemond a krikettről. Olcsó hasadó anyaggal kell ellátni a most felszabadult afrikai országok népeit, hasznosítani kell az óceánok plankton-készletét, s el kell érni, hogy a katonai puccsokat az egész világon kihágásként kezeljék.

— Termővé kell tenni a Déli-sarkot, a teljes gépesítésig a pingvineket kell bevonni a mezőgazdasági munkálatokba. Rövidesen hozzá kell fogni a Hold ásványi kincseinek kihasználásához. Kötelezővé kell tenni a felebaráti szeretetet, hárommilliárd családi házat kell építeni, s gondoskodni kell arról, hogy minden embernek legyen csekkszámlája. Köznevetség tárgyává kell tenni a bűnözést és a tiltott szerencsejátékot. A világűr békés felhasználását népi mozgalommá kell tenni, egyetlen bolygó vagy tejút se legyen a kiváltságosoké, hanem a legszélesebb dolgozó rétegeké. Tiszteletben kell tartani minden nép űrhajózási szabadságát.

— Gondoskodni kell arról, hogy mindenki egészséges, szép, fiatal és szellemes legyen, senkinek se kelljen elhízástól félnie. Csökkenteni kell a fény sebességét, a levegő portartalmát és a közlekedési balesetek számát. Fokozott mértékben fel kell használni a Nap sugárzásának, a tenger hullámzásának és a Föld belső melegének energiáját. A fölösleges hegyláncokat el kell tűntetni, a tenger vizét ihatóvá, az erdőket ehetővé kell tenni.

— És ami a legfontosabb — tette hozzá emelt hangon — góllövőt kell szerezni a Fradi csatársorába!!!

Feleki László

Űrhajóstop

(A Süddeutsche Zeitungból)

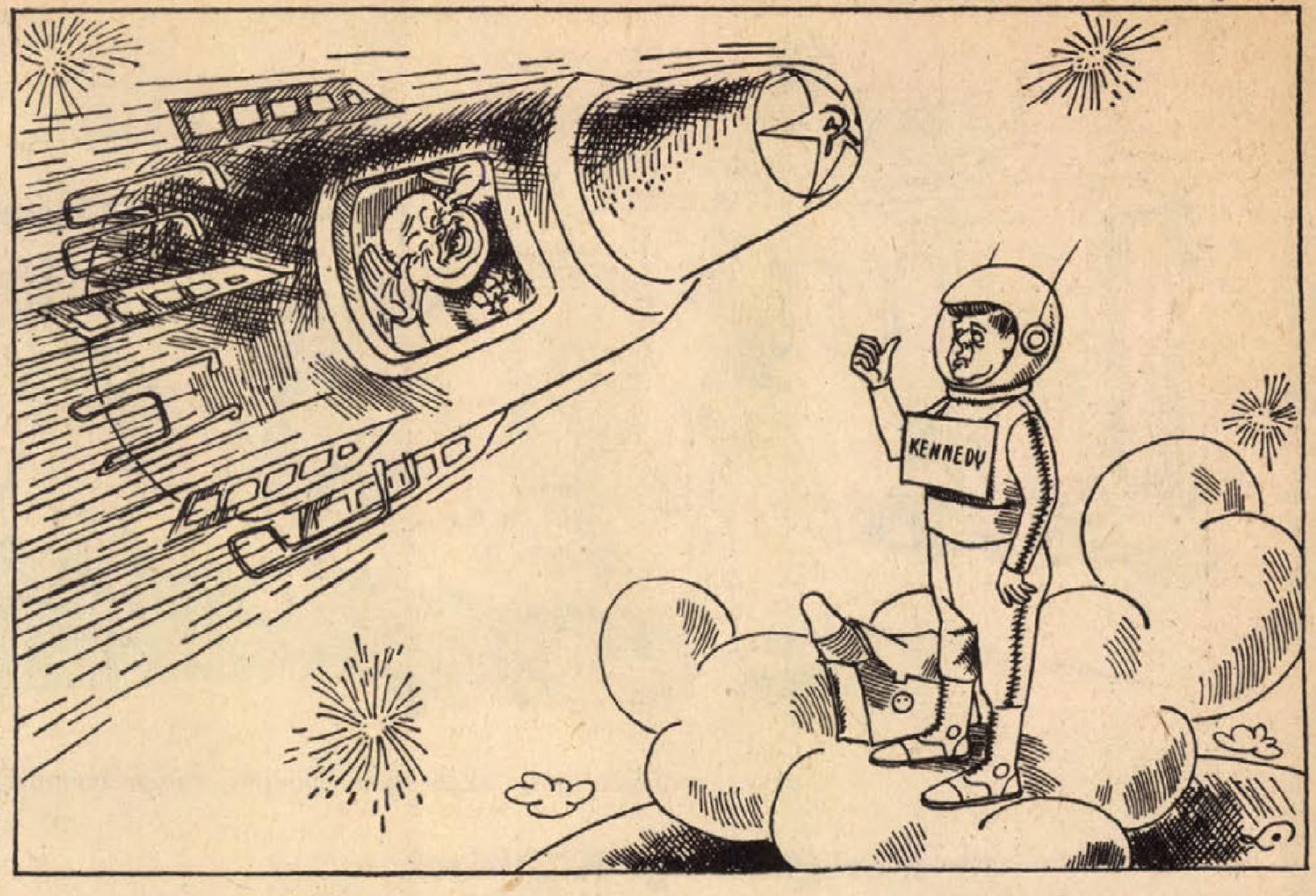

Délibáb

Kaján Tibor rajza

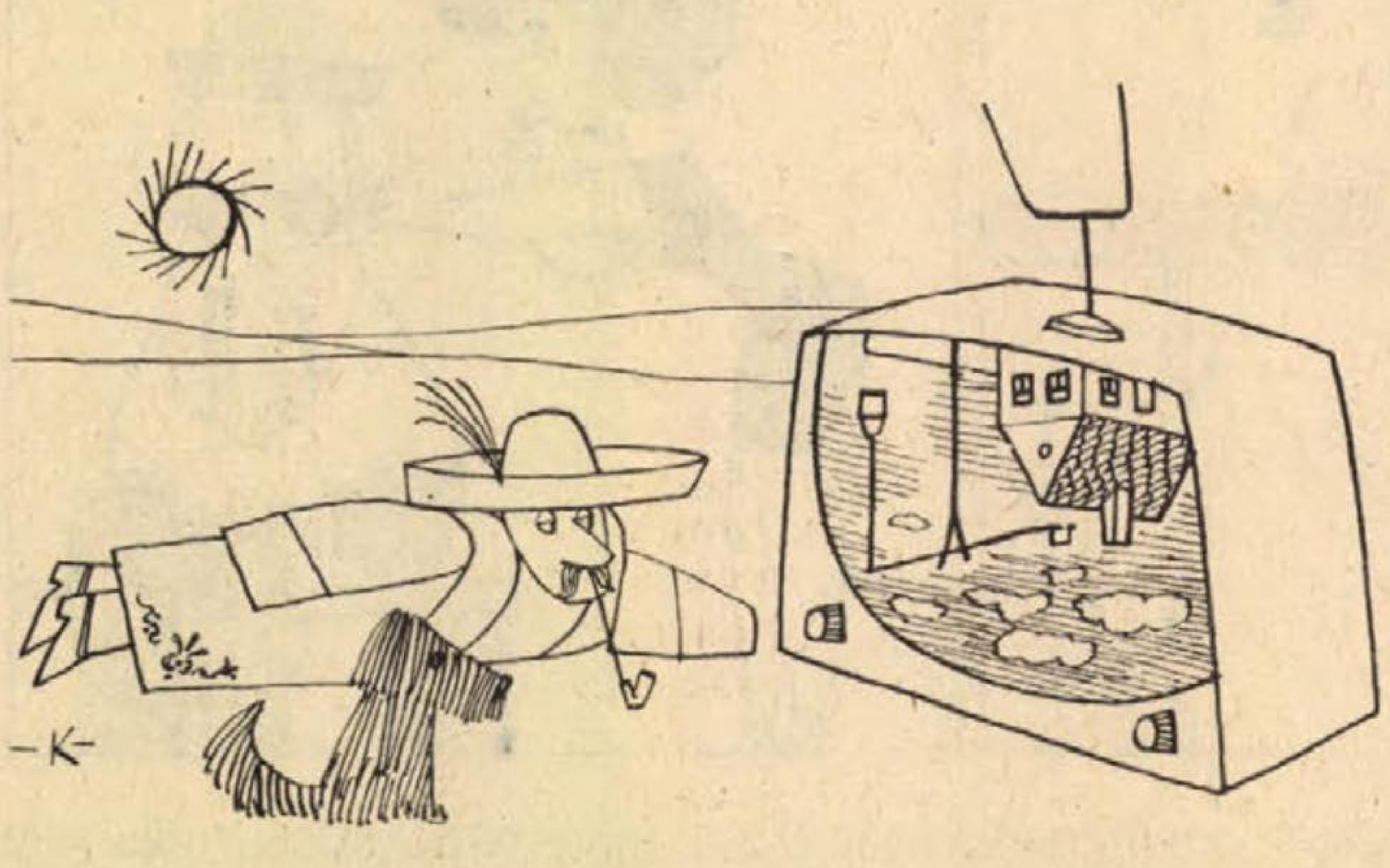

Magyaros szokás

Erdei Sándor rajza

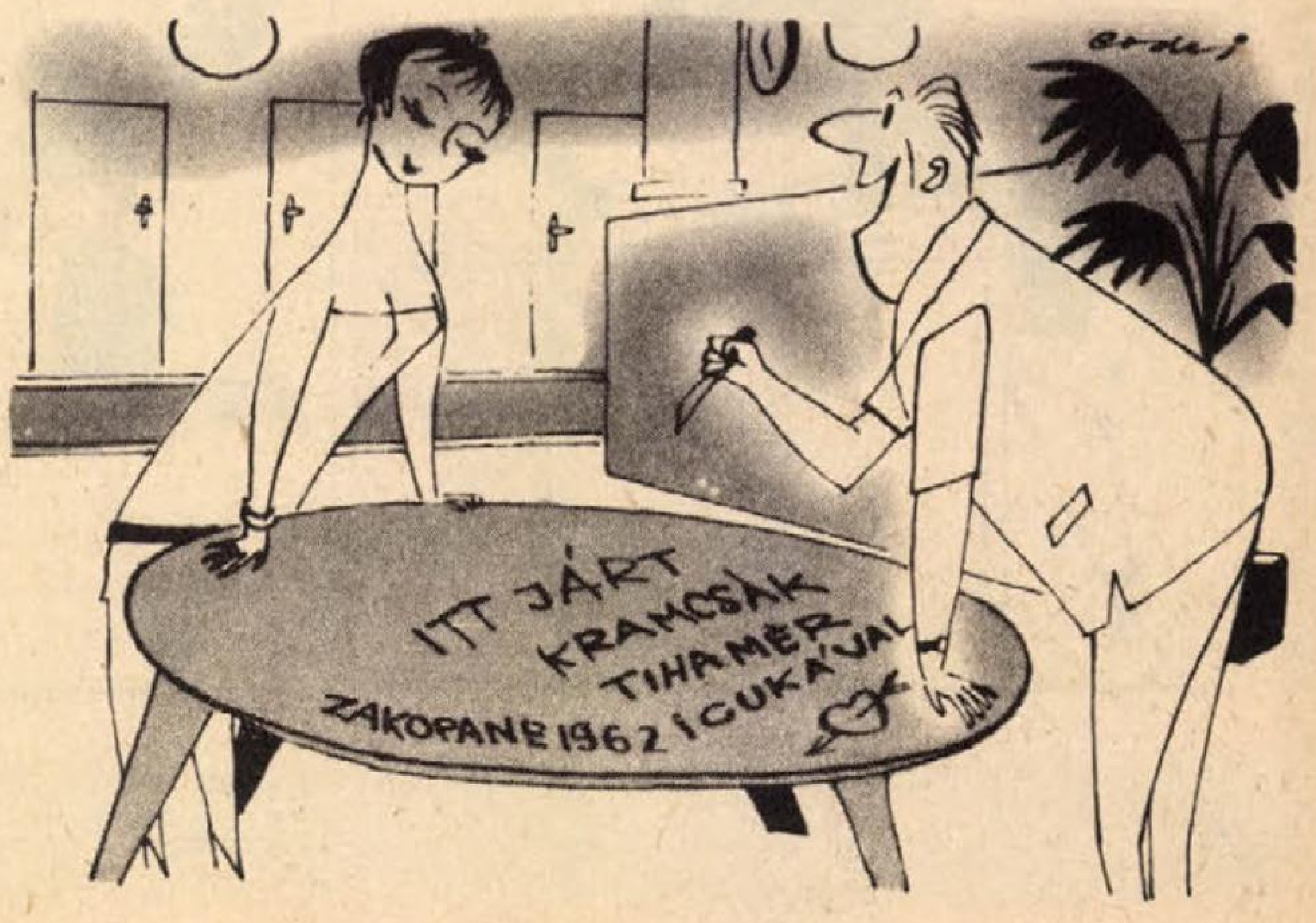

Kedvezményes vonat a Mezőgazdasági Kiállításra

Hegedűs István rajza

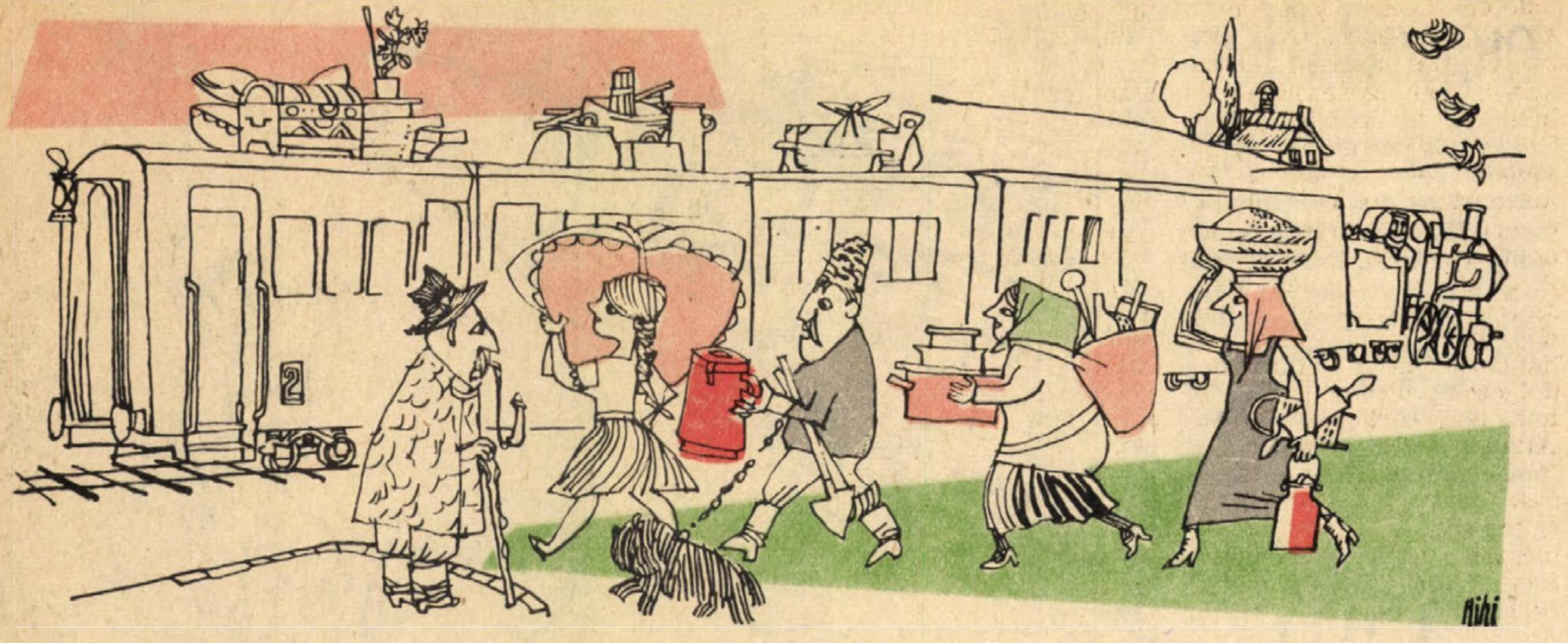

– Úgy gondoltuk, hogy akkor már mindjárt Pesten maradunk...

A Mezőgazdasági Kiállításon

Fülöp György rajza

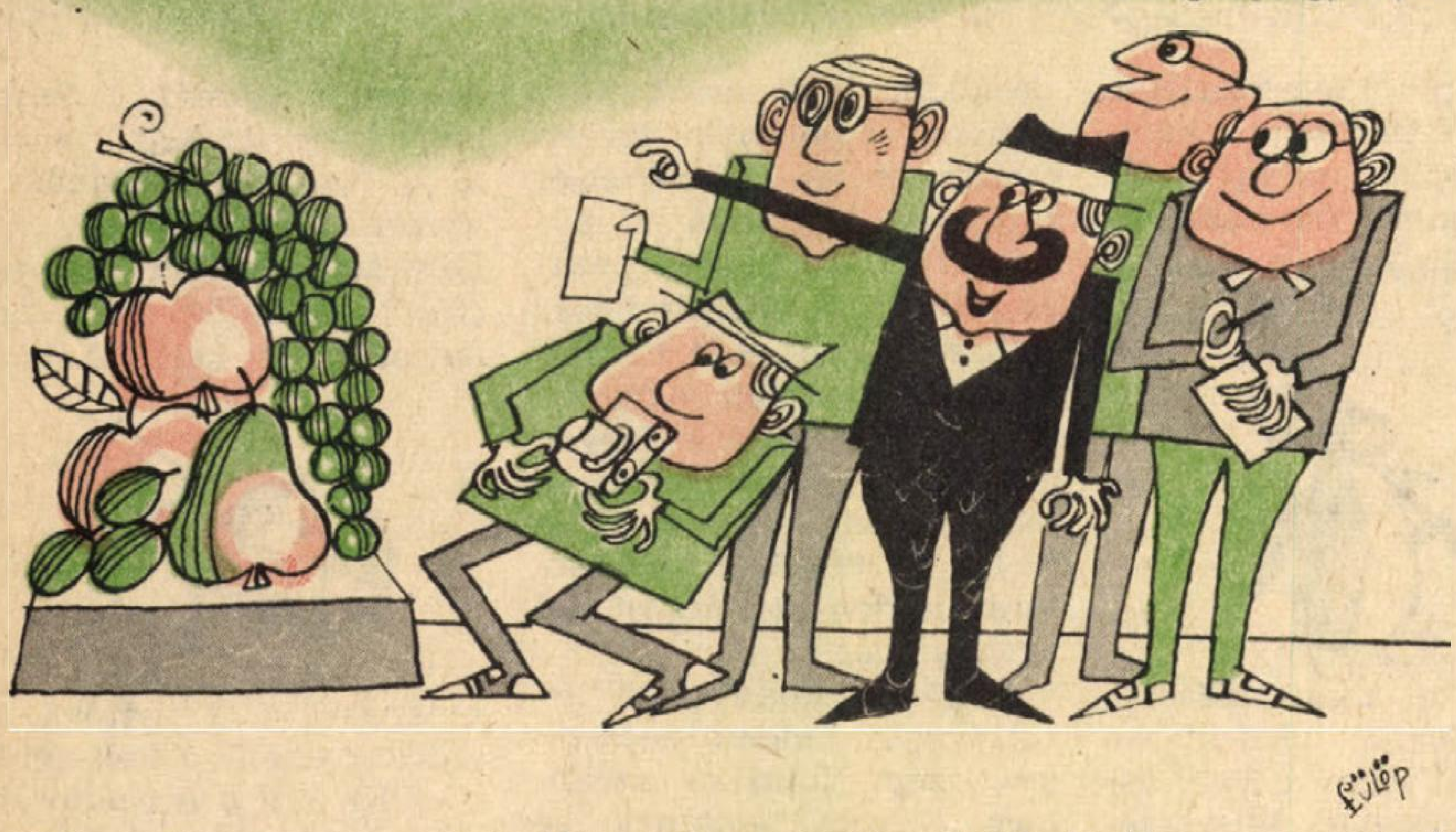

– Egészen jó termésünk volt az idén, csak a gyümölcs sikerült kisebbre, mint máskor!

Szépségverseny előtt

Ifj. Barát József rajza

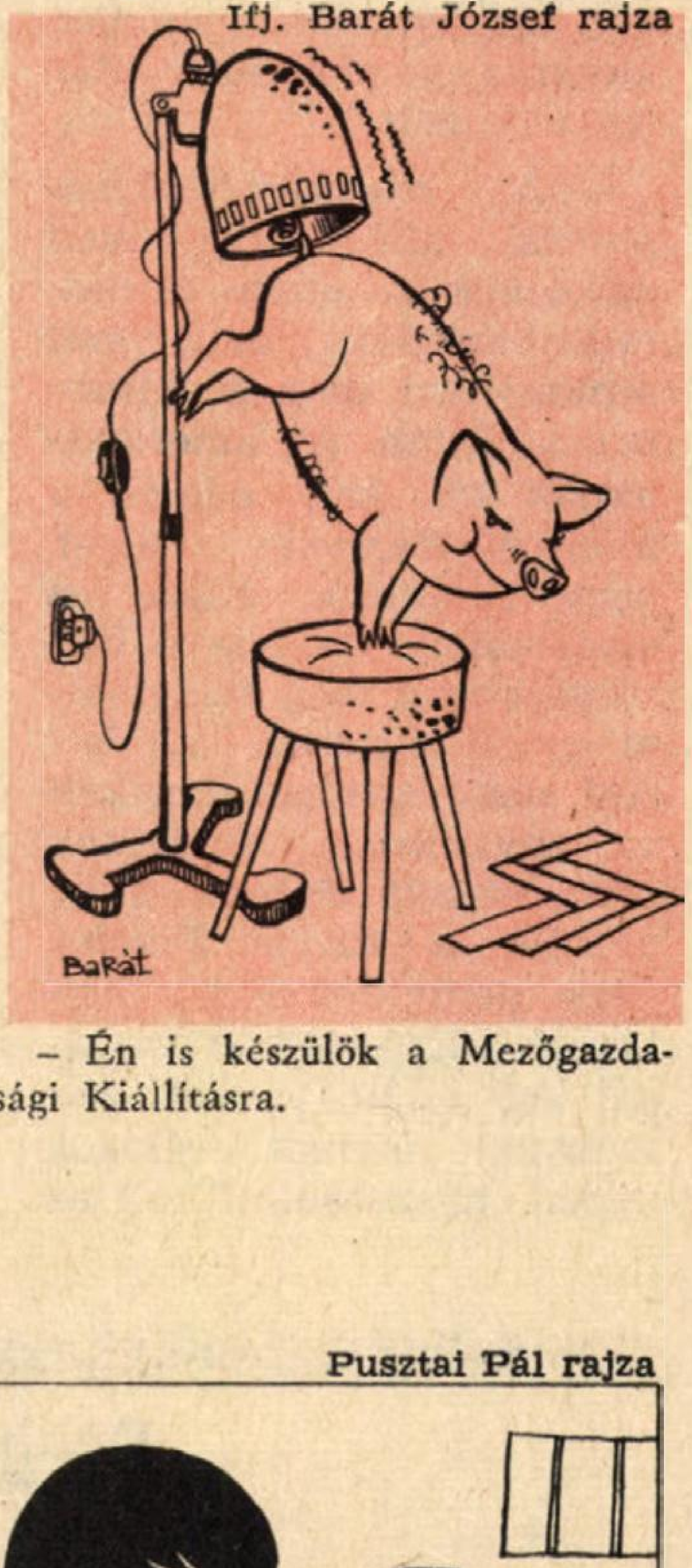

– Én is készülök a Mezőgazdasági Kiállításra.

Jucika a kiállításon

Pusztai Pál rajza

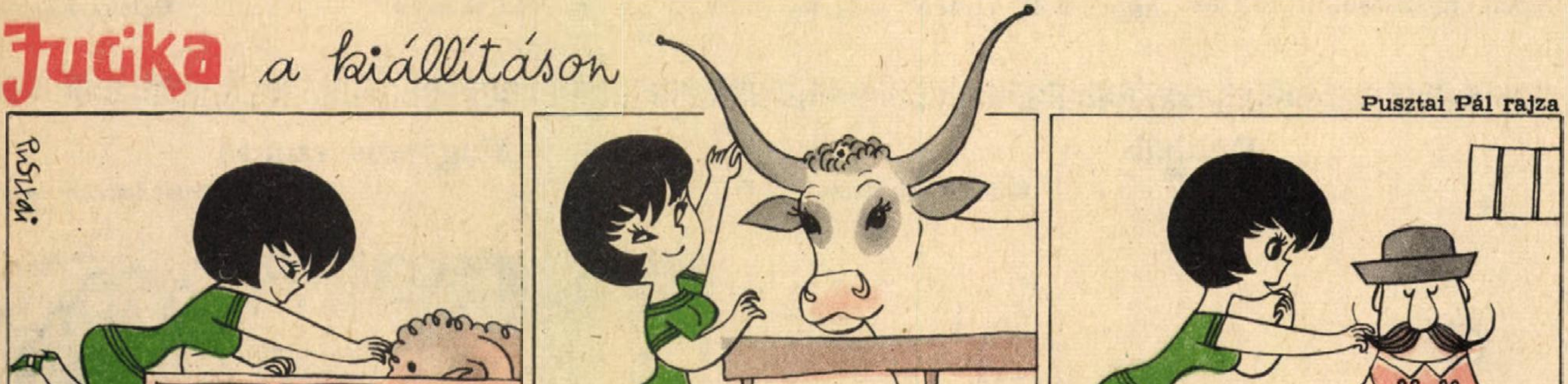

NEM SZERET A FŐNÖKÖM

Csalhatatlan jeleim vannak arra nézve, hogy nem szeret a főnököm. Nős ember vagyok. Szerető feleségem van. Kislányom hét hónapos, de máris szeret. Szüleim is szeretnek. Nagyszüleim — szegények — meghaltak, de ha élnének, biztos vagyok abban, hogy nagyon szeretnének engem. A főnököm azonban nem szeret. Tekintettel arra, hogy nem holmi maszeknél, hanem állami vállalatnál dolgozom, bízvást mondhatom, hogy neheztel rám az Állam Helyi Képviselője. Hiába mondtam az Államnak, hogy ne haragudjunk egymásra. Sajnos, rossz természete van. Meg aztán nem szerethet mindenkit. Biztos forrásból tudom, hogy Kovács kartársat, a kollégámat szereti. Mancikát, a kolléganőmet is szereti, sőt az íróasztala mögött levő fotelt is szereti. Azt annyira szerette, hogy haza is vitte. Állami lakásban állami fotel; lehet-e ennél szebb összhang? Nem. S nem is volt ellene senkinek sem kifogása. Talán azért nem, mert egy tatarozással együtt járó fölfordulás alatt a Szent Fotel megszentelt helyéről kikerült a lépcsőházba, s egy kies esti órán az Állam sajátkezűleg — gyermekei, a kisded Államok segítségével — hazacipelte. Sőt, elvitte a fotel testvérkéjét is, hogy az ne unatkozzék egymagában. Az élet ment tovább. Az íróasztal mögé díszes ülő alkalmatosság került, mert az Államnak is van szíve, sőt egyéb testrésze is, melyet pihentetni kell, hiszen huzamosabb ideig csak Hunyadi állt amott a szirttetőn. Szirtről itt szó sem volt, s az irodát senki sem nevezte ki Hunyad magas falának. A fotelt nem keresték. S miként tűnt el? Nem látta senki. Csak én. Miért sétáltam arra? Csak az a mennybéli magasságos atyaúristen tudná megmondani.

De rögtön elfordultam! El én. Nem láttam semmit. S mégis. Azóta haragszik rám Ő. Csak az előbb említett Magasságos tudja, hogy mikor kaptam utoljára prémiumot. Haragszik rám a főnök. Már azon gondolkoztam, hogy odamegyek hozzá s azt mondom: nézd! Én *akkor* nem láttam semmit. — Mikor? — kérdené, s haragját tetézném azzal, hogy emlékeztetem valamire, ami... Lehet, hogy *akkor* észre sem vett, s azért estem ki kegyeiből, mert kerülöm őt... Talán jobb lenne, ha mindent bevallanék, valahogy így: bocsáss meg, elloptam két fotelt... Erre azt kérdené: hová tetted? S — istenments! — úgy hinné, hogy négy fotel tűnt el. Megfizettetné mind a négyet! Tőle kitelik. Szigorú ember.

Sajnos, haragszik rám. Tegnap értesítettek, hogy magasabb érdekből elhelyeznek Kislőcére. Betelt a pohár. Leleplezem, ha addig élek is. Egy foteltolvaj! Engem mer vidékre helyezni?! Na megállj!

De mi lesz, ha arra gondolnak, hogy cinkos vagyok, mert mostanáig hallgattam? Sőt, bűnrészes is. Talán megvesztegetett egy sámlival, amit eladtam az Ecserin.

Bonyolult ez az élet.

Bihari László

Valahol Dél-Amerikában

(A New York Herald Tribune-ból)

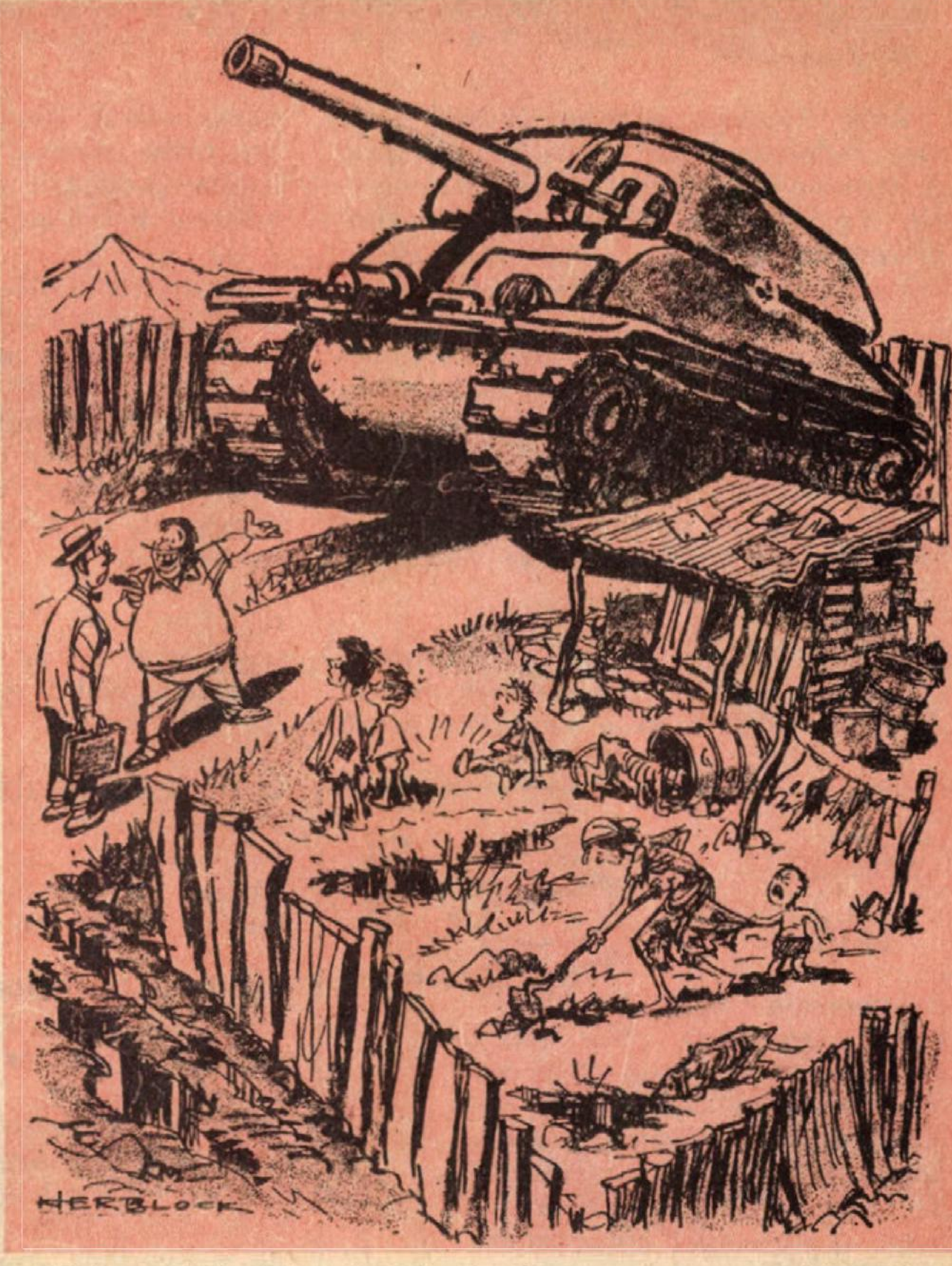

Miniszterelnök: Micsoda haladás! Csak nemrégen írtunk Washingtonba és már itt a legújabb modell!

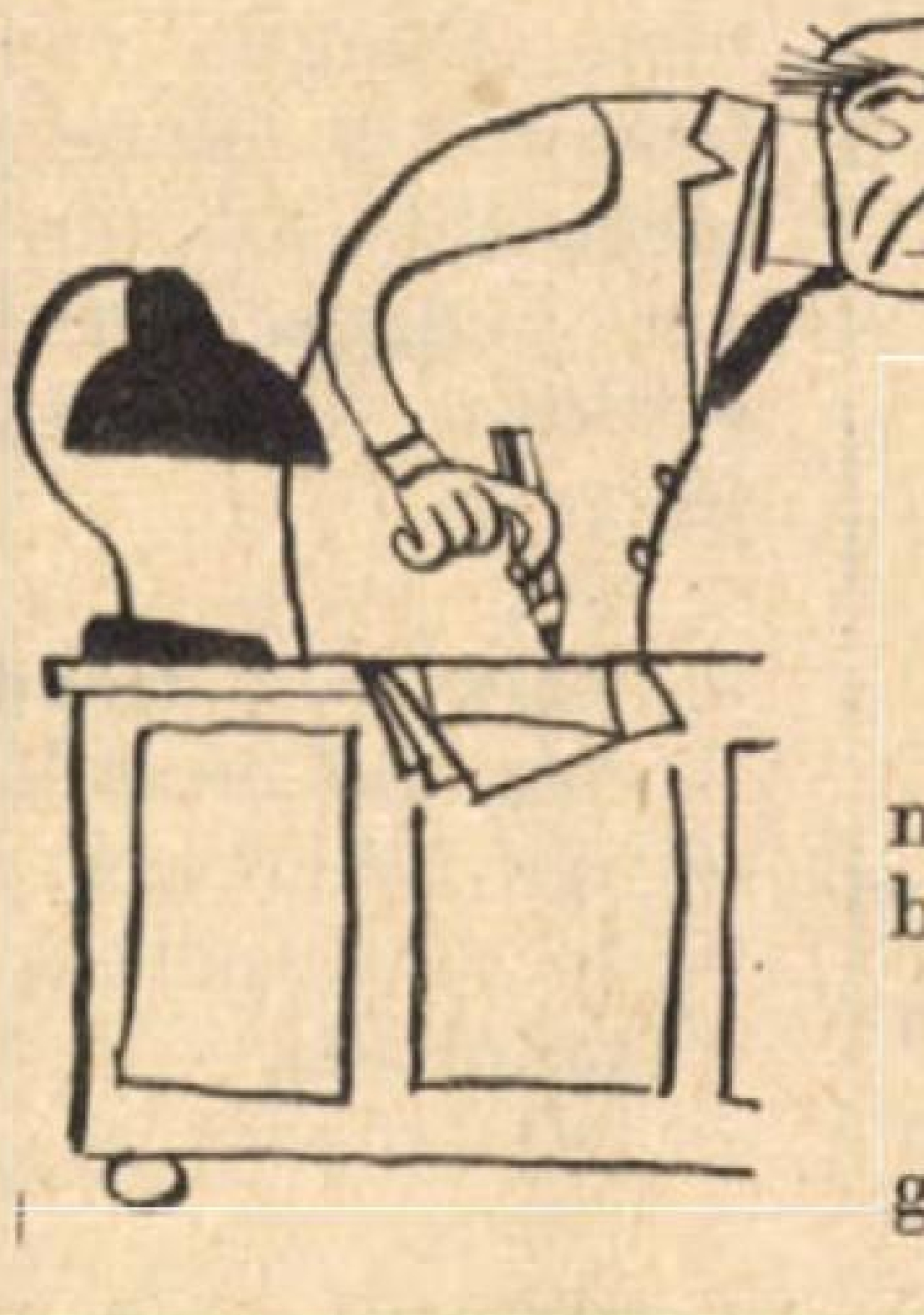

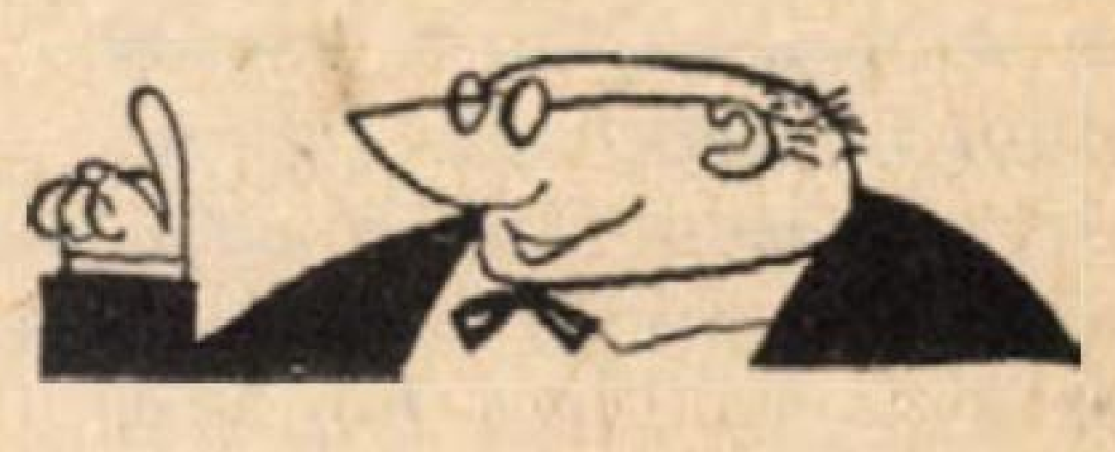

KAPITALISTA HUMOR

A „Wall Street Journal"-ban jelent meg ez a tréfa, amelynek humora valóban ellenállhatatlan.

A főnök így szól alkalmazottjához:

— Buxton, maga újabban halálra dolgozza magát. Csak így tovább!

Olasz fazon

Vasvári Anna rajza

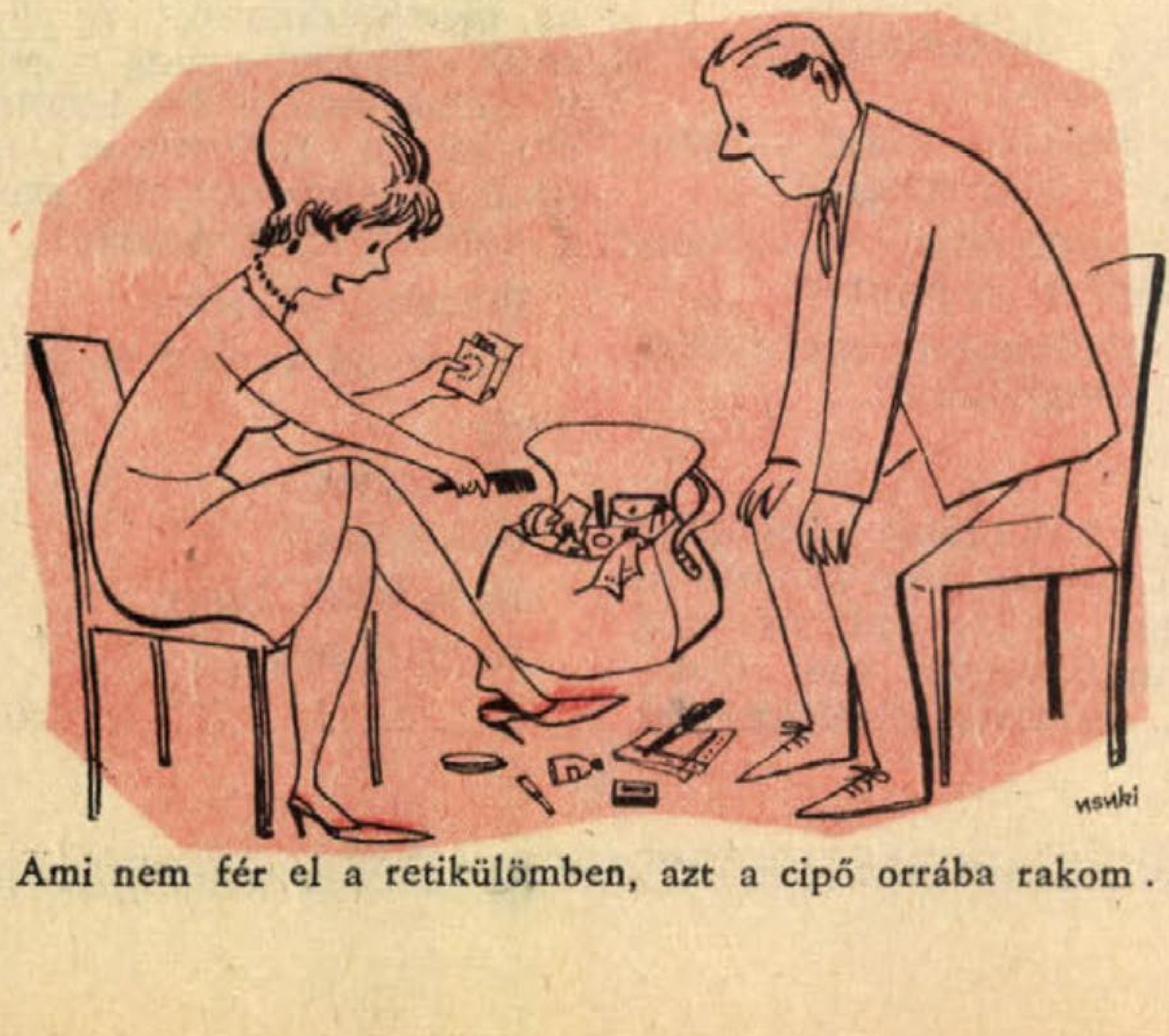

– Ami nem fér el a retikülömben, azt a cipő orrába rakom...

Hazautazás előtt

Szegő Gizi rajza

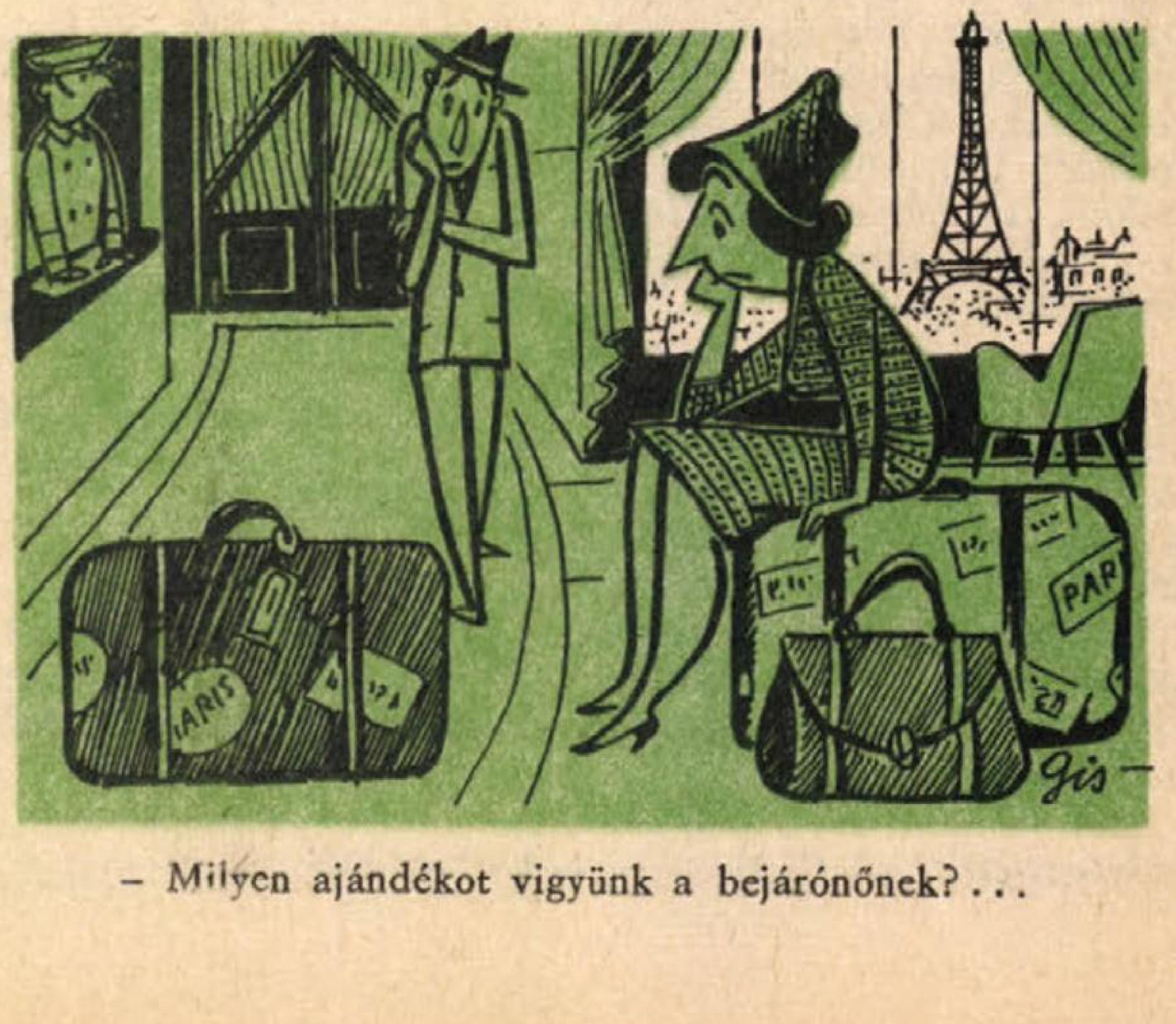

– Milyen ajándékot vigyünk a bejárónőnek?...

ELAVULT FOGALMAK LEXIKONJA

Akik elmúltak harminc évesek, azok még emlékeznek az alábbi címszavakra. A harminc éven aluliak viszont ne hagyják figyelmen kívül ezt a történelmi visszapillantást, hiszen, ha nem olvassák el, nem ismerhetik meg apáik korát.

A. *Altestnélküli nő.* A Vidám Park elején levő akkori „vurstliban" mutogatták. A hölgynek csak a fejét és mellét lehetett látni, többi része fekete függönnyel volt letakarva. A kikiáltó szerint (aki az altestnélküli nő nagyobbik fia volt), a kiállított tárgynak egyáltalán nem volt több része.

B. *Bálközi blokk.* Az akkori arisztokráciához dörgölődző fiatalemberek bálirodája. Ők jelölték ki a rendezést végző pálcás urakat. Ezeknek a pálcás uraknak egy része pálcával és bikacsökkel verekedést provokált az egyetemeken, de sohasem törtek pálcát felettük.

C. *Cupringer.* Alkalmazottakat elhelyező iroda. A színes cégtábla kulcsárnőt, szobalányt, komornát, inast, komornyikot hirdetett. Az állásnélküliek az irodában várakozva lesték, hogy az érdeklődők alkalmazzák őket. Ha ez az intézmény még megvolna, akkor most a háziasszonyok lesnék ott, hogy egy-egy bejárónő kiválassza őket.

G. *Gardedám.* Ha egy lánynak egy fiatalember udvarolt, akkor a fiatal pár gardedám nélkül egy lépést sem tehetett. Ballépést sem.

H. *Hozomány.* Házasságkötési kellék. A férfi csak akkor nősült, ha a menyasszonya megfelelő összegű pénzt hozott a házhoz. Ha az összeg szép volt, a nő csúnya is lehetett.

L. *Lóvasút.* Kétlóerős közlekedési eszköz. Ha a kocsis felöntött a garatra, akkor a kocsi csuklós lóvasút volt.

Ő. *Őrmestertől lefelé.* A ligeti mutatványos bódékban őrmestertől lefelé mérsékelt árú jegyet lehetett váltani. Ez érvényes volt a hullámvasúton — felfelé is. Az akkori idők szociális intézménye volt.

T. *Telefonnagysád.* Régebben nem volt automata telefon. Ha felvettük a kagylót, egy nő jelentkezett, aki kapcsolta a számot. (Elkésve vagy tévesen.) Az ideges telefonálók állandó harcban álltak a még idegesebb telefonoskisasszonyokkal, akiket „nagysád"-nak neveztek, és ezért gyakran kérdezték tőlük: „Nagysád, a fülén ül?"

U. *Uzsorás.* Rendszerint egyben háziúr is volt, aki állandóan „steigerolta" (emelte) a házbért. Ha már akkor népszerűsítik a súlyemelést, sok háziúr lett volna világbajnok.

Palásti László

Féldeci alibi

A talponálló végiben
Kovács így érvelt: „Hát igen,
bár gyomrom úgysem élvez itt,
lehörpintek pár féldecit.
Kissé, talán, könnyelmű voltam,
hogy más asszonynak udvaroltam,
de utóvégre, mi van abban,
hogy egyszer éjjel kimaradtam?
Az jöjjön itt az első kővel,
Kinek még nem volt dolga nővel!
. . . Ám nem leszek oly esztelen,
hogy hazamenjek szesztelen,
mert ezesetben bősz nejem
menten leszedné ősz fejem.
S mert mitsem érnék szép szavakkal,
védem magam jó törköly szaggal,
mert hogyha kissé bepiálok,
már minden gyanún felül állok.
. . . Egyszóval, kérem, én bizony,
nem szeszt, csak alibit iszom."

Így ért haza, kissé megkésve,
heveny alibi-mérgezésbe' . . .

Szőnyi Zoltán

Fokhagyma

Férfias nyíltsággal bevallom: nem szeretem! Lehet, hogy egyesek kényeskedőnek neveznek, mások talán őrbárói őseimtől örökölt arisztokratizmussal vádolnak érte — akkor sem szeretem a fokhagyma nevű penetráns gyümölcs ízét és illatát.

Sok álmatlan éjszakán tűnődtem: miért kényszerít hát vendéglátóiparunk és hentesiparunk a fokhagyma mértéktelen élvezetére? Miért kell az étteremben kínos gonddal böngésznem az étlapot? — és sokszor hiába, mert a fokhagymához legalkalmatlanabb ételben is találkozom a galád illattal. Lencsefőzelékben. Töltöttkáposzta töltelékében. Paradicsomos burgonyában. Sőt, kellett már Újházy-tyúklevest is zokogva visszaküldenem, oly embertelen fokhagymaillat áradt belőle. Az igazság kedvéért meg kell jegyeznem: csokoládéfagylaltot még nem kaptam fokhagymával. Bezzeg a felvágottak!... Sosem tudhatja az ember, mit kap a gusztusosnak látszó hüvelyben. Támadt már rám a fokhagyma ártatlannak látszó parízer örve alatt, borsosnak állított kolbászban, sonkakrémben, amit pedig nagyon szeretek. Hagytam már ott nyelvsajtot, pedig a közérteskisasszony esküvel esküdözött, hogy nincs benne a rettenetes növény.

Miért teszik ezt velem?

Vannak, akik azt tartják, hogy a szakácsok és felvágottipari felelős tényezők egyszerűen azért gyömöszölnek egy kalap fokhagymát mindenbe, mert így megspórolják az ínycsiklandó fűszerezés apró bűvészfogásait. Hiszen ez a sajnálatos illat minden egyebet fölöslegessé tesz: majorannát, gyömbért, szerecsendiót, szekfűborsot, mindazt a sok bűbájos ízesítőt, ami az étel örömeit adja. De én ezt nem hiszem. Ez ugyanolyan alaptalan vád, mint az, hogy egyes költőink azért használnak rossz rímeket, mert nem telik a tehetségükből jobbakra.

E. J.

Pesti tudósítónktól

Vannak gyárak, amelyeknek dolgozói nyáron egyszerre veszik ki a szabadságukat. A gyár ilyenkor leáll, a két hét karbantartással, javításokkal, festéssel, takarítással telik el, mialatt a munkások, mérnökök, tisztviselők a Balaton mellett kergetik a labdát családjukkal.

Nem lehetne ezt a kedves szokást meghonosítani az irodalmi életben is? Minden író egyszerre venné ki a szabadságát. Ezalatt az irodalmi termelés szünetelne, megjavítanák az írógépeket, a tollakat, kihegyeznék a ceruzákat, leporolnák a témákat, átcsiszolnák a rímeket, szabályoznák a feszültséget, előkészítenék a konfliktusokat, átfestenék a giccseket stb. Két hét múlva aztán újra megindulna a nagyüzem, vidáman, frissen, pihenten.

Nos? Ugye hogy ráférne egy kis pihenő az írókra is, az olvasókra is?

*

Filozófus barátommal találkoztam a minap. Panaszkodott a lét elviselhetetlenségére. Kenetteljesen vigasztaltam:

— Egyszer majd megtalálod a boldogságot!

A szakember türelmetlenségével legyintett:

— Definiálni szeretném, nem megtalálni!

*

A tudomány fejlődése még mindig nem hatotta át eléggé a táncdalirodalmat. Vannak ugyan már űrdalok, de ezek is eléggé felületesen dolgozzák fel az űrkutatással kapcsolatos tudományos kérdéseket. És hol van még az atomfizika, az orvostudomány, a filozófia stb. Pedig még régebbi slágereket is fel lehetne emelni a tudomány legújabb eredményeinek színvonalára. Mint például:

Placebo, placebo,
Így se jó és úgy se jő . . .

Vagy:

Nukleáris,
Nukleáris,
Nem lehet, hogy
Nem hasad . . .

f. l.

KEZDŐDIK AZ ISKOLA

Újra az iskolában

Török János rajza

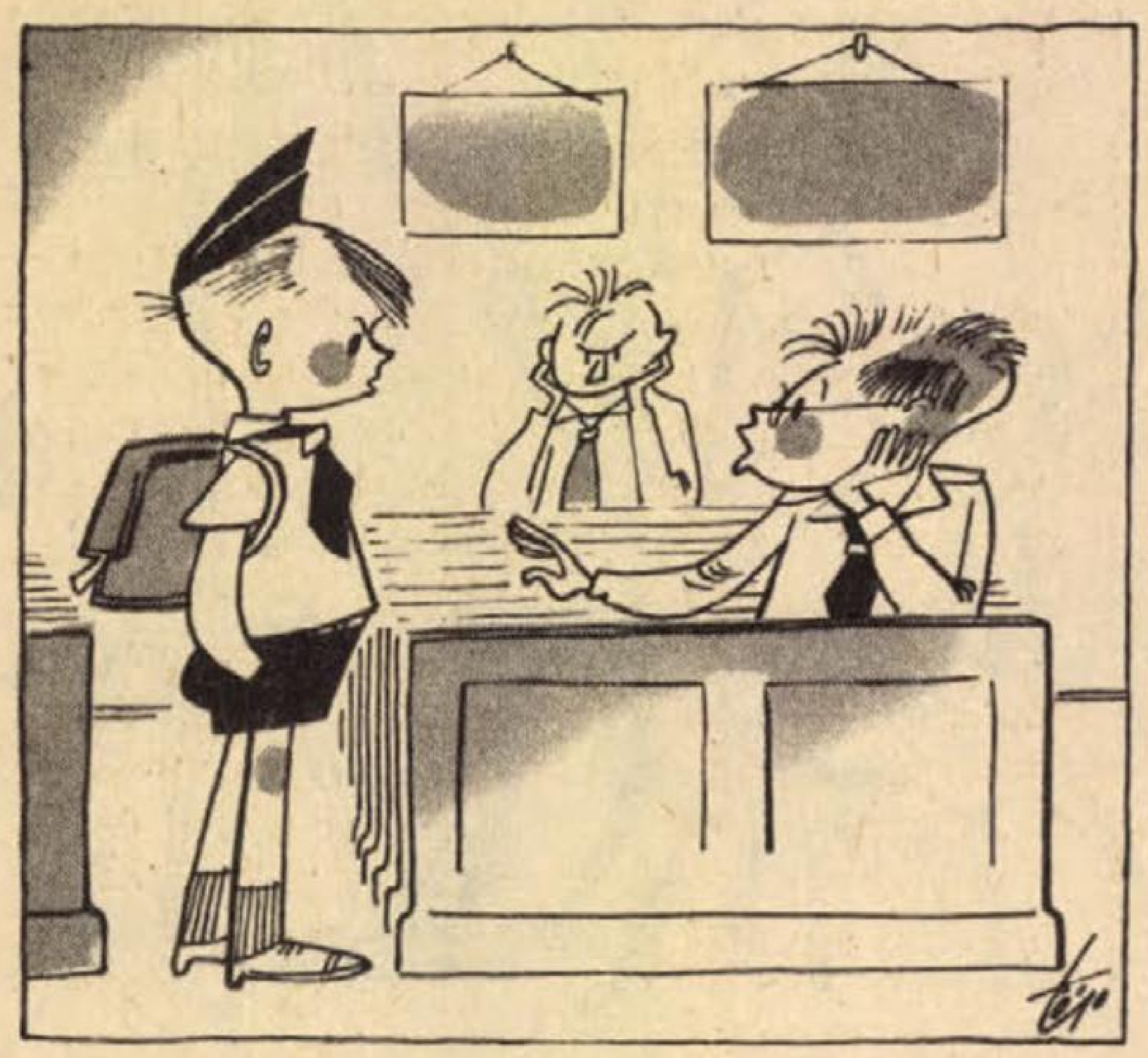

– Lehet, hogy elfogult vagyok, öregem, de nekem a táborozás sokkal jobban tetszett! . . .

Az új tanárnő első órája

Kaján Tibor rajza

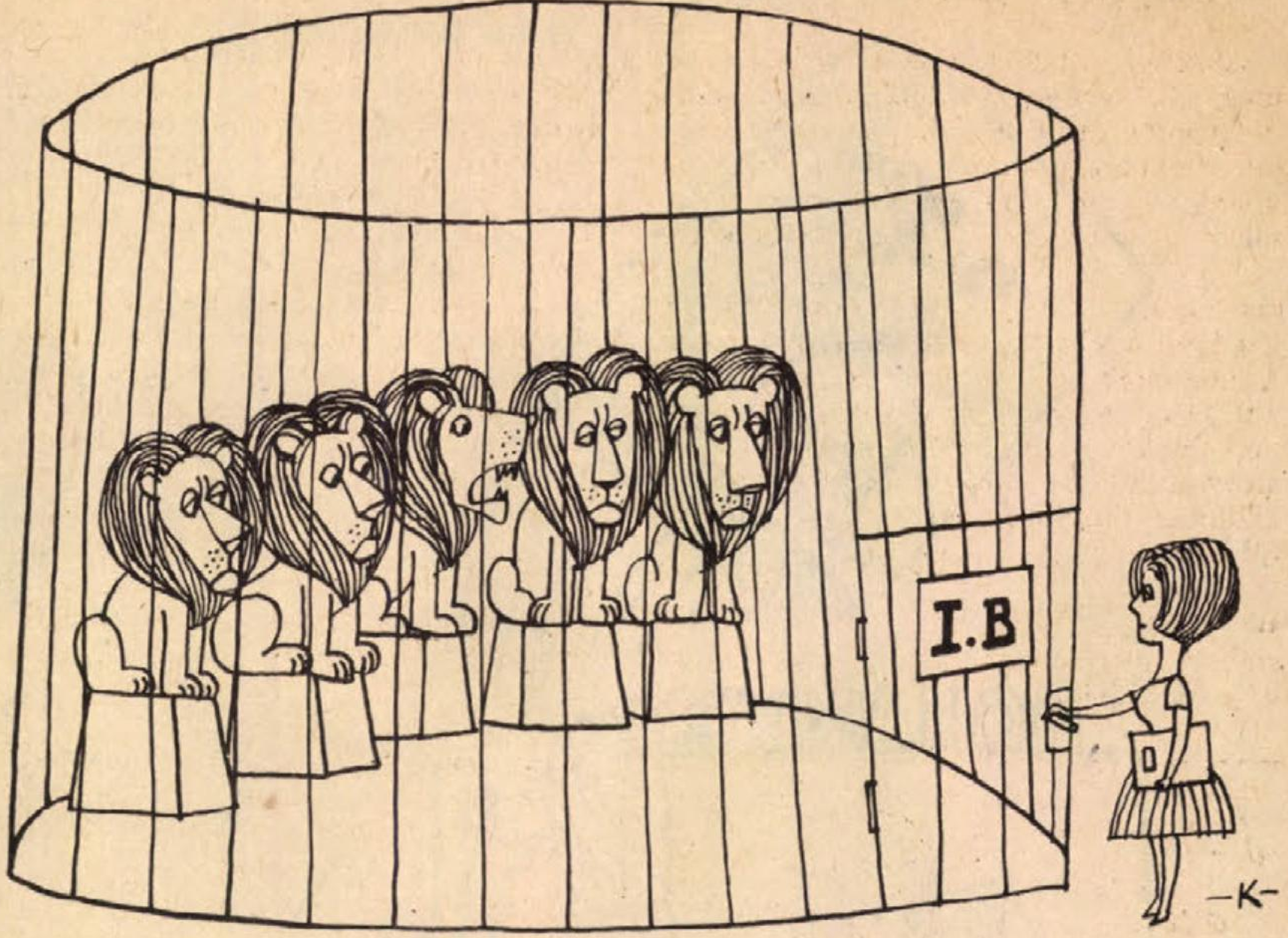

Gavallér

Szegő Gizi rajza

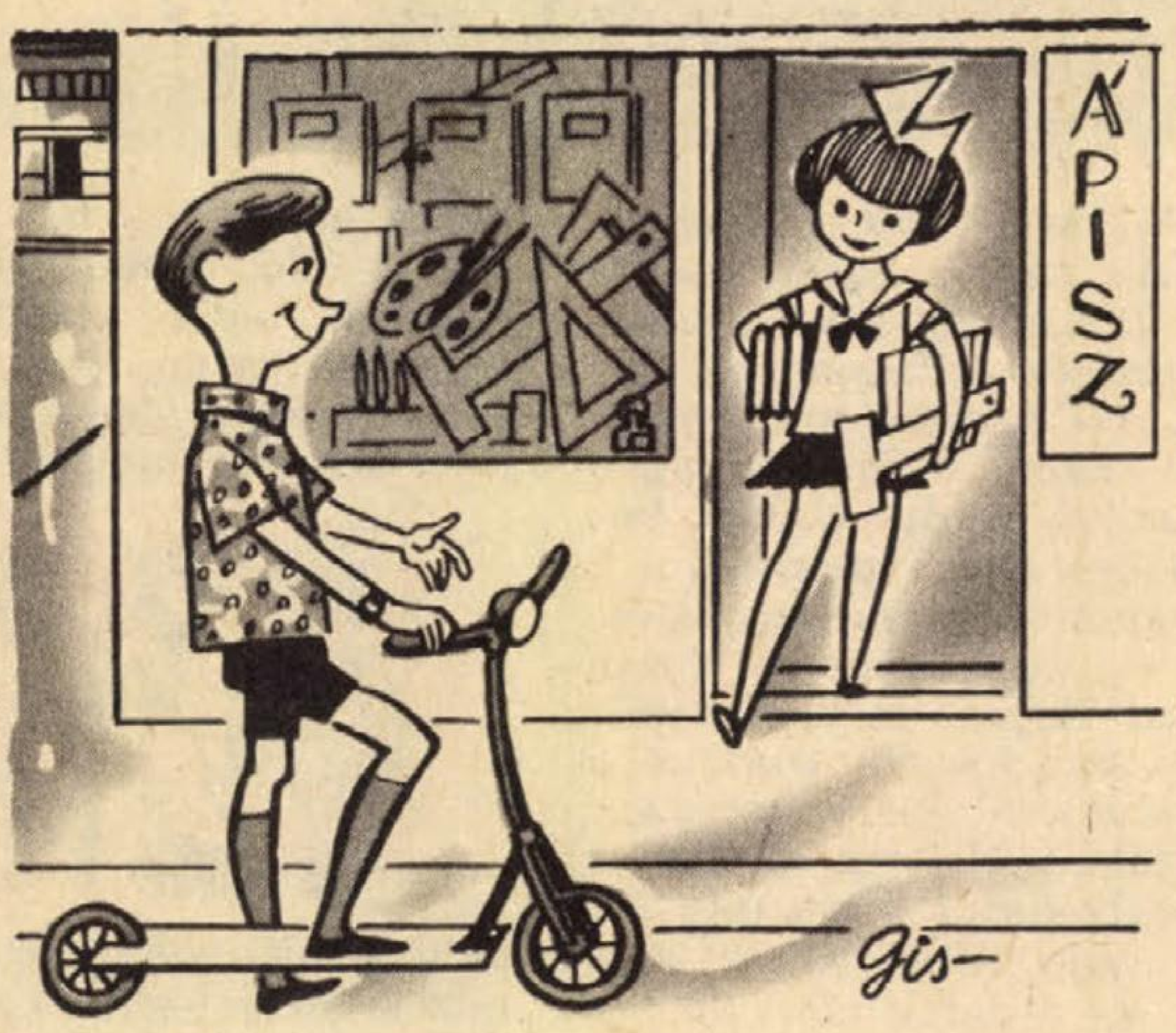

– Gyere, elviszlek a kocsimon! . . .

Kezdődik a tanítás

Várnai György rajza

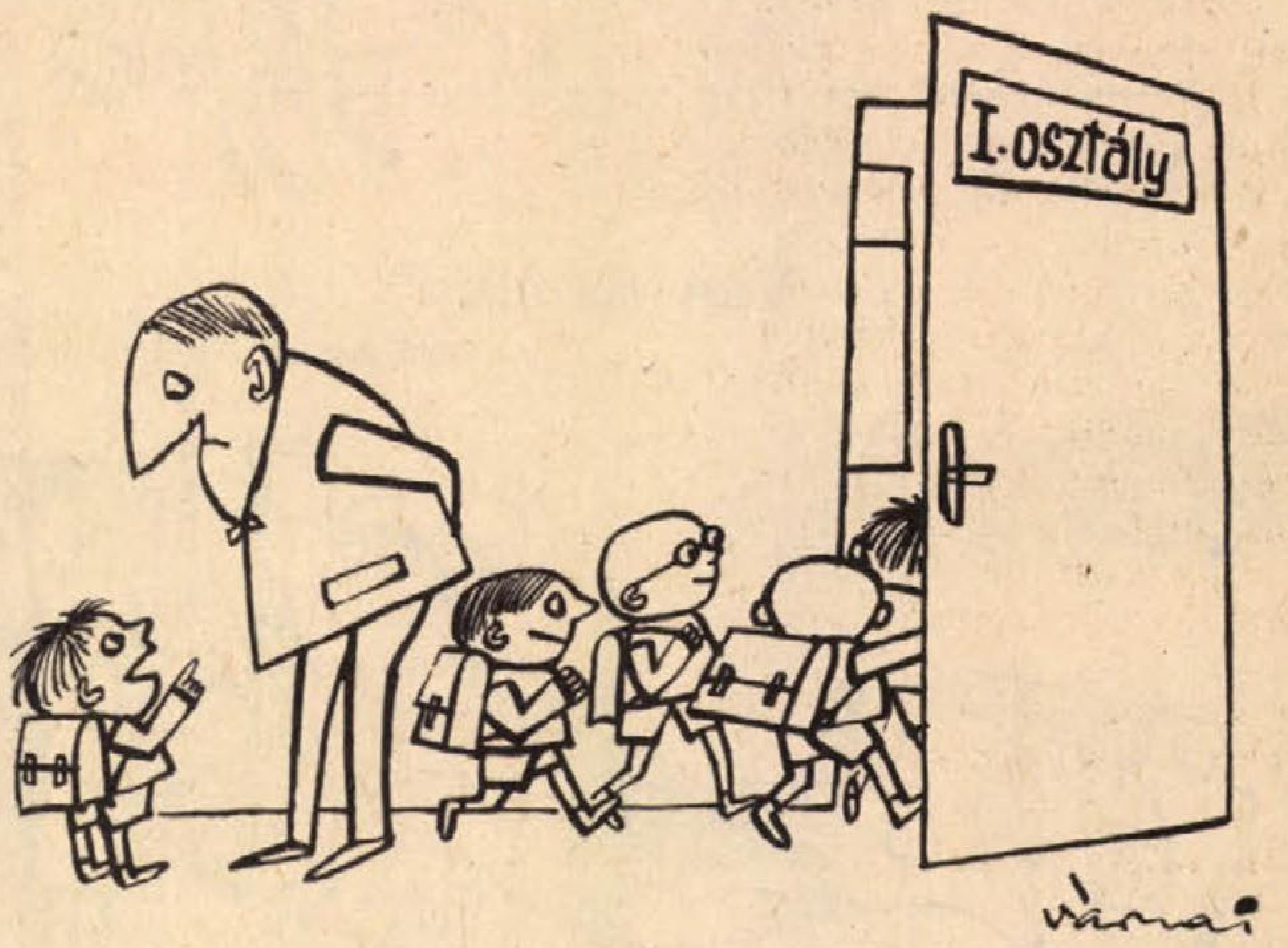

– Tessék mondani, levelező tagozat nincs? . . .

Iskolakezdés

Kaján Tibor rajza

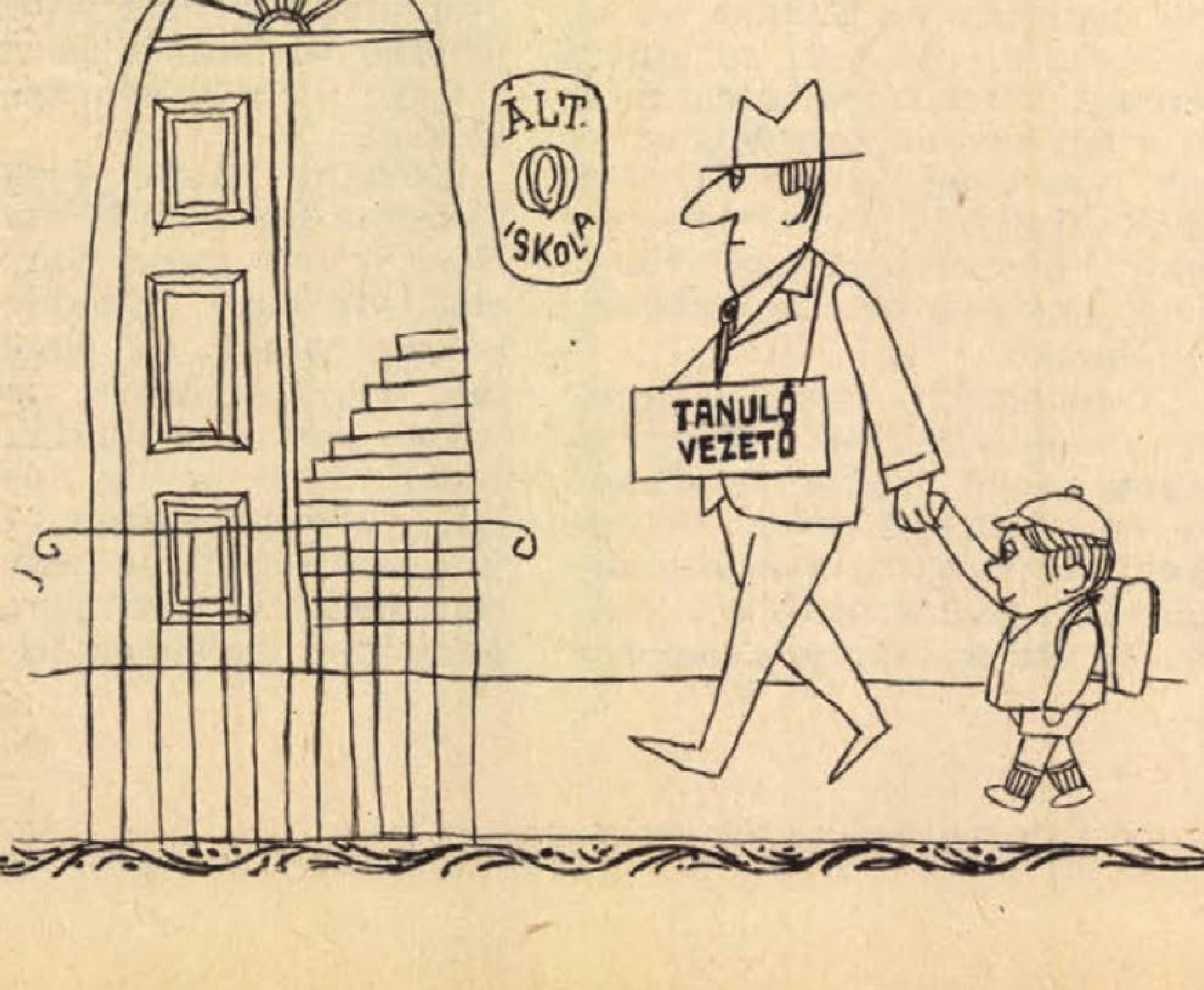
ÁLT. ISKOLA
TANULÓ VEZETŐ

Szeptember eleje

Szegő Gizi rajza

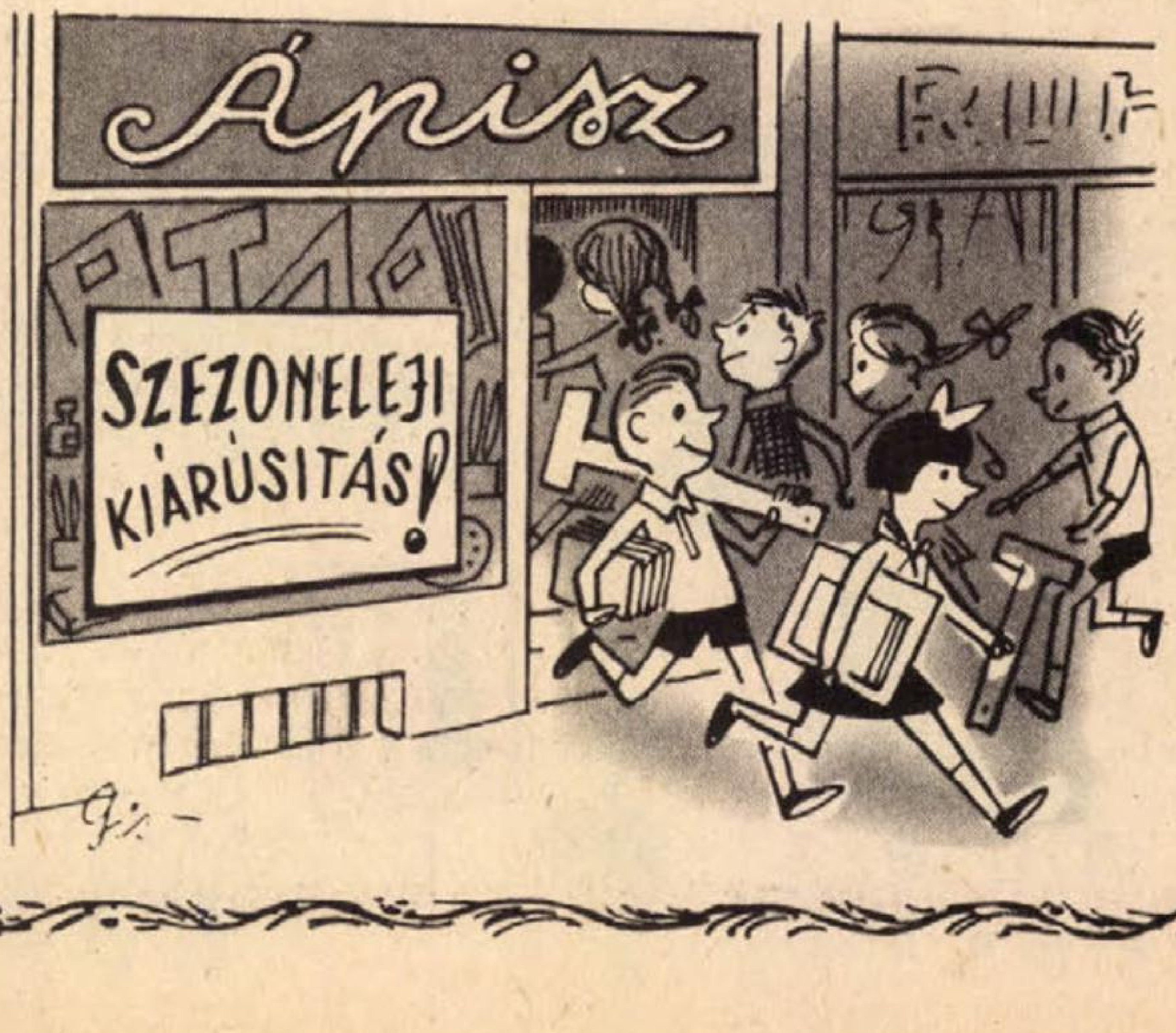
Ápisz
SZEZONELEJI KIÁRUSITÁS!

Az első költöző madár

Várnai György rajza

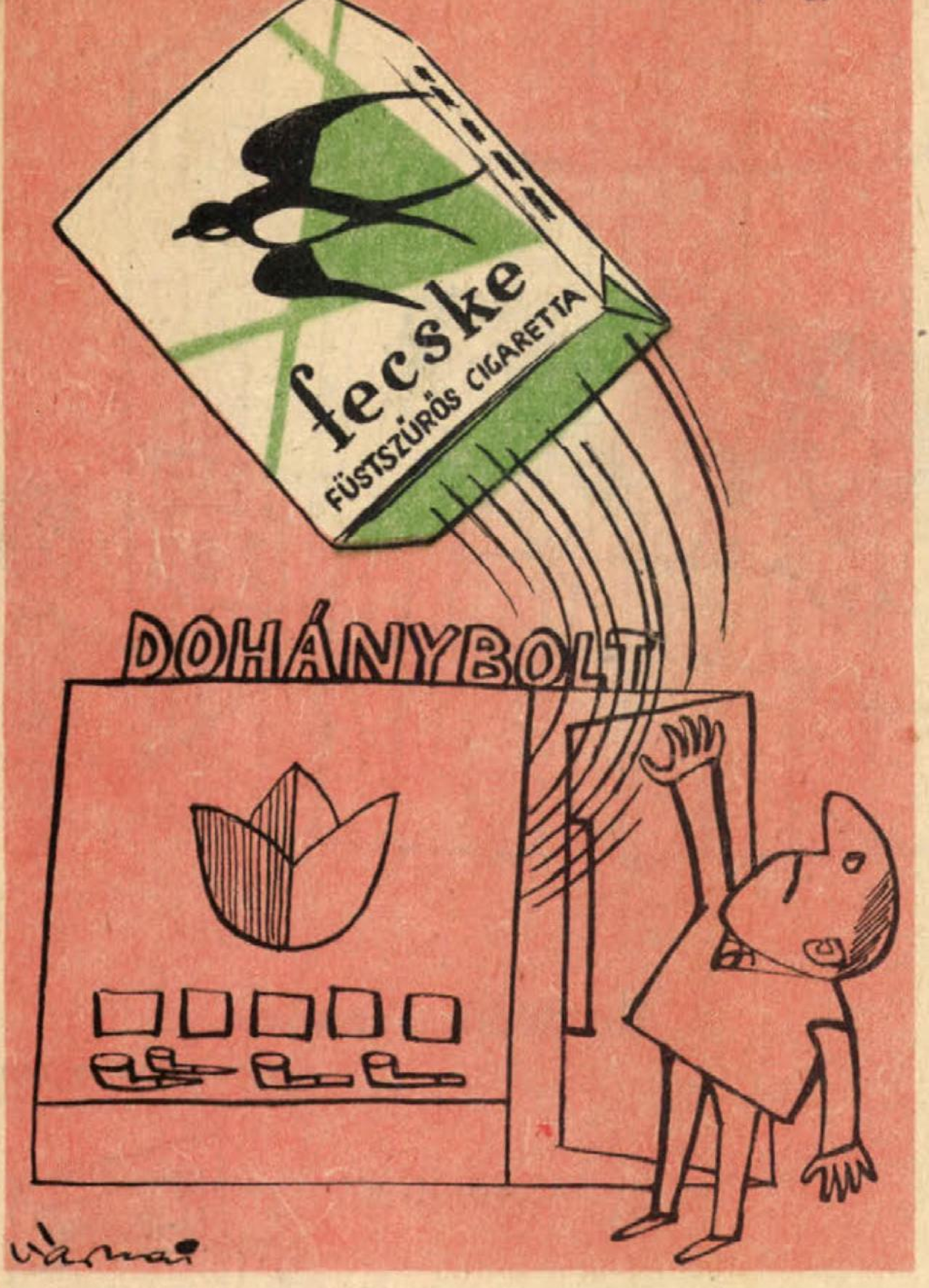

A kényelem teteje

Balázs-Piri Balázs rajza

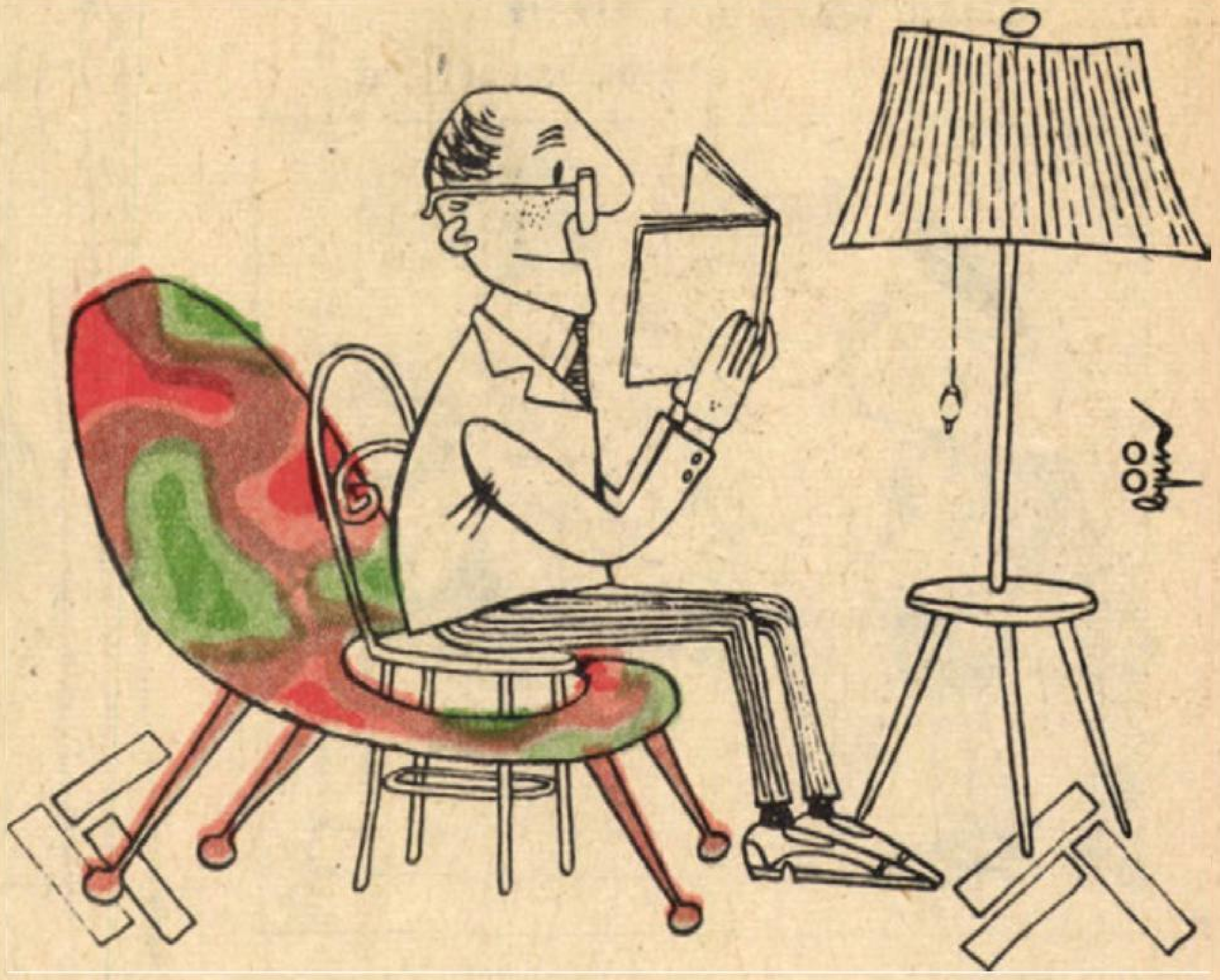

Van remény

Mészáros András rajza

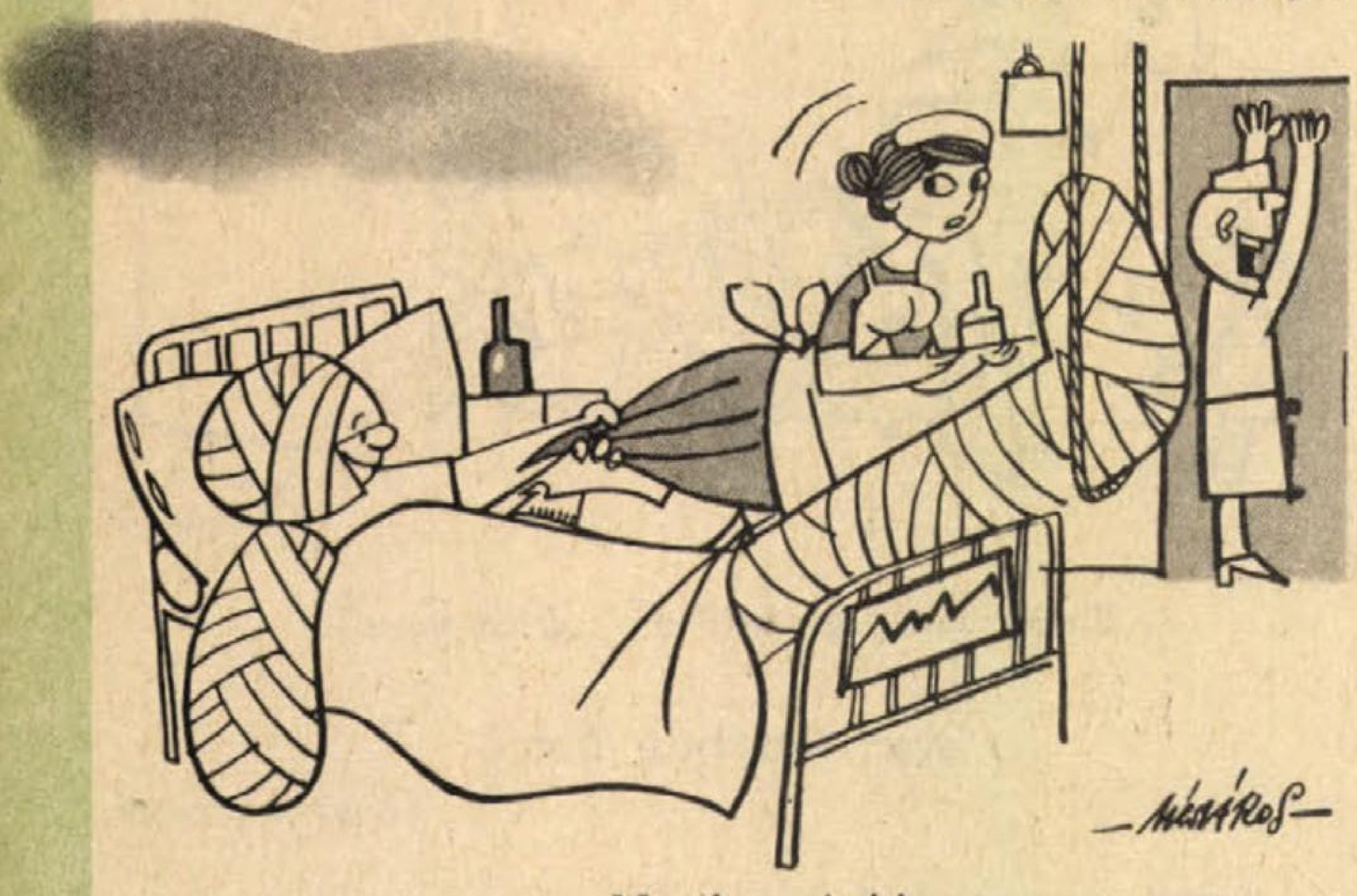

– Magához tért! !

Lelki KRESZ

Takács Zoltán rajza

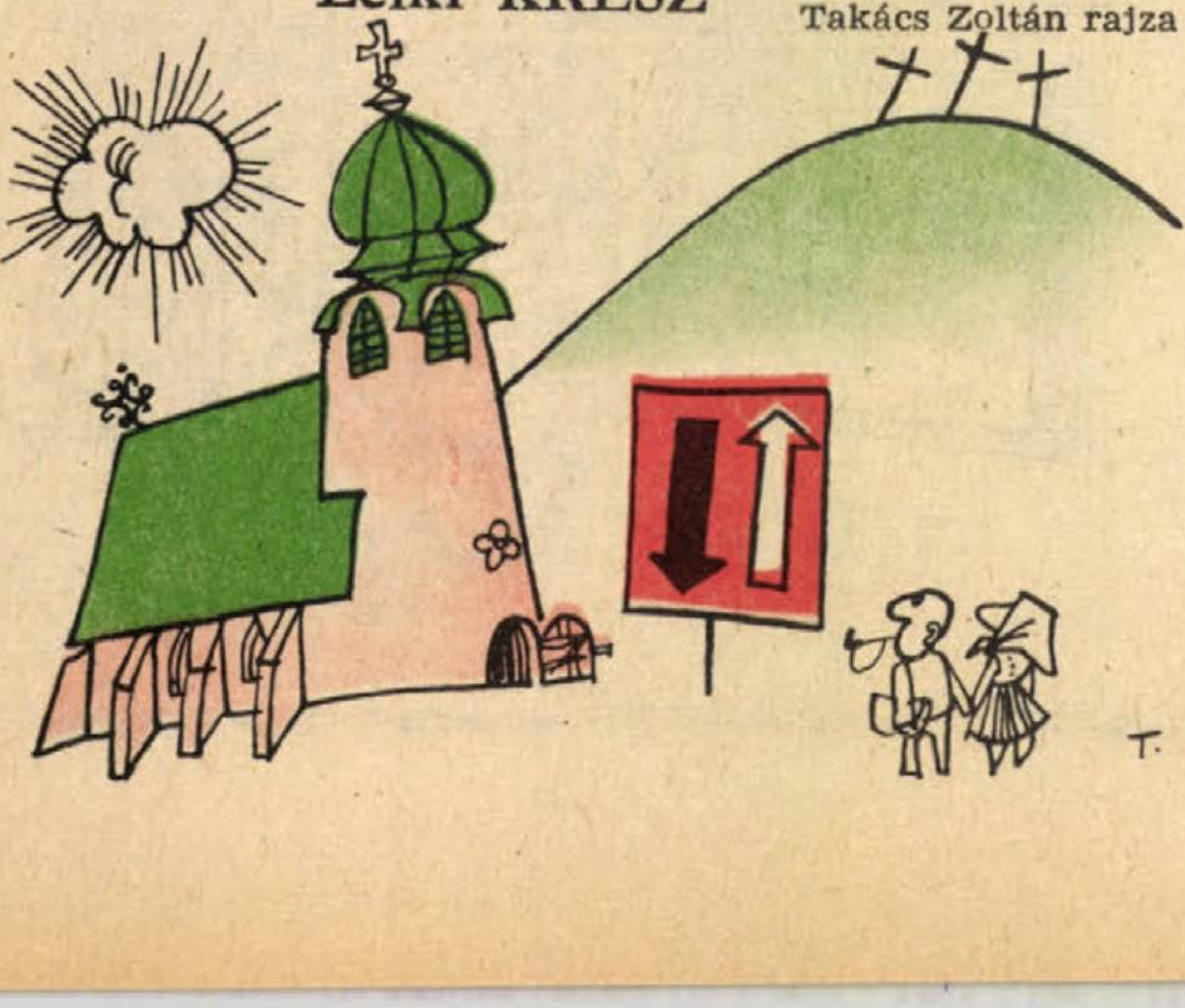

Mindig bosszankodom, ha ezt a két szót hallom: apró bosszúságok. Van ebben a két szóban némi lenézés, lekicsinylés: mit akarsz, mit ugrálsz, miért vagy ideges? Ezek miatt az apró bosszúságok miatt? Ugyan, kérem! Szóra sem érdemes!...

Ha valami apró bosszúság ér, akkor véged: sohasem fogsz orvoslást kapni, mert az illetékesek nem foglalkoznak apró bosszúságokkal, nem aprózzák el magukat. Ha majd valami nagy, égbekiáltó bosszúság ér, akkor majd intézkednek, fellépnek és odahatnak, de az apró bosszúságokért nem ők, hanem az Élet felelős.

Azt a kifejezést, hogy „az élet apró bosszúságai" — véleményem szerint — az illetékesek találták ki. Tehát, ha valami apró bosszúság ér, fordulj panaszra az Élethez, az az ő ügyköre, ők nem tehetnek semmit. Tisztázásra szorul még az a kérdés, hogy meddig apró egy bosszúság és mettől nem apró. Mutatóba elmondok néhány bosszúságot, remélem, hogy ezek már nem nevezhetők apróknak:

„Tizenhárom évig vártunk az autóbuszra: a feleségem, Ágota nevű leánygyermekem és én. Szörnyű évek voltak ezek. Az időjárás viszontagságai ellen gödröt ástunk a földbe, és ott tengettük nyomorúságos életünket. Ha megremegett a föld, mindnyájan kiszaladtunk: hátha autóbusz közeleg. Kislányom, Ágota, ott nőtt fel az utcán. Tizenhárom éves korában elcsavargott. Állítólag egy másik megállóban éldegél: közös háztartásban egy idősebb úrral. Néhány hónappal ezelőtt a feleségem megőrült: űrhajót látott közeledni a megálló felé. Én teljesen megőszültem, hajamat vadszőlő fonta be. Bőröm olyan lett, mint a fák kérge: hátamon harkály kopácsol. Ezúton kérdem tisztelettel: nem lehetne sűríteni a járatokat?"

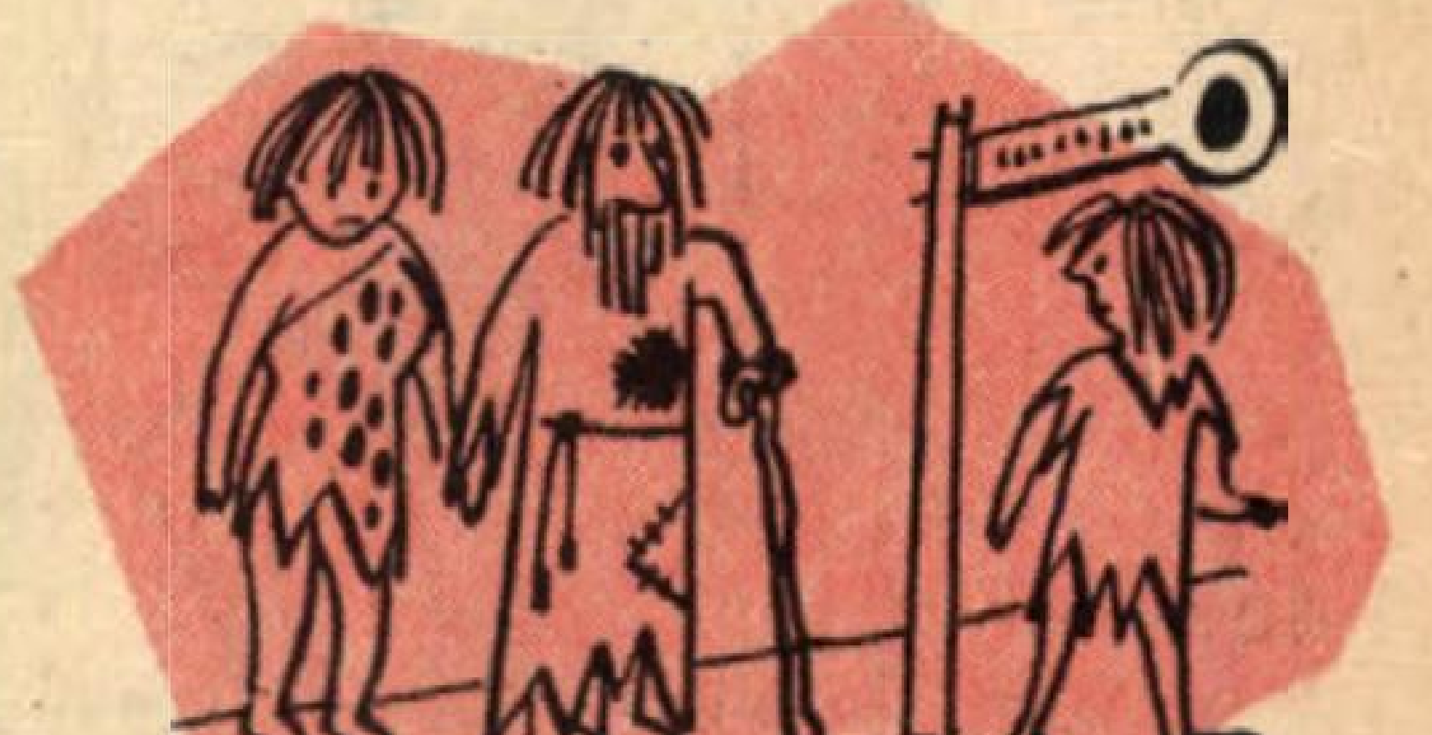

Ugye, ez már nem apró bosszúság?

„Néhány nappal ezelőtt betértem a Ló utcai Mintaboltba. Nem vettem észre, hogy a pult előtt vizesárok húzódik végig: belezuhantam. Az eladók látták, hogy beleestem, de kisujjukat sem mozdították. Nem tudok úszni, a víz húzott lefelé, kétségbeesetten ordítottam segítségért, de nem figyelt rám senki. Egy-két percig még harcoltam az életemért, aztán,

Nehéz szülés

Vasvári Anna rajza

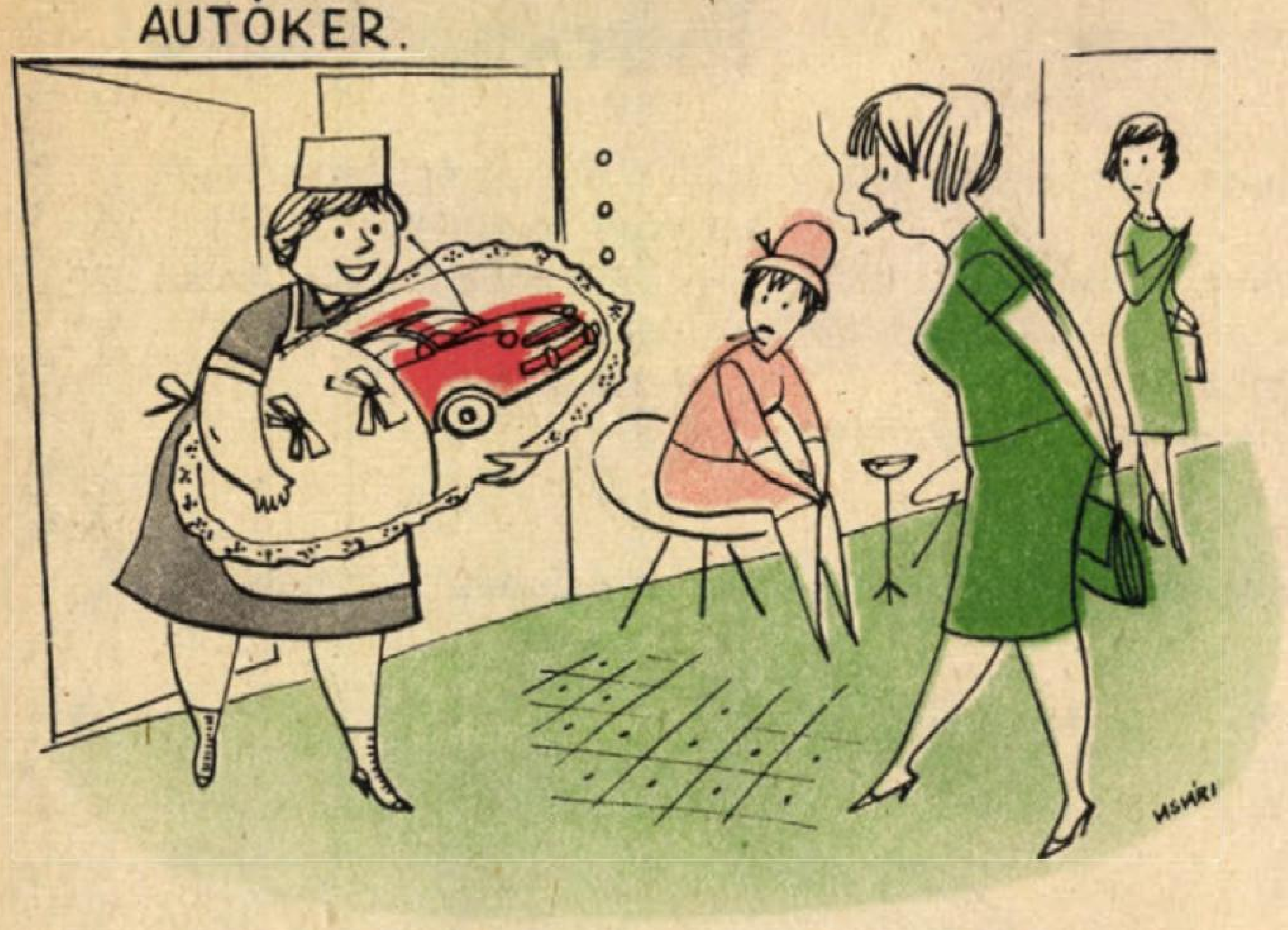

– Gratulálok! Skoda! . . .

Aszály

Hegedűs István rajza

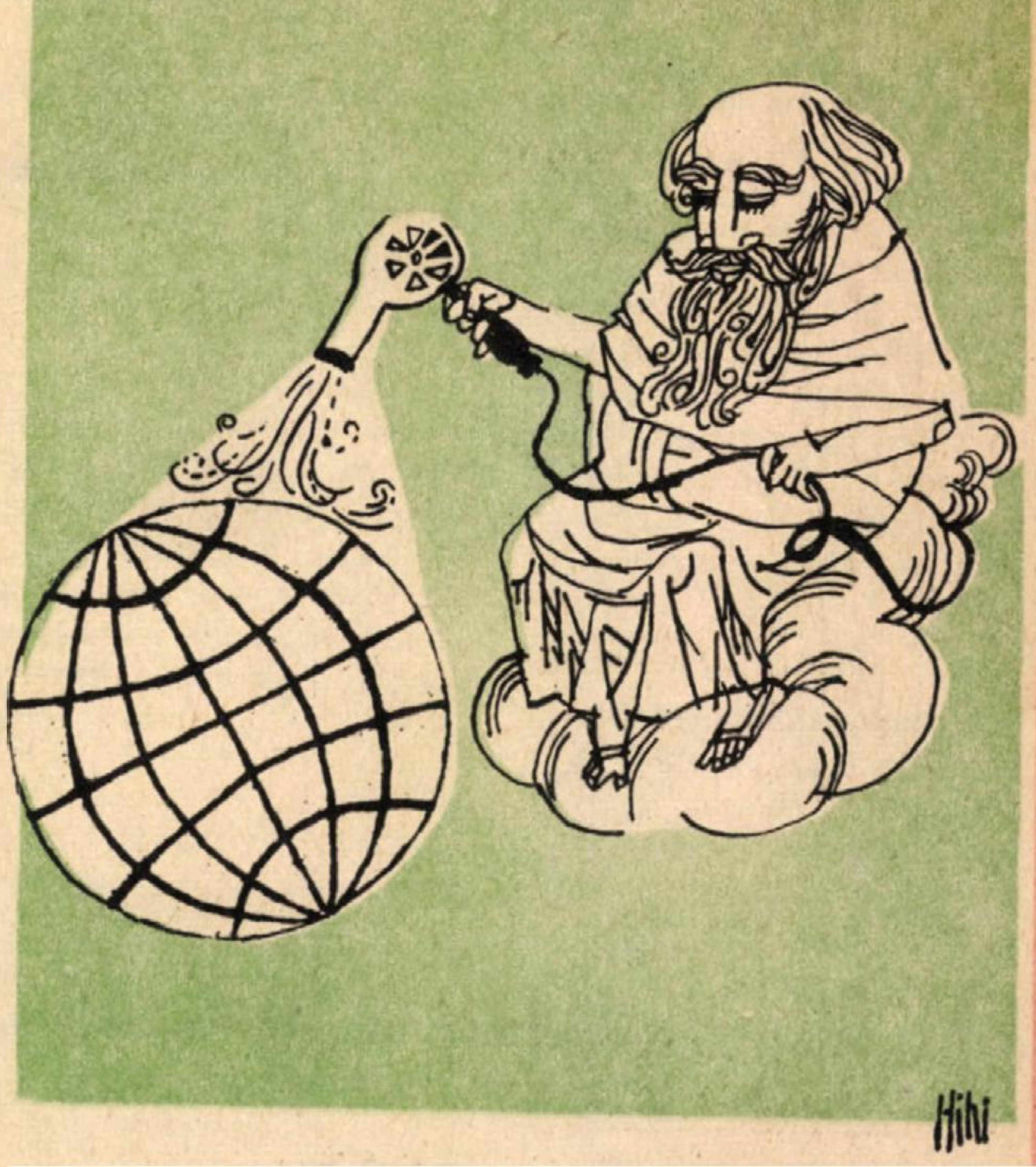

bosszuságok

erőim fogytával, elmerültem. Már csak néhány buborék jelezte, hogy vevő van a vízben, de az eladók még a buborékokra sem figyeltek fel. Három hét múlva halászott ki két ellenőr . . . Kérdem: miért nem udvariasabbak a Ló utcai Mintabolt eladói?”

Ez — azt hiszem — már valamicskével több, mint egy apró bosszúság. (Lehet, hogy tévedek?)

„Már hosszabb ideje nem lehet bezárni az erkélyajtómat. Jelentettem a Házkezelési Igazgatóságnak, de nem intézkedtek. Egy éjszaka lépéseket hallottam az erkélyen. Ki lehet az? — csodálkoztam. A feleségem ott aludt mellettem. A szomszéd szobából kihallatszott egy vidéki rokonom hortyogása. Ki mászkál odakünn? Kisvártatva nyílt az erkélyajtó, és belépett a szobába egy három méter magas, hosszúkarú, kétfejű szörnyeteg. Odalépett az ágyunkhoz, és alvó feleségemet a karjába emelte. Mielőtt észbekaphattam volna, a szörny már el is tűnt az asszonnyal. Kirohantam az erkélyre: láttam, hogy szárnyakat bont, és vijjogó nevetéssel eltűnik a házak között. Másnap ismét arra kértem a Házkezelési Igazgatóságot: csinálják meg végre az erkélyajtót! Ígéretet kaptam, hogy kijönnek, de nem jöttek ki. Amikor este lefeküdtem, egy széket tettem az erkélyajtó elé. Éjféltájban újra megjelent a szörny. Egy könnyed mozdulattal eltolta a széket, és már bent is volt a szobában. Azt hittem, hogy értem jött, de nem: a vidéki rokonomat vitte el. Szegényke vásárolni jött fel Pestre . . . És mindez az erkélyajtó miatt . . . Reggel kétségbeesetten telefonáltam a Házkezelési Igazgatóságnak . . . Eredménytelenül . . . Sietnem kell ezzel a levéllel, mert valami mocorgást hallok az erkélyen . . . Arra kérem az illetékeseket: csinálják meg az erkélyajtómat . . . Jaj, már itt is van a szörny . . . Miért kell ennyi ideig várni az asztalosra? . . . Hess innen! Állandóan nyúlkál azzal a zöldpikkelyes kezével . . . Fáradozásukat előre is köszö . . .”

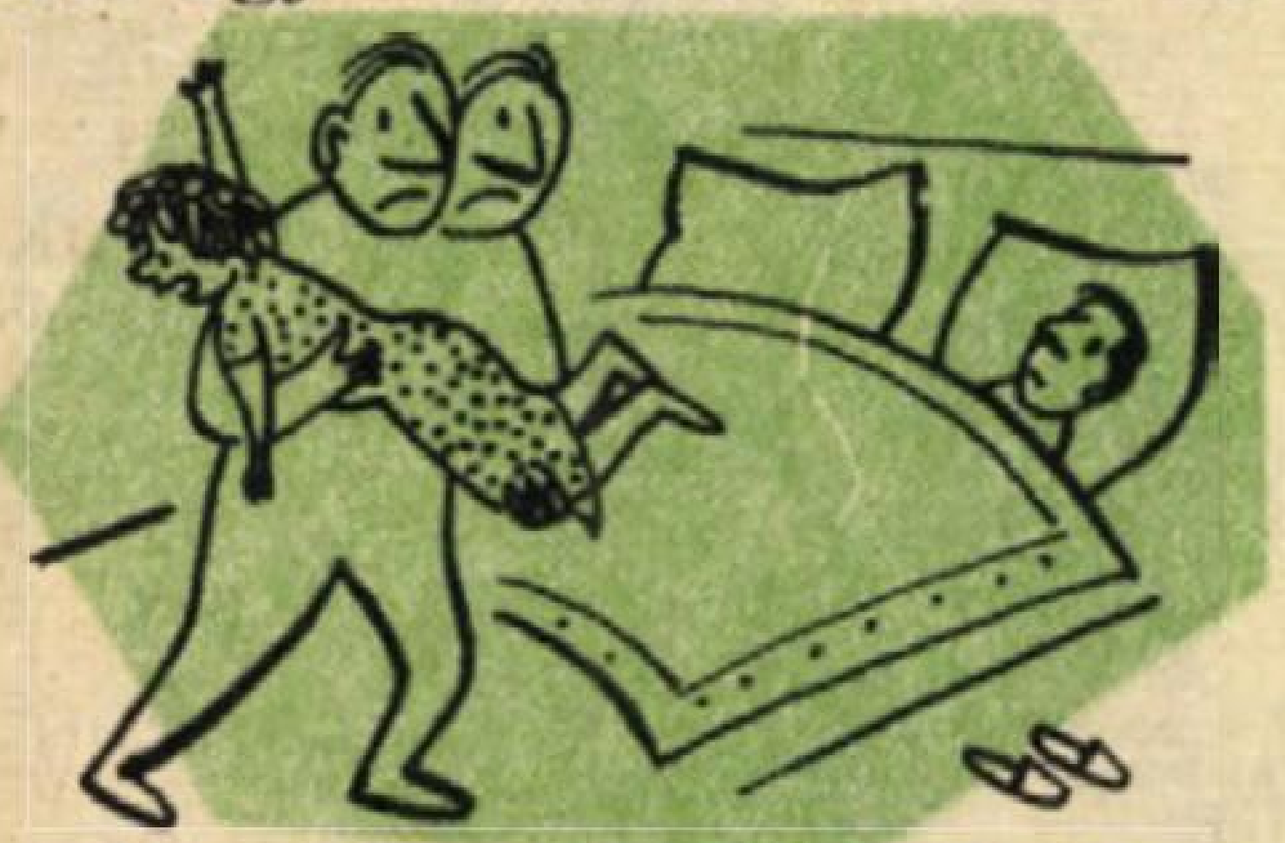

Ha még a fenti esetek is csak apró bosszúságok, az élet apró bosszúságai, akkor már igazán nem tudom, hogy mitévő legyek. **Mikes György**

Házibuli

Mészáros András rajza

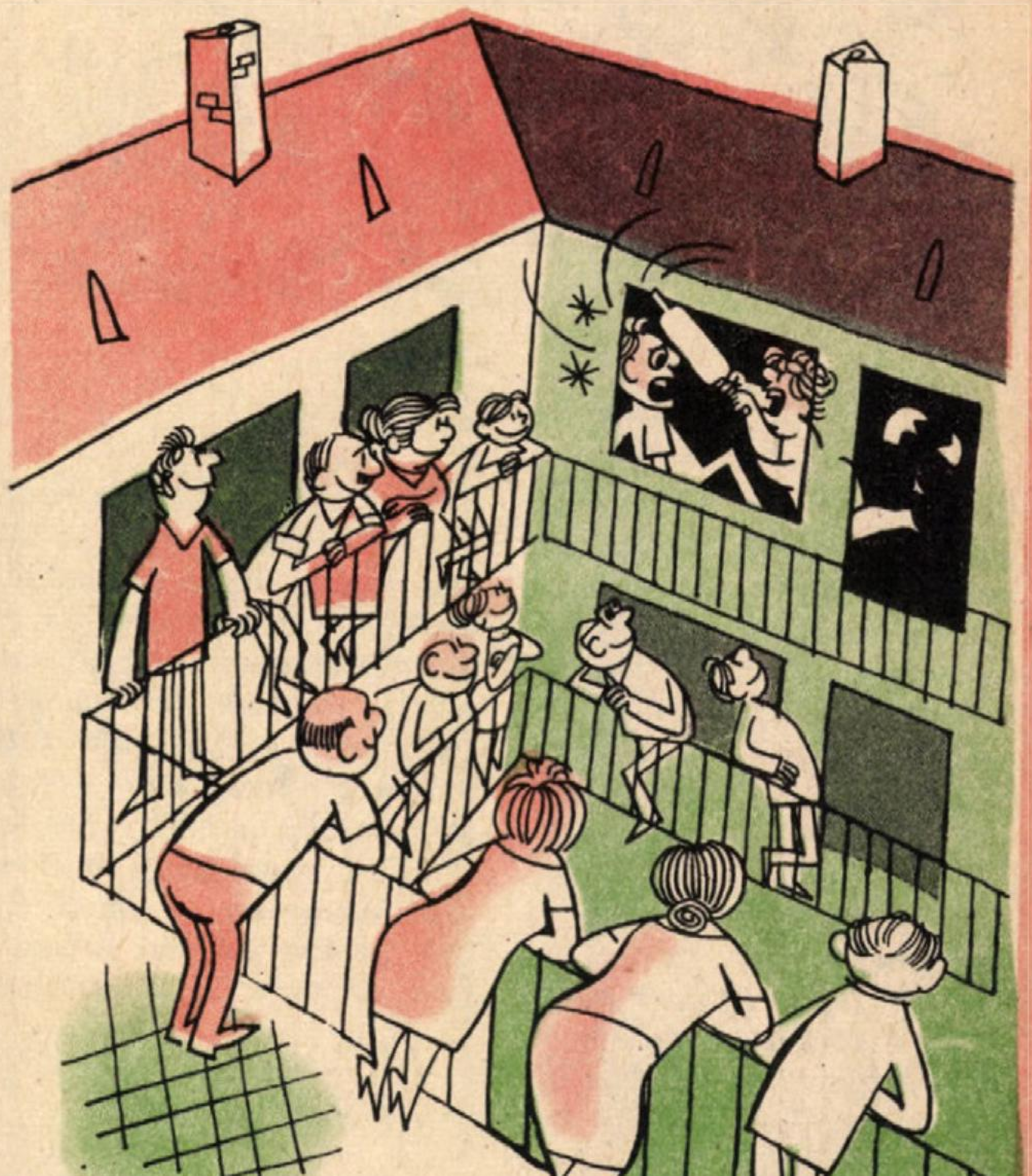

Mihály, nyisd ki a csapot!

(SÉTALADIKKAL A MŰ-TISZÁN)

A sétaladik lágyan ring a mesterséges Tiszán, mesterséges teliholdak fényénél. Itt kezdődik ugyanis a Tisza-csatorna, az Alföld nagy mesterséges folyója, Tiszalöknél, ahol minden az áramfejlesztő erőmű vakító reflektorfényében úszik. Mindenütt nappali világosság. Látszik, hogy nem fizetnek villanyszámlát.

*

A Tisza-csatorna első nagy kikötője Tiszavasvári. Itt a víz mentén több a horgász, mint benne a hal. Ám jut a pecázókból bőven a potykákkal zsúfolt halastavak partjára is. A kocahorgászokat a törvényen kívül a valódi pecázók megvetése is sújtja, mert halastóban horgászni körülbelül annyi, mint állatkertben oroszlánt lőni.

1980-ra harmincezer holdon lesz halastó a Hortobágyon

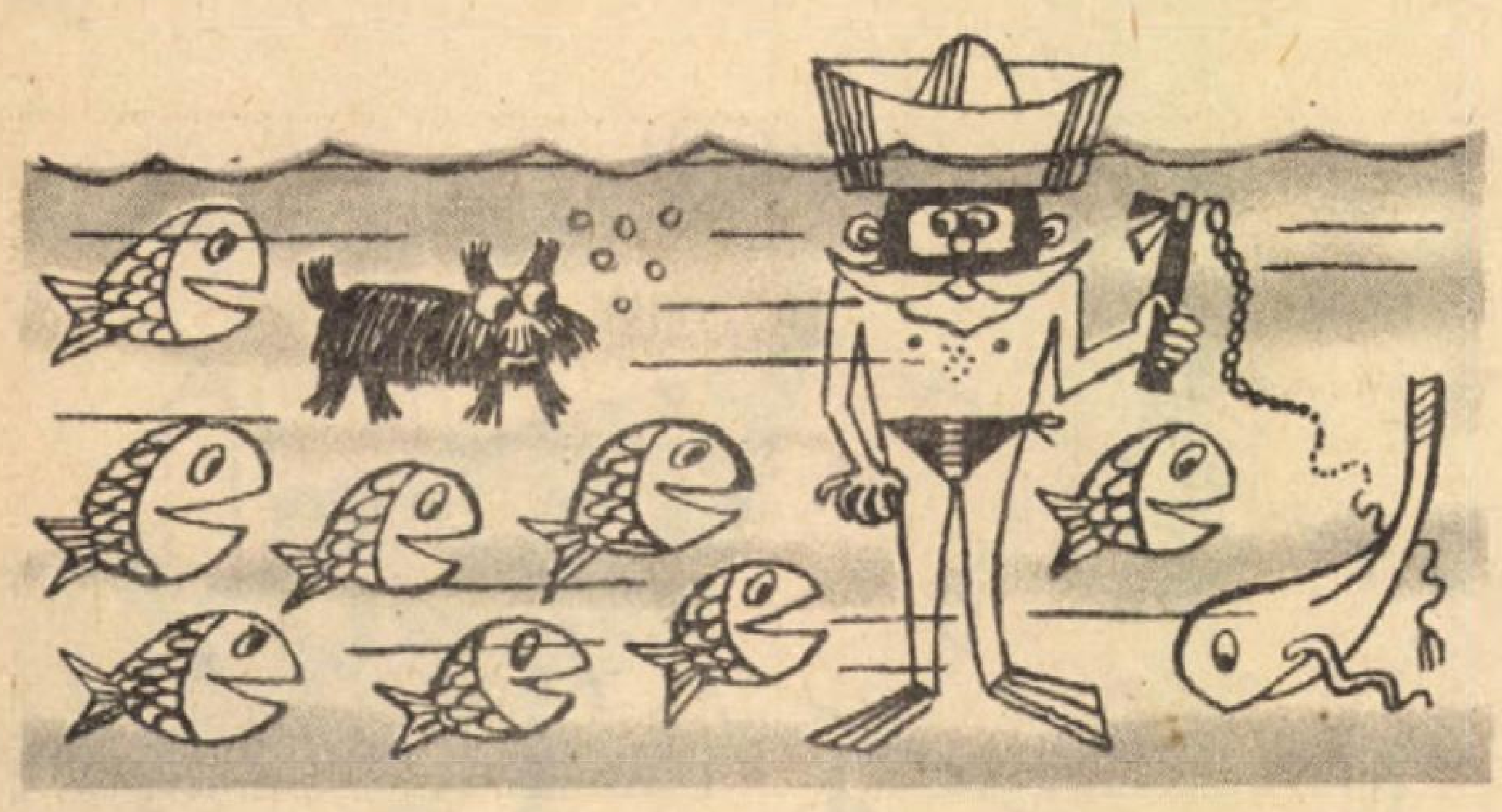

Hortobágyi pásztor 1980-ban

*

A műtárgy kistiszai viszonylatban nem szobadíszt, hanem olyan gátat jelent, mely a csatorna vizét hivatott duzzasztani. Csak külön engedéllyel lehet a műtárgyakon ülve vagy állva horgászni, de ilyen engedélyt csak a protekciósok kapnak. A potykák fel vannak háborodva, és igyekeznek elkerülni a műtárgyakon pecázó bennfentesek csaliját. Hogy ennek ellenére is fognak néha valamit? Hát istenkém, a potykák között is akadnak stréberek.

*

A tiszavasvári vízjkaput tetszés szerint lehet szűkíteni és szélesíteni, attól függően, hogy mennyi vizet kívánnak átengedni rajta. Azt hiszem, sok futballcsatár gondolhat irigykedve egy ilyen eszményi kapura.

*

Balmazújvárosnál tíz-tizenöt méternyire magasodnak már a csatornamenti nyárfa-erdők. A parti erdők sok egyéb hasznuk mellett kedvenc találkozóhelyei a szerelmeseknek. Tiszántúli lányos mamák állítása szerint egy kislánynak este kettesben megnézni a csatornát még a bélyeggyűjtemények megtekintésénél is kockázatosabb. A parti erdők persze mélyen hallgatnak. Elvégre ők is fiatalok.

*

A sportevezős sem ritkaság a Tisza-csatornán. Mesélik, hogy egy Böszörmény tájékán kaszálgató öreg magyar, megpillantva a sportevezőst, odakiáltott neki, hogy hová lohol olyan sebesen?

— Nem loholok én, csak passziózom — szólt vissza az evezős.

Az öreg kaszás tűnődve szippantott egyet a pipájából:

— Nagy kár, öcsém, egy ilyen szép nagy embernek potyára kotorni a vizet, mikor ezzel az erővel estig egy hold lucernát is lekaszálhatna.

A halak szívesen lubickolnak az oxigéndús vízilépcsőn

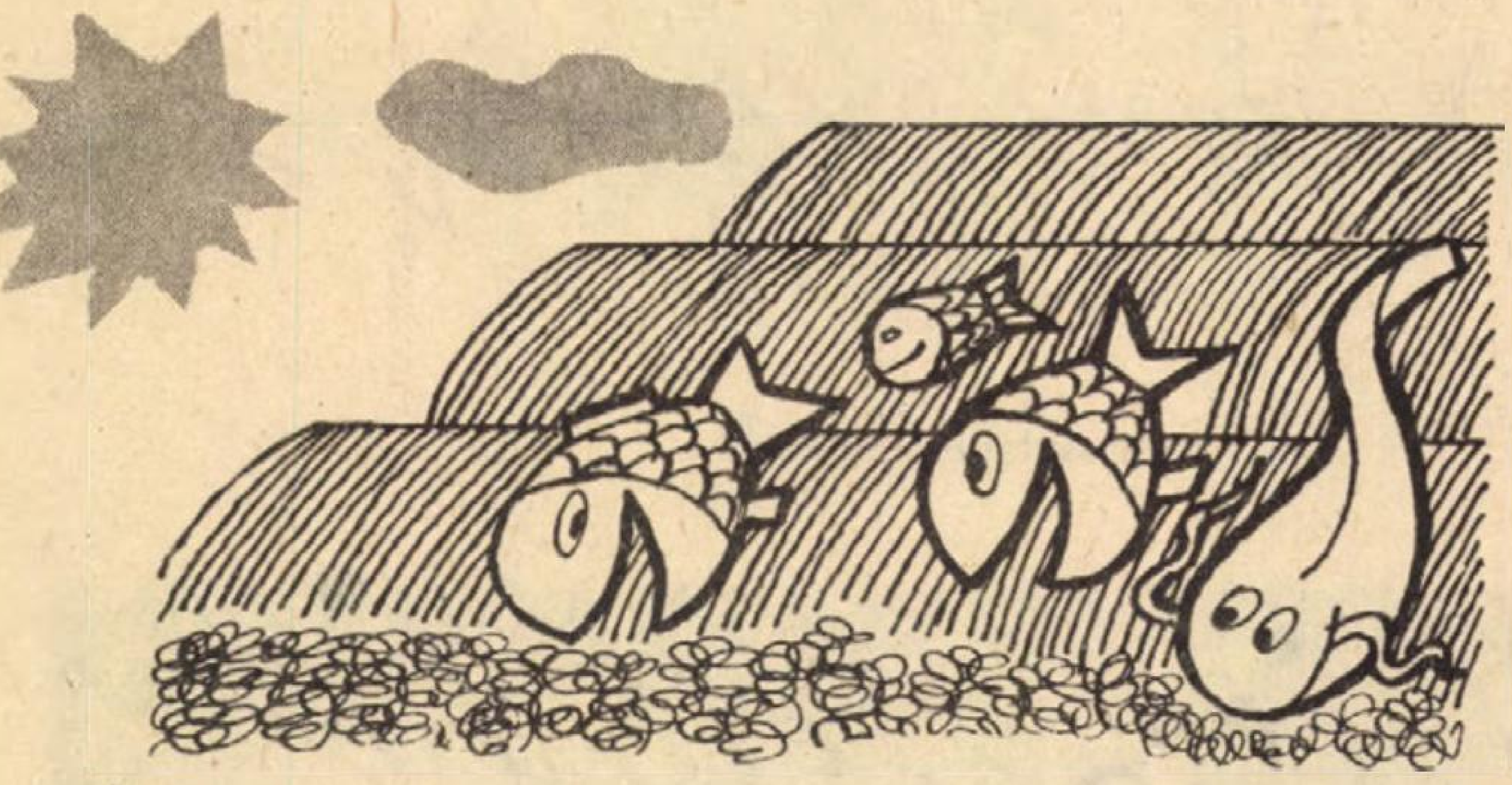

– Milyen kedves, hogy felszerelték a mozgólépcsőt!

*

Egy hortobágyi tanító mesélte Balmazújvároson, hogy a gyerekeket legalább úgy vonzzák a Hortobágyon keresztülvonuló uszályok, mint a ménesek.

— Mi leszel, ha megnősz, kisfiam? — kérdezte egyszer a tanító az egyik nyolcéves gyereket, akinek a pápja ma is az ősi csikósmesterséget folytatja.

A hortobágyi srác kicsit tűnődött, aztán kivágta:

— Lovas-matróz.

*

Berettyóújfaluban meg egy öreg néni panaszkodott, hogy manapság milyen kevesen járnak templomba.

— Mit gondol, néném — kérdeztem —, mi ennek az oka?

— A csatorna — mondta a néni. — Mert régen, ha szárazság volt, a berettyóújfalusiak elmentek a templomba imádkozni, hogy: Én istenem, jó istenem, könyörgöm, adj egy kis esőt!

Most meg, ha kókadni kezd a tengeri, csak odaszólnak, hogy:

— Mihály, nyisd ki a csapot!

Mi mindenre jó egy víziágyú

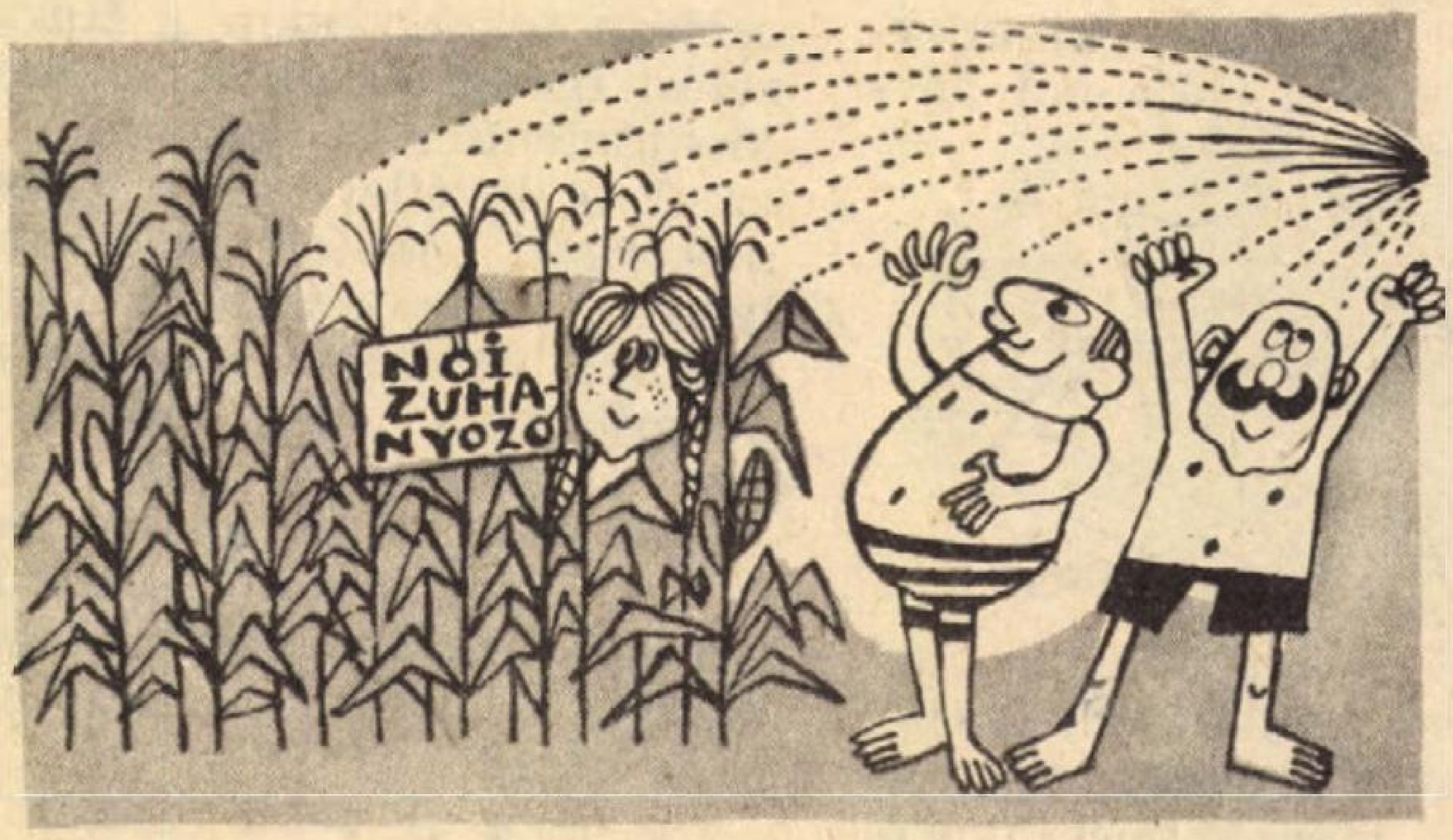

Fülöp György

CSERINGERIAN

Azt állította magáról, hogy politikai emigráns. A cár országából kellett menekülnie a deportálás elől.

Hosszú, gubancos, már őszbevegyülő szakálla volt, és ruhája mindig hamus. Ő szívta a legbüdösebb szivarokat a világon. Tudott németül, franciául, örményül és elég jól magyarul. Szegény volt, mint a templom egere. Valamelyik lap alkalmazta havi harminc koronákért. Az időjárás és vízállás rovatot ollózta össze, mert akkor még nem volt a lapokban hivatalos meteorológiai jelentés. A század elején csak a parasztokat érdekelte az időjárás.

Azt is mondotta, hogy tud oroszul. Szüleim megfogadták (szánalomból) házitanítónak. Feladata abból állt, hogy elkísért az iskolába, az utcai verekedéseinkre: vér ne essék. Átnézte a házifeladatokat. Szép kék papírba kötötte be a könyveket, tollat, tintát, radirt vett. Csomagolta a tízórait.

Később délután elővett egy nagy, tekintélyes cirillbetűs könyvet, lassan, betűzgetve felolvasta orosz nyelven tízig a számokat, és elmondott a legköznapibb életből való orosz szavakat. Nekünk utána kellett mondani, és egy hosszúkás szótárfüzetbe beleírni mindent, amit hallottunk.

Azt hittem gyerekfővel — tudok oroszul. Hencegtem is ezzel az osztályban, ahol senki sem tudott idegen nyelven egy szót sem. Akkor az általános iskolát eleminek nevezték, és ott nyelveket nem tanítottak.

Mikor elkiáltottam: agyin, dva, tri, csetiri: minden iskolatársam tisztelettel nézett rám — rendkívül műveltnek tartottak. A cár országa meseországnak számított, úgy vélték — igen messze van.

*

Egyszer valami fordítási ügyben Szabó Endre keresett fel bennünket. Ő ültette át magyarra Tolsztojt, Dosztojevszkijt, Andrejev Leonidot, többször járt Oroszországban, orosz— magyar nyelvtant is szerkesztett.

Apám boldogan újságolta neki, hogy a fiai többek között oroszul is tanulnak egy emigránstól. Itt van a szomszéd szobában, neve Cseringerian, híres-nevezetes forradalmár.

Áthívta Cseringeriant, aki széles képpel lépett be, előretolva fejlődni kezdő pocakját. Nálunk hízott meg a jó koszton.

Nem tudta, kivel áll szemben. „Vagyom Jakob Cseringerian, ujsagiró és hazitanar, itt Brody Sandor urnal. Jo itten. Kihez szerencsém megvan?" — mondotta.

Szabó Endre kedveskedni akart neki és oroszul üdvözölte. Cseringerian másodpercekre szótlan lett, észbekapott és hápogott valamit előttünk idegen nyelven.

Szeme rémült lett, lépni sem tudott. Újra hápogott, de most már magyarul hápogott.

Szabó Endre ránéz, először elmosolyodik, majd kirobbanóan, harsányan, nyerítve nevet: „Maga orosz tanár? Hogy tanít maga, mit tanít maga? Ezeknek a gyerekeknek mit tanít? Hisz nem tud oroszul! Kicsoda maga?"

*

Hamarosan minden kiderült. Cseringerian Jakab tényleg menekült, tényleg Oroszhonból való forradalmár, de tulajdonképpen örmény. Ragadt rá valami orosz, és valaha összeesküvésbe keveredett, és Szibéria helyett jobbnak látta Magyarországot meglátogatni.

Szükségből hazudja magát orosz nyelvtudósnak, hogy valamicske kenyeret keressen. Nem megróni, hanem szánni illik.

*

Ezért így nem tanultam meg ifjúságomban Puskin nyelvét. Most talán kipótolom, mert a nyolcadikos általános iskolás unokám hetenként kétszer ad nekem orosz leckét. Szigorú tanár.

Azt hiszem, hogy ma már jobban beszélek oroszul, mint Cseringerian oktatása idejében.

Bródy András

KARRIERIZMUS

Mit tettem én, míg felkapaszkodott!
Kinek, ha nem nekem köszönheti?
S most büszke lett és felfuvalkodott,
leereszkedni derogál neki!
Magamhoz már nem édesgethetem,
így változik meg az, ki fölkerül!
Így bánni el és éppen énvelem,
ki fáradoztam érte emberül!

Karrierista volt az átkozott!
De már nevét a számra sem veszem,
mert nyaktörő, magas pályán mozog,
még bajt okoz, ha közhírré teszem!
De nem! Fából van, szíve sincs neki,
mit álljak itt némán és szenvedőn!
Versem ezennel bátran hirdeti:
nincs több ilyen utolsó, rongy redőny!

P. G.

Műsorfelvétel

Balázs-Piri Balázs rajza

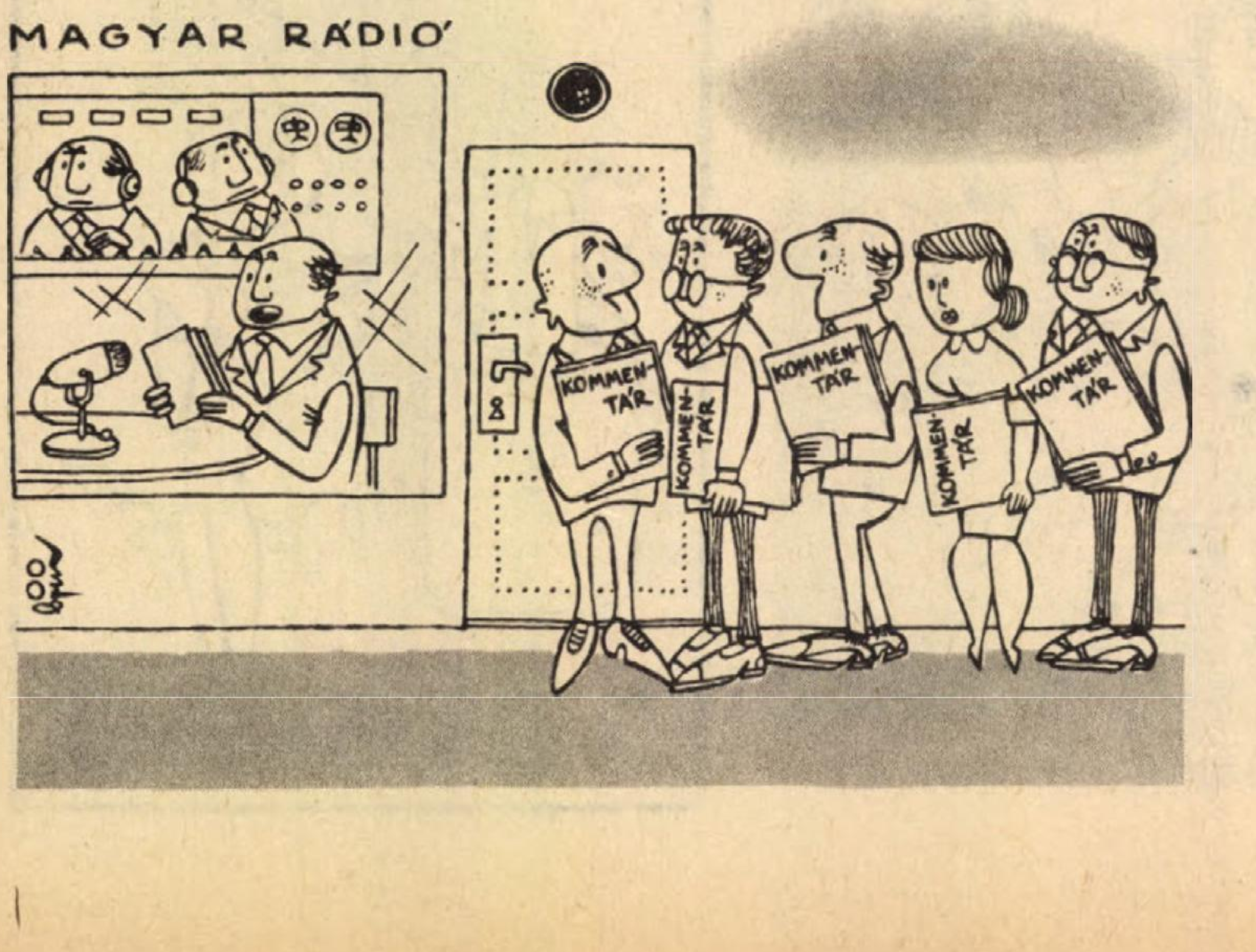

Megnyugtató

Schwott Lajos rajza

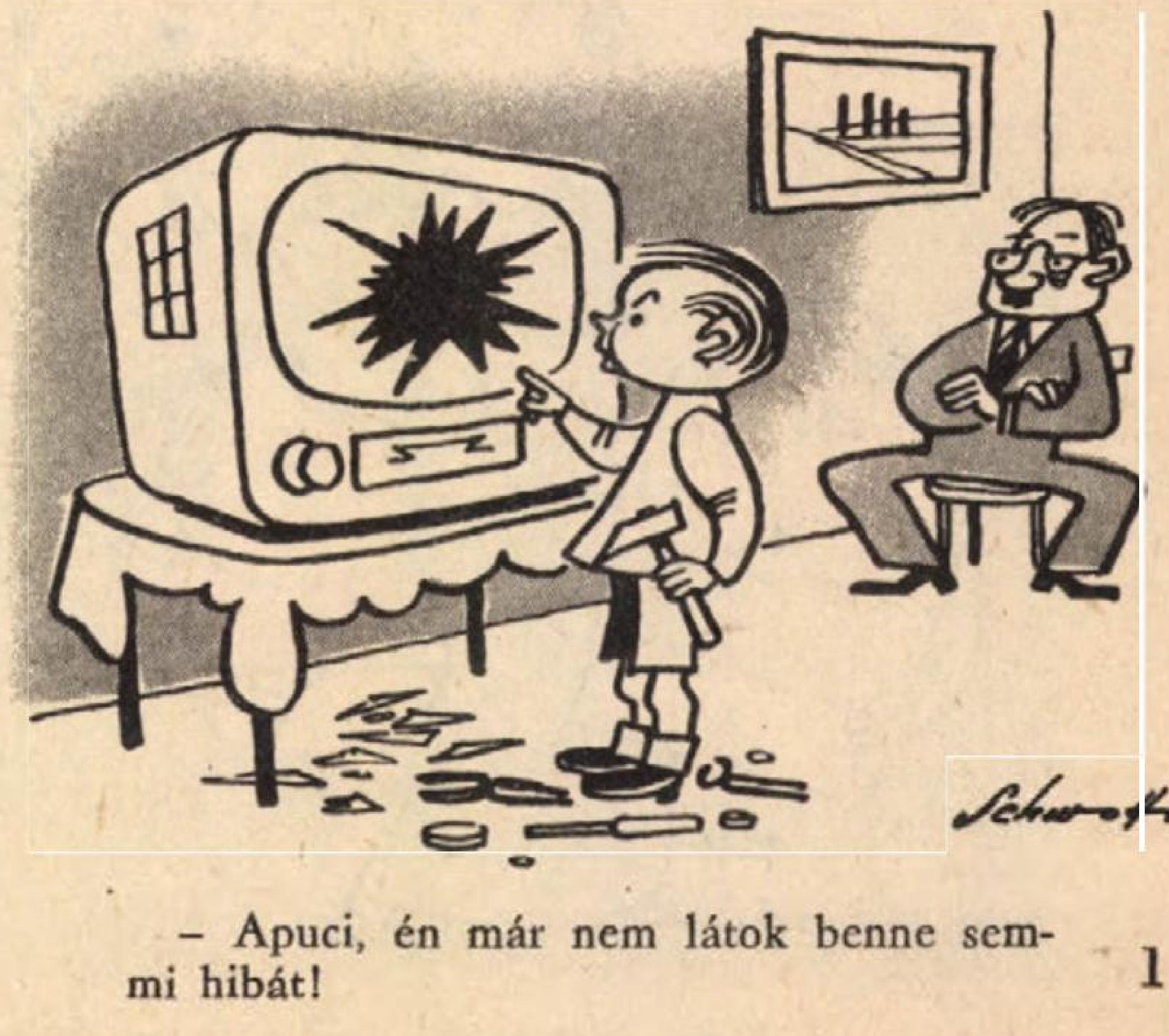

– Apuci, én már nem látok benne semmi hibát!

Zenekari hangverseny

Pusztai Pál rajza

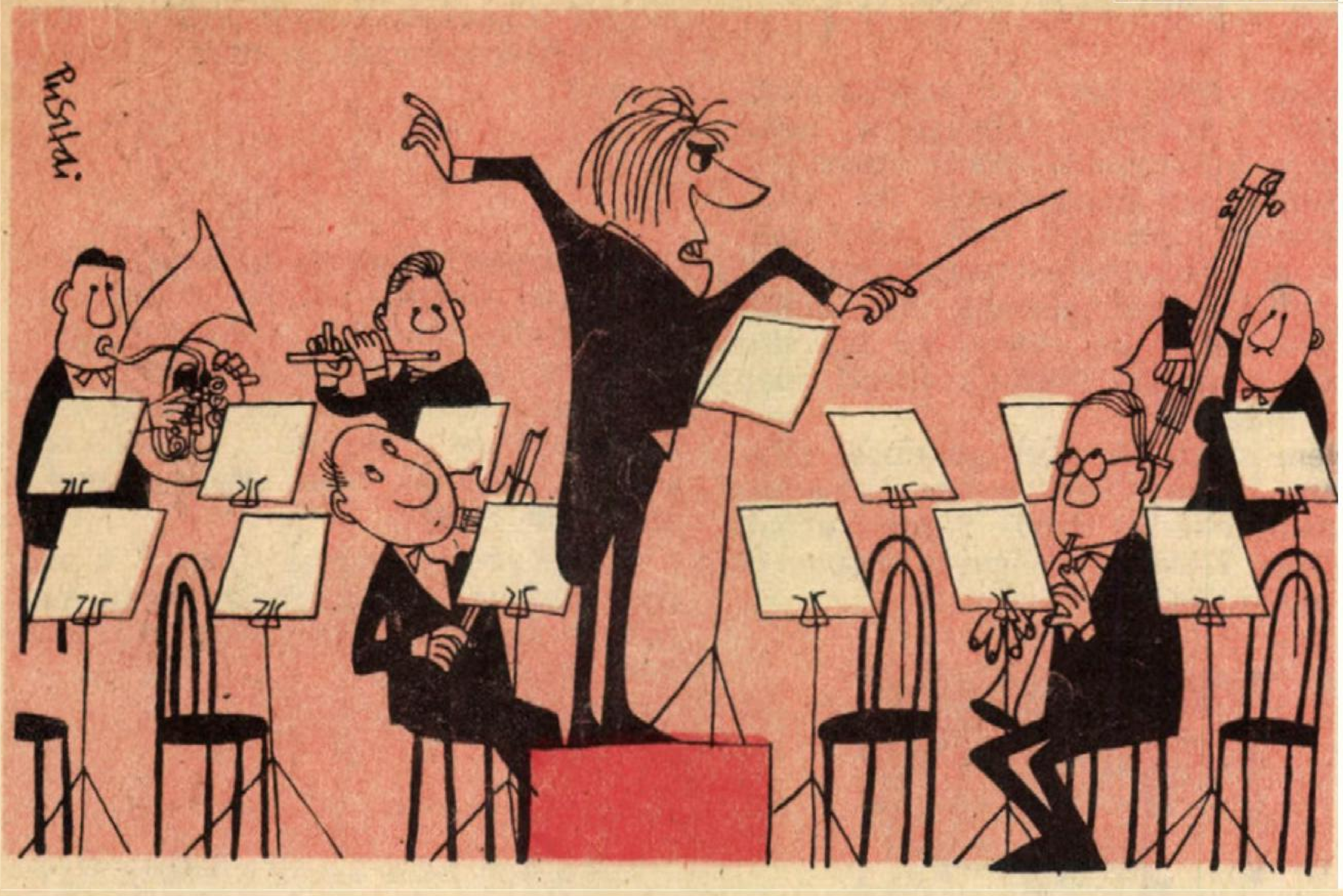

– Még mindig ilyen sokan vannak szabadságon?

A hontalan férfi

Erdei Sándor rajza

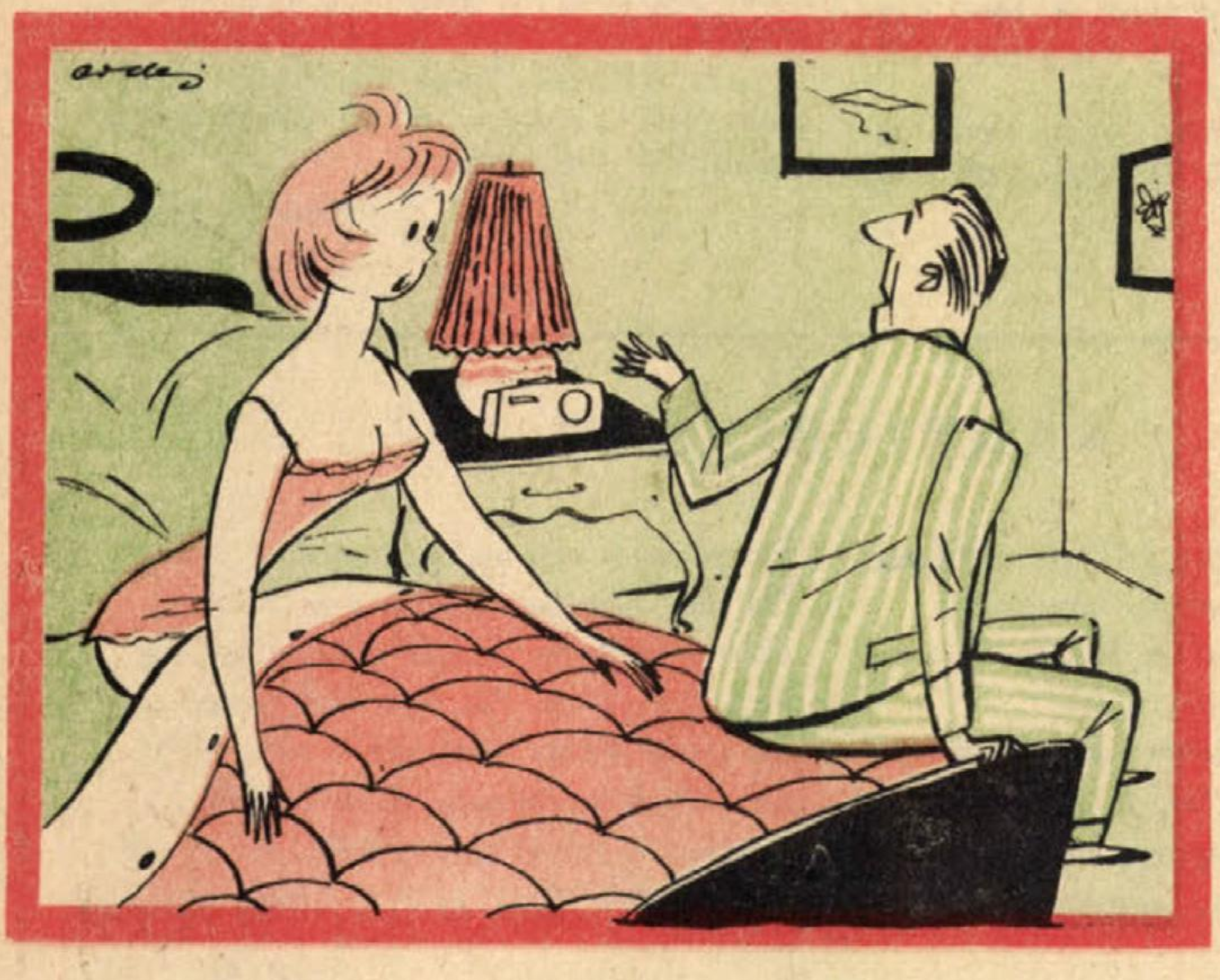

– Tudja, Micike, én tulajdonképpen szeretem a feleségemet, de nagytakarítás van otthon . . .

Terjed . . .

Fülöp György rajza

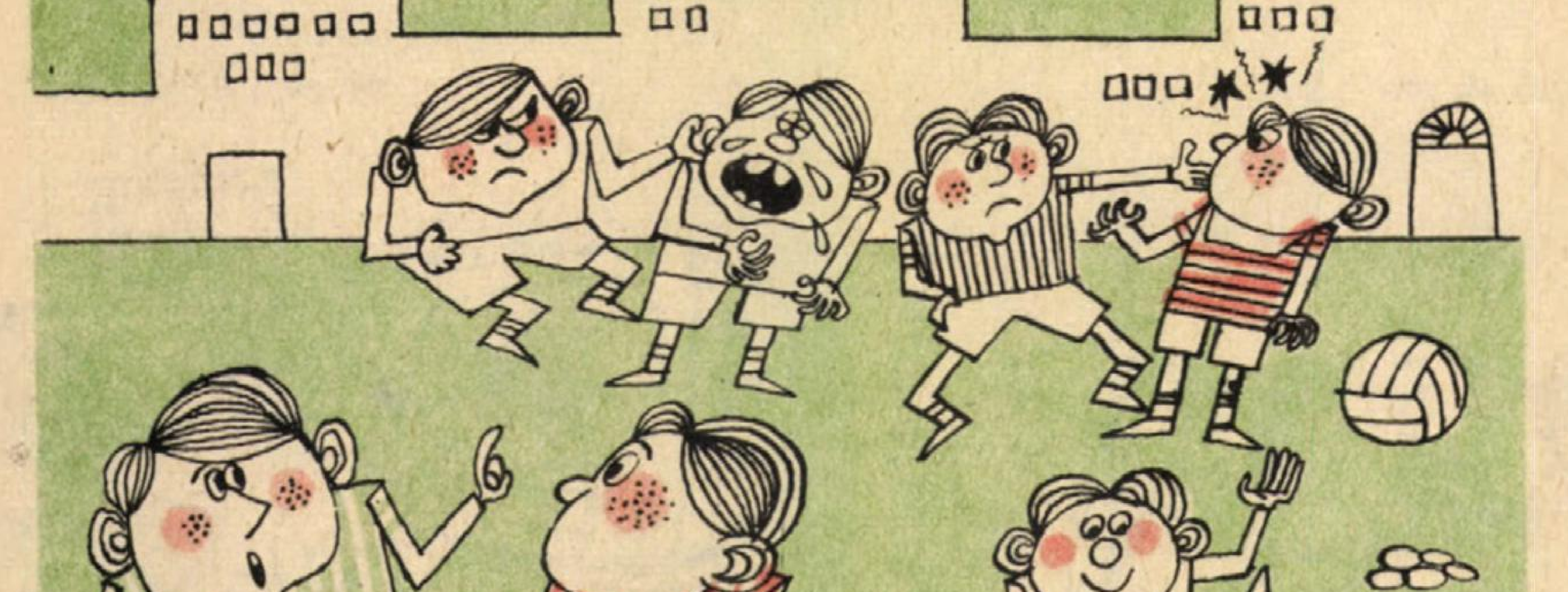

– Ugye mondtam, apafej, hogy hozassunk külföldi játékvezetőt ? ! !

Új idők — új dalok

Eltűnnek az italboltok,
És velük a bordalok.
Koponyámban ezért máris
Furcsa tervet forgatok.

A szörpökhöz szörpdal kéne,
Száguld már a ceruzám:
Bordalokat szörpdalokká
Alakítom ezután.

I. Részeg lennék, rózsám,
Mint a csap,
Ha bort innék három éjjel,
Három nap.
Narancsszörptől
Józan maradok,
S ebből a jóból
Neked is adok! . . .

II. Piros lét ittam az este,
Angyalom, ragyogó csillagom.
Bivalyerős lettem tőle,
Angyalom, ragyogó csillagom.
A málnaszörp tüzet ad a csóknak,
Szádra nosza hányat szórjak,
Angyalom, ragyogó csillagom?

III. Gyümölcs, gyümölcs, gyümölcs,
Háromszor is gyümölcs,
Gyümölcslét a pohárba!
Hogyha tetszik, ha nem,
Hogyha tetszik, ha nem,
Ez jön már a szokásba.
Pincér elénk tartja,
Rádió javallja . . .
Az is issza, aki nem akarja!

K. Tóth Lenke

E heti hirdetésünk

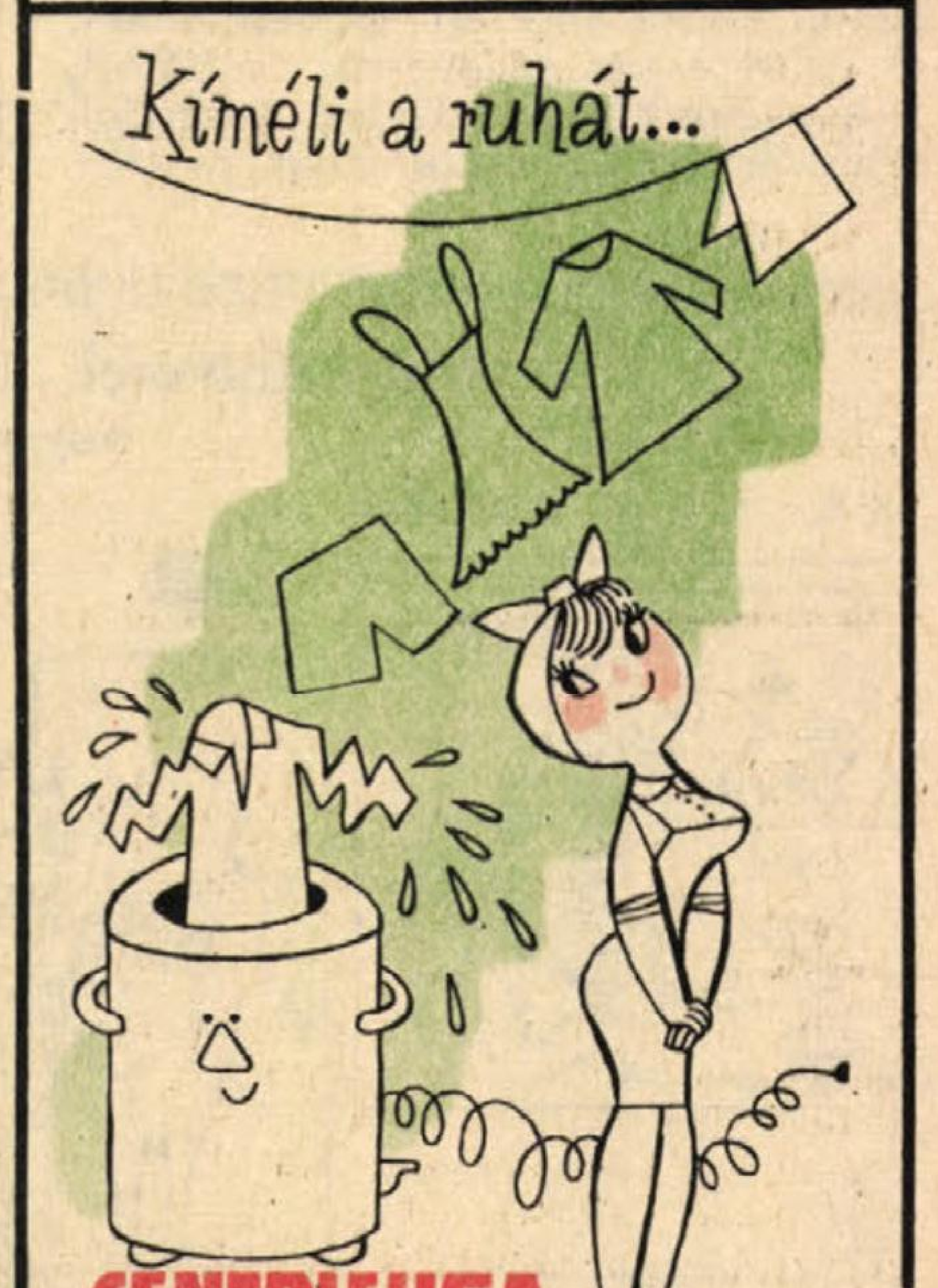

A Ludas Matyi színpada

SZOBATÁRSAK VOLTAK

(Jutka és Mari, két jó barátnő első találkozása Jutka társasutazása után, egy kis cukrászdában. Lelkes üdvözlés.)

MARI: Mutasd magad! Nagyszerűen lesültél!

JUTKA *(sematikusan):* Láttál volna tegnap! Már egy kicsit lekoptam.

MARI: Meséld! Milyen volt a Tátra?

JUTKA: Felséges! Idő gyönyörű, a táj remek, a koszt — legalább nem híztam. Társaság fényes — no de hát a szobatársam!

MARI: Peched volt a párosításnál?

JUTKA: Alaposan kifogtam. A pályaudvaron már eldőlt a sorsom. Sündörögtem az Ibusz-kisasszony körül, nyafogtam, hogy holdkóros vagyok, nem tudna-e különszobát adni, de azt mondta, csak kétágyas szobák vannak a hotelben és a prospektusban. Erre hozzám jött egy nő, nem mondom, tűrhető alakja volt, bemutatkozott, azt mondta: „Elvira vagyok, nem akarnál velem egy szobában lakni, úgy látom egymáshoz illünk."

MARI: Rögtön tegezett?

JUTKA: Eleinte. De később többször magázódtunk. Tudod, édesem, a szobatársulás olyan, mint a házasság, csak akkor jön rá az ember, hogy rosszul választott, amikor már késő. De egy házasságot fel lehet bontani, viszont az Ibusznál nincs válás 12 napig.

MARI: Mi baj volt Elvirával?

JUTKA: Tudod, hogy én milyen szerény vagyok, milyen rendes, tiszta, alkalmazkodó . . . Ő pont az ellenkezője.

MARI: Például?

JUTKA: Például volt egy nagy tükör a szobánkban, ő folyton előtte illegette magát. Megfigyeltem, minél előnytelenebb egy nő külseje, annál többet áll a tükör előtt. Meg is mondtam neki: Elvira, a tükör csak diagnózis, nem terápia. Olyan, mint a röntgen: megmutatja a bajt, de nem gyógyítja.

MARI: Megsértődött?

JUTKA: Á! Volt is annak annyi intelligenciája! De most már rohanok!

MARI: Hova rohansz?

JUTKA: A Tubarózsa eszpresszóban találkozom Elvirával. Ilyenkor, az első őszies napon jól fog esni egy kicsit elbeszélgetni az édes nyár közös emlékeiről . . .

Stella Adorján

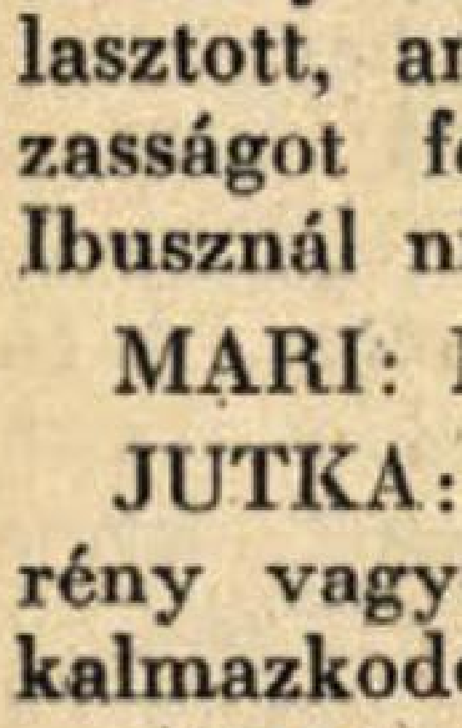

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy spicces alak bedülöngél az anyakönyvi hivatalba. Nagy csuklások közepette bejelenti:

— Uraim, ikreim születtek..

— Miért mondja, hogy uraim? — jegyzi meg az anyakönyvvezető. — Hiszen egyedül vagyok a szobában.

— Hű, az áldóját! — kap a fejéhez a boldog apa. — Akkor hazaszaladok, hátha nem is ikrek.

Pesti újságírók Brazíliában

Szegő Gizi rajza

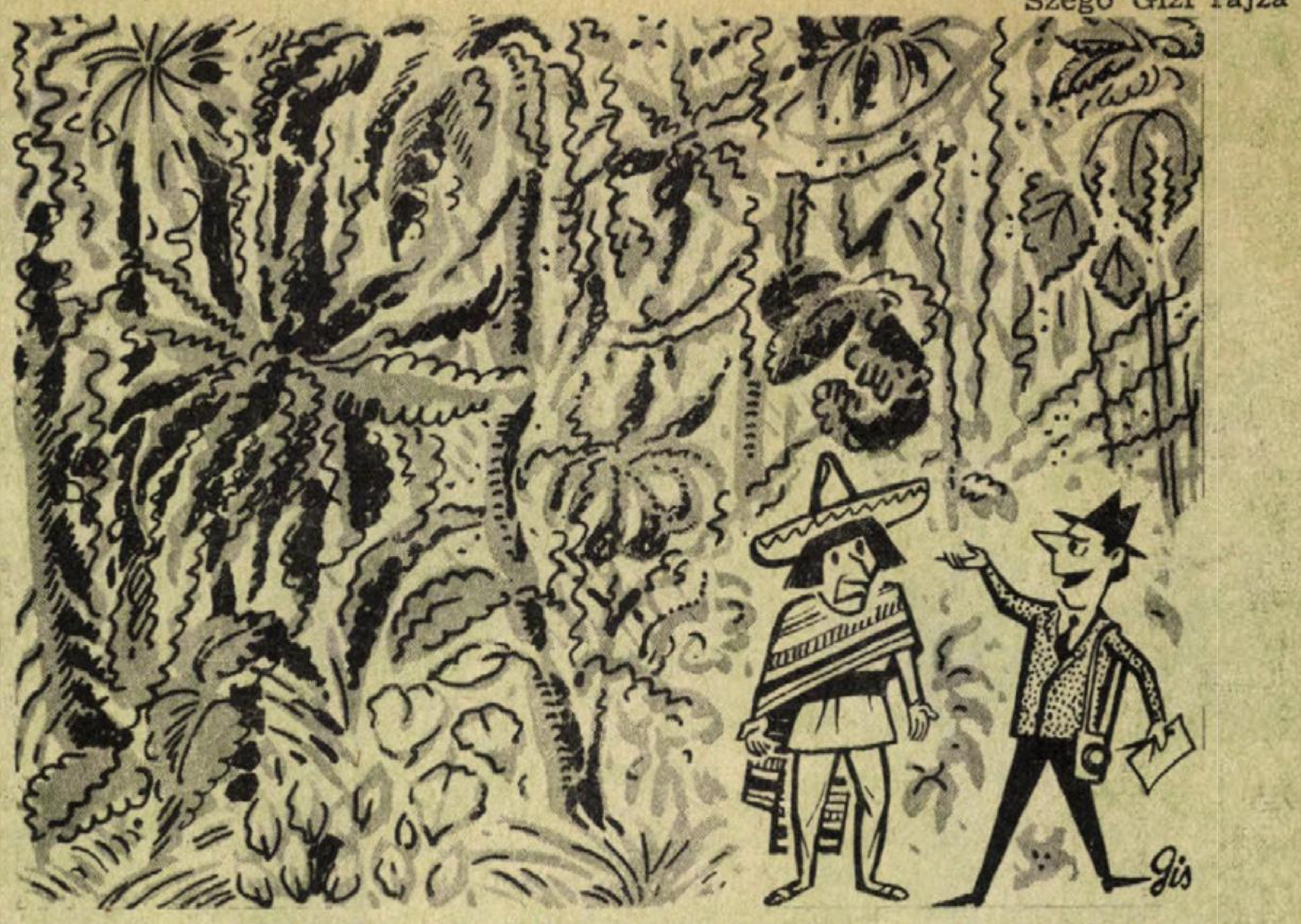

— Ez maguknak dzsungel? Én tanulmányoztam Budapesten az albérleti helyzetet . . .

Reggeli torna

Hegedűs István rajza

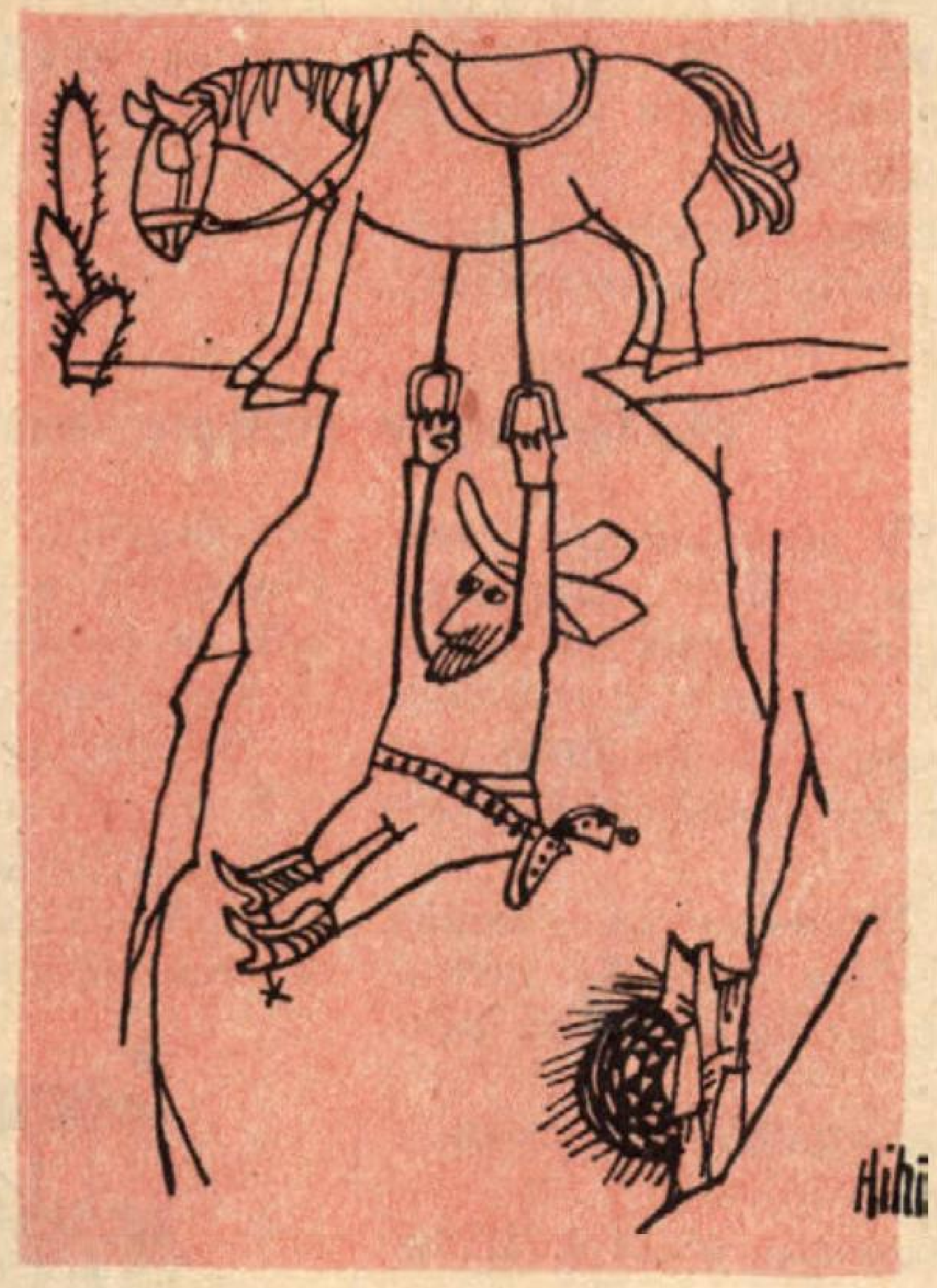

Második műszak

Pusztai Pál rajza

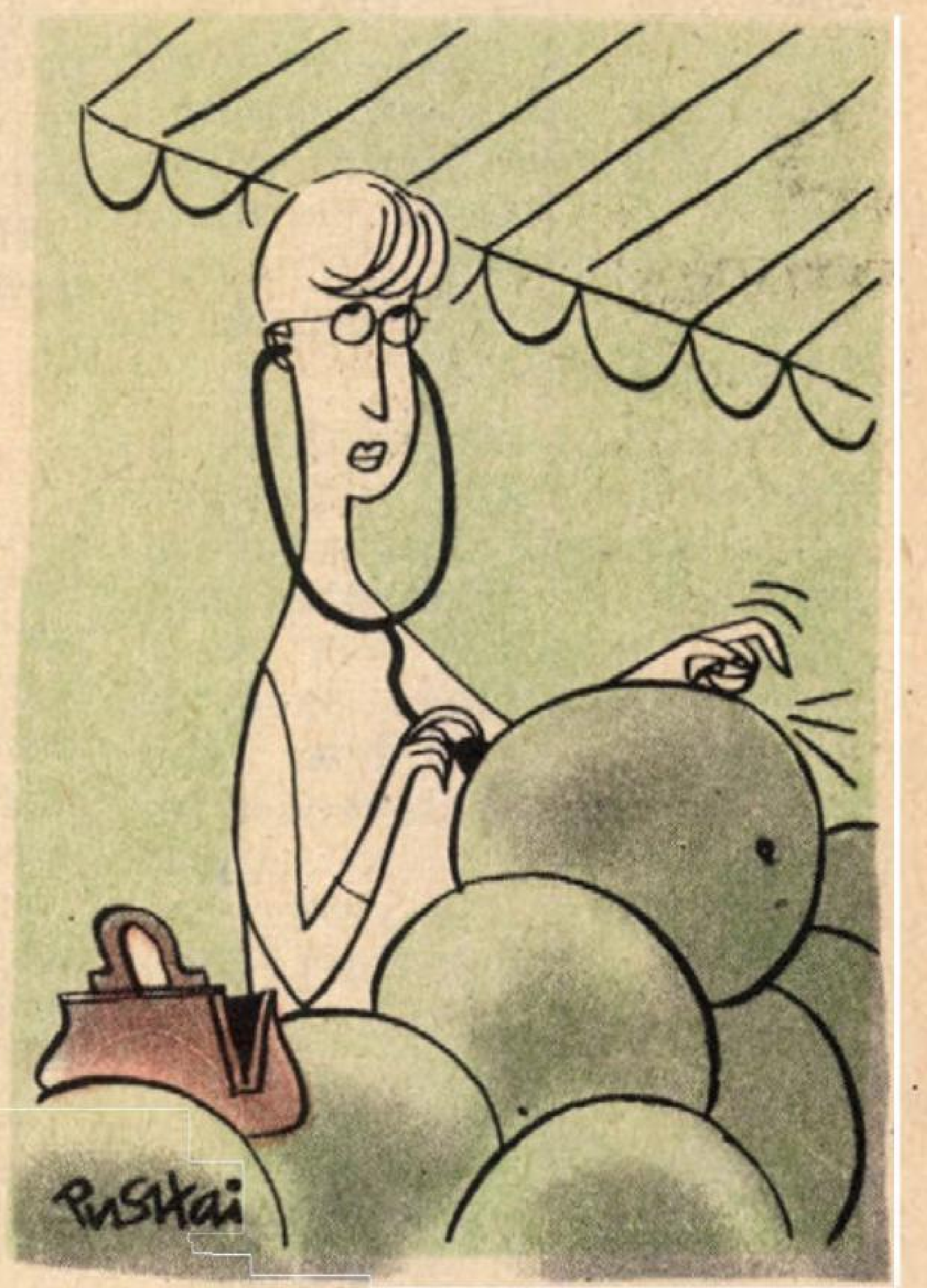

Dinnyevásár

Ép testben ép lélek

Várnai György rajza

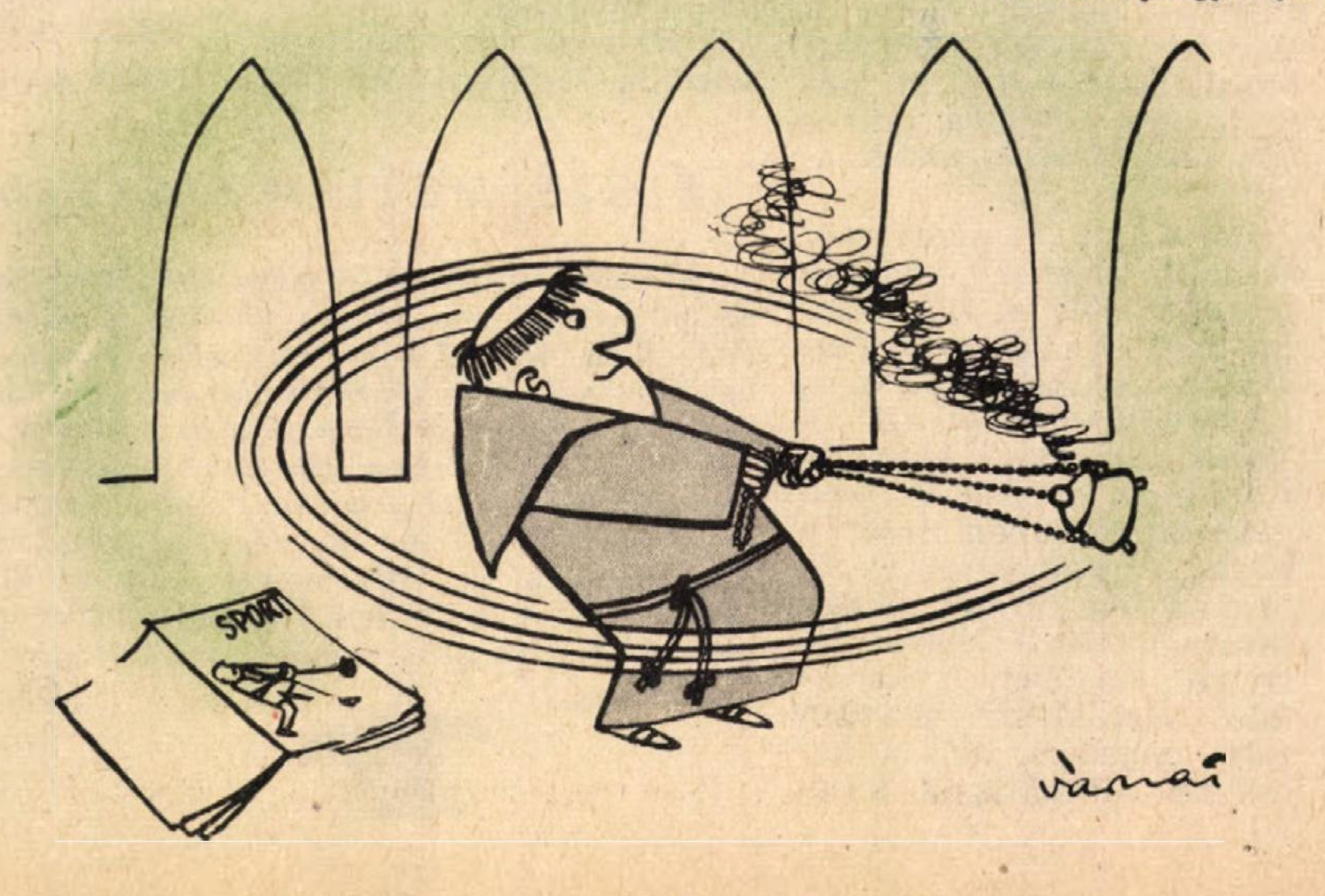

Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciáva
kráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bü

HERAKLESZ TIZENHARMADIK HŐSTETTE

Miután Heraklesz az alvilág kapuját őrző Cerberuszt, a rémületes kutyát is felhozta Eürisztheüsz elé, Eürisztheüsz így szólt:

— Az istenek még egy hőstettet kívánnak tőled, Heraklesz!

— De hiszen megöltem a nemeai oroszlánt! — kiáltott fel ingerülten a hős. — Legyőztem a sokfejű hidrát! Elevenen fogtam el a Minotaurusz apját! Itt a Cerberuszt is! Mit kívánhatnak még az istenek, a bátorság és az erő próbájaként?

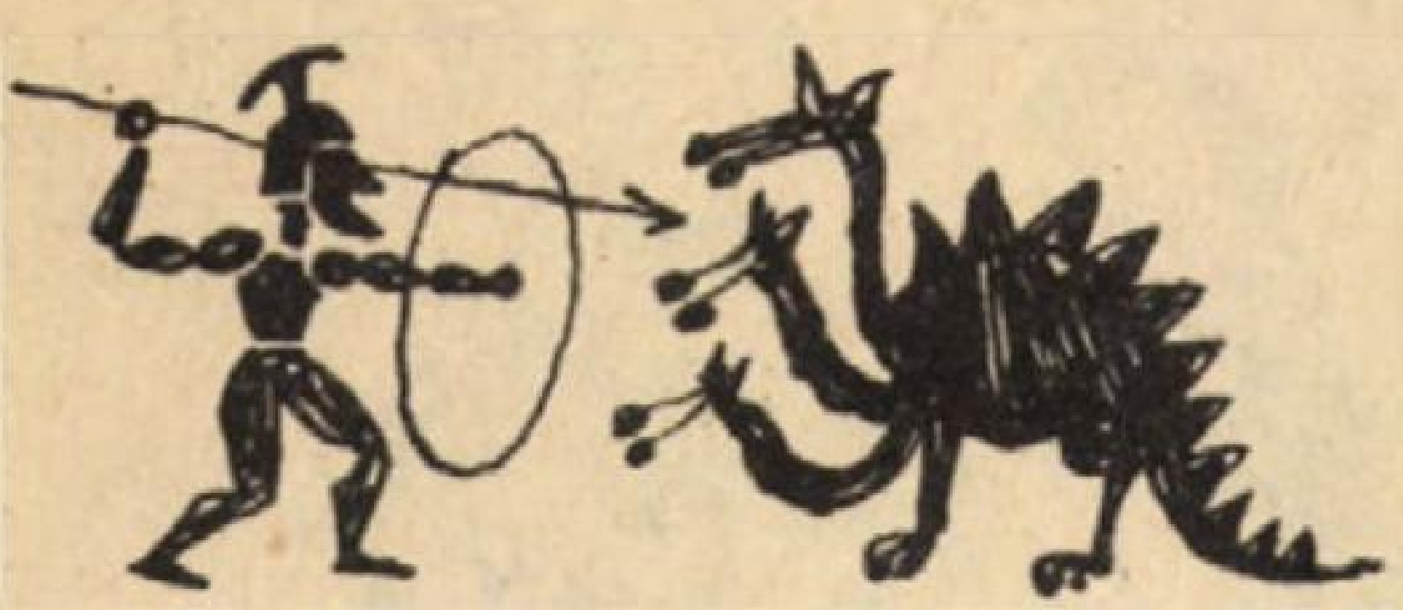

— Azt kívánják — felelte Eürisztheüsz —, hogy utazz Budapestre, és egyél meg egy teljes karaj kenyeret a LXXII. kerületi Péküzem szombati sütéséből! És el ne feledd: egyedül a LXXII-es kerületi pékség kenyeréből kell enned, mert ott tanyázik a hírhedett cipó!

Heraklesz meghökkent e szavakra, majd bólintott, és eltávozott Eürisztheüsz házából. A félelmetes kenyér lakhelyét nem volt nehéz megtalálnia: ahogyan közeledett a Sütöde felé, úgy telt meg a levegő síró, jajveszékelő asszonyok hangjával, kik a rettenetes kenyérrel tusakodtak. Heraklesz gyengéden utat csinált magának, és a pulthoz lépett. Alig egy kartávolságnyira feküdt előtte a Hétvégi Sütésű Kenyér! Mozdulatlanul feküdt, kényelmesen elnyúlva, látszólag fogyasztásra alkalmasan.

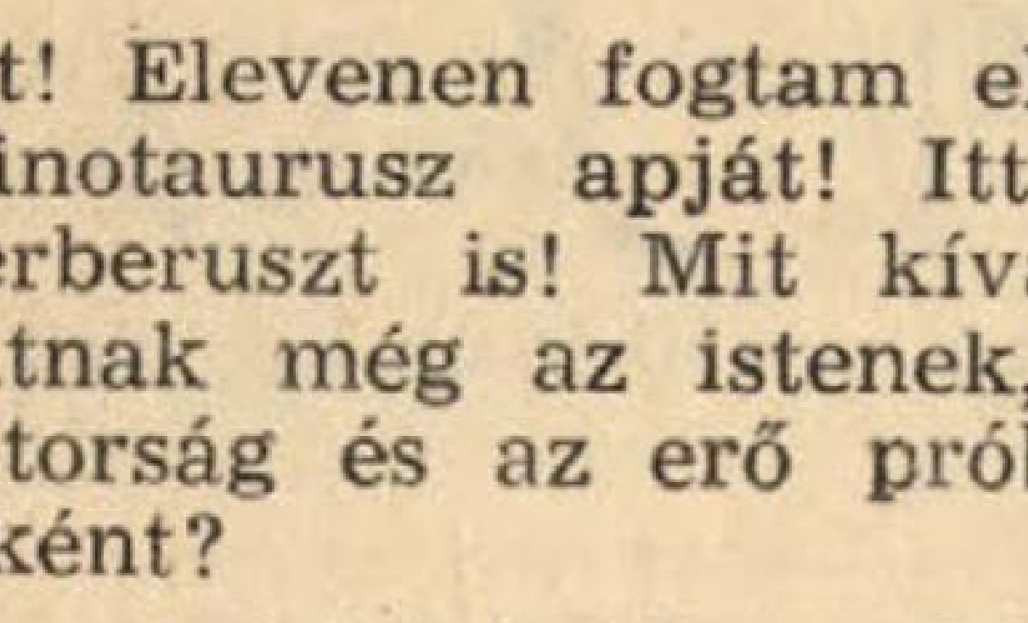

Heraklesz, a pénztárnál vásárolt blokkal, óvatosan közelített felé, és éles, hosszú késével néhányszor reávágott, de még csak meg sem tudta sebezni azt! A szívós, ragadós kenyeret nem fogta a hős éles pengéje sem, csupán, mint a szivacs, ugrott egyet és támadója felé fordult, nehéz, savanyú, élesztő-szagot lövellve magából a harcos felé. Heraklesz azonban nem engedett időt a kenyérnek. Dárdájával kesedelem nélkül átdöfte, akkor pedig kényelmesen mellétérdepelt, és éles késével nyúzni kezdte, hogy Eürisztheüsz parancsa szerint egy szeletet elfogyasszon belőle. Ám a kenyérbél támadt elsőnek: egy pillanat alatt ráragadt a pengére, és használhatatlanná tette a hős legjobb fegyverét. Heraklesz ekkor puszta kézzel rontott a kenyérbélre, és iszonyatos erejével megpróbált kiszakítani belőle egy serclit, mire a félelmetes tészta ujjai köré fonódott, és magához ragacsolta őket, megbénítva a hős két karját. A következő pillanatban azonban Heraklesz kitátotta hatalmas erejű állkapcsát, és beleharapott a kezeit fogva tartó kenyérbélbe. Iszonyatos, életre-halálra menő küzdelem kezdődött most. A félelmet nem ismerő legendás férfi megpróbálta megrágni és lenyelni a kezeit fogva tartó kenyérbelet, a kenyérbél pedig a hős szájpadlására tapadt, és összeragasztotta a hős alsó és felső fogsorát.

Heraklesz fuldokolni kezdett. A fojtogató kenyérbél kérlelhetetlenül kúszott a gégéje felé. A harc csaknem eldőlt már, midőn Herakleszneк az utolsó pillanatban sikerült megfordítania a küzdelmet. Miután lábai szabadok voltak, futásnak eredt a pékműhely felé, ott pedig az első kemencébe bemászva, a sülő kenyerek közé feküdt, és tovább kezdte sütni a kezét és állkapcsát fogva tartó Szombati Sütésű Kenyeret!

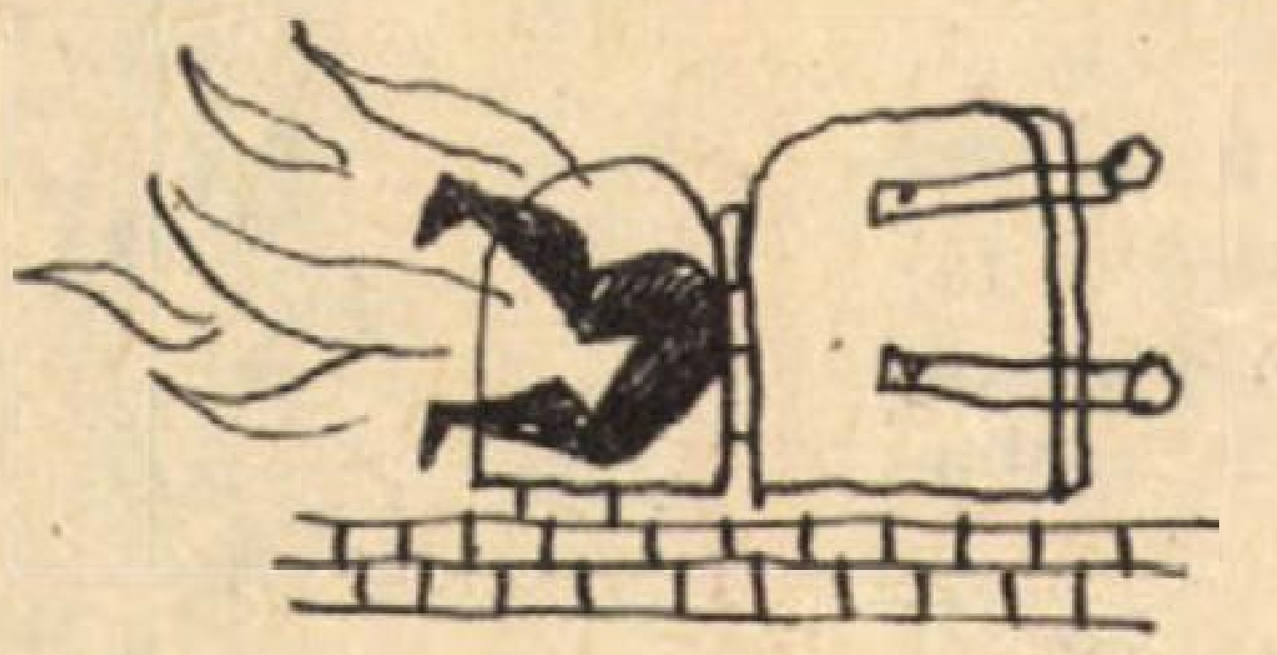

Rövid idő múlva a rémületes kenyérbél szorítása engedett. Ahogyan sült, úgy vált ehetővé a hős fogai között.

Tíz perc múlva Heraklesz kimászott a kemencéből, és a gondosan megsütött Kenyeret jóízűen bekebelezte húsz deka melegkolbásszal . . . ! ! !

(somogyi)

Hetet egy csapásra!

Az FVV igazgatósága megváltoztatta a 17-es villamosjárat útvonalát. Ezzel az intézkedésével — mint a mesebeli szabólegény — hetet ütött egy csapásra. Az utazóközönség fejére!

1. A János-kórház reumás betegei eddig átszállás nélkül juthattak a Kapás utcai rendelőbe,

2. nemkülönben a Lukács- és a Császár-fürdőbe,

3. valamint az óbudai SZTK-ba.

4. A környék iskolásai ugyancsak átszállás nélkül utazhattak a Császár-fürdőbe, kötelező úszótanfolyamra.

5. Átszállás nélkül közelíthette meg óbudai munkahelyét sok pasaréti lakos.

6. Egyszeri átszállással járhattak be Pesthidegkútról, Hűvösvölgyből, Zugligetből és Pasarétről a középiskolás diákok az óbtudai gimnáziumokba és technikumokba.

Mindez most megszűnt.

7. Végül: a Bécsi útiak sem fogadják határtalan lelkesedéssel a 17-es és a 18-as járatok összecsereberélését. Eddig sem a villamosok számozásával volt bajuk, hanem azt nehezményezték, hogy gyakran húsz-huszonöt percet kell várniuk a megállóhelyeken, s akkor is lemaradnak a zsúfolt kocsikról.

(Több olvasónk leveléből)

FIGYELMETLEN FIGYELMESSÉG

Kisebbik lányom most megy első osztályba. A tanszerekkel együtt vettünk neki egy kis sötétkék munkaköpenyt is. Hazatérőben elismeréssel csodáltuk meg a Soproni Ruhagyár előrelátó gondosságát: a köpeny belsejében egy foltnak való anyagdarabbal együtt tartalékgombot is találtunk. Köszönet érte! Egy bökkenője azonban van ennek a „gombos" előrelátásnak: a gomb sem formára, sem nagyságra nem egyezik a köpeny többi gombjával. Nem nagy ügy az egész, még akkora sincs, mint mondjuk egy köpenygomb . . . Szóvá se tenném, de két évvel ezelőtt a nagyobbik lányom iskolaköpenyéhez pontosan ilyen felemás pótgombot mellékeltek a soproniak . . .

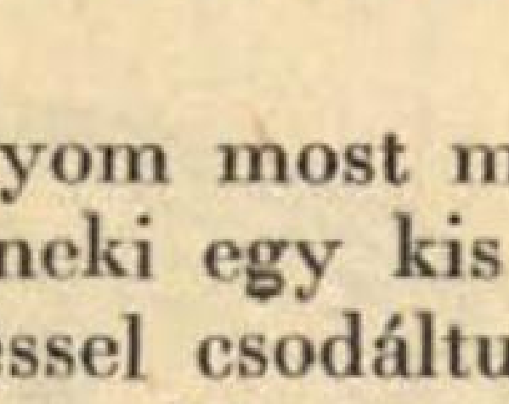

Temesvári Imréné
Székesfehérvár,
István tér 1.

VÁCI SZELET

A hazai édesipar legkarcsúbb tortaszeletével Nagymaroson hozott össze bennünket a vendéglátóipar — írja panaszlevelében egy külföldi turistacsoport belföldi vezetője. — Ezeket a súlytalanság határmezsgyéjét döngető apróságokat a cukrászipar váci támaszpontjáról irányítják a Dunakanyart megszállva tartó üdülők részére.

Augusztus 25-én, úgy tíz óra tájt harmadmagammal betértünk egy váci presszóba, hogy a helyszínen ismerkedjünk meg az apróra stuccolt „váci szeletekkel". Alig vetettünk egy röpke pillantást a papírral megtámogatott tortaficnikre, máris megszületett a laikus döntés: erre bizony ráfért volna még a hizlalás. Amikor a tortaszeletek apró termetére felhívtuk a presszó vezetőjének figyelmét, bánatosan közölte velünk, hogy a cukrászok már neheztelnek rá, mert gyakran beolvassa nekik a fogyasztóktól elszenvedett „dicséreteket". Ezzel a már szakszerű döntéssel felvértezve, elzarándokoltunk a szomszéd házban székelő vendéglátóipari igazgatósághoz, ahol a vállalat főellenőre fogadott bennünket. Röviden elbeszéltük neki a történteket, majd együttesen kiszálltunk a helyszínre. A főellenőr mérlegre rakta a gyanúsított tortaszeleteket, könnyűnek találta, és „vissza a feladónak" jelszóval azonnali hatállyal kivonatta őket a forgalomból . . .

Reméljük, hogy ezek után nagyobb súlyt helyeznek a torták súlyára.

th

Sólymok előnyben?

Néhány héttel ezelőtt egy idős nénike igyekezett a kivételesen nem zsúfolt trolira a Bajza utcai aluljárónál. A Lehel piacról tarthatott hazafelé, kosarában egy diszkréten csipogó csirkével. A kalauz „Állatokat nem lehet trolin szállítani!" jelszóval pillanatok alatt leparancsolta a csirkés nénit a troli lépcsőjéről. Szabály, az szabály, gondolta, azt mindenkinek be kell tartani. De mit látok vasárnap, augusztus 19-én, kilenc óra körül, a T 129-es számot viselő, 62-es trolin? Három vidám kedvű fiatalember ül a hátsó ülésen: egyiknek a karján egy élő, szabályszerű vadász sólyom, amely a szokatlan környezet hatására éktelen lármát csapott. Úgy látszik, a szabály csak arra a szelíd csirkére vonatkozott, amelyikből már a kofa félig kinyomta a szuszt, a sólyom, az utazhat . . . Ilyenkor sajnálom, hogy nincs egy struccmadaram, amivel próbára tehetném én is a szabályrendeletet. **(b)**

PESSZIMISTA TUDÓSÍTÁS

Mikor versenyzőnk háttal a medencének állt fel a rajtkőre, a kicsiny, de lelkes magyar szurkolótáboron némi szorongás vett erőt. Szerencsére nem történt baj. Csekő II. még idejében körülnézett, bosszúsan homlokára ütött és megfordult.

Indítani lehetett a huszonhárom méteres férfi gyorsúszás nemzetközi mezőnyét.

Felhangzott a sípszó!

Hét izmos, barna test acélrúgóként csapódik a vízbe. A nyolcadik zavartan topog és tanácsot kérőn pislog az edzőre. Ennél a rendkívül tehetséges fiúnál bizony még hiányzik a kellő versenytapasztalat. De az edző máris ott terem, s néhány buzdító szót súg a fülébe.

Végre! A magyar fiú bólint, és óvatos-lassan beleereszkedik a medencébe. Hurrá! Felcsattan a taps. A kicsiny, de lelkes magyar szurkolótábor tagjai boldog-önfeledten csókolóznak össze, Hiszen végtére is ezért utaztak ide.

De figyeljük Csekő II.-t. Ujjai görcsösen kapaszkodnak a kőpárkány szélébe, fájdalmas tekintetét körülhordozza a stadion lelátóin. Talán hideg a víz, és meggondolta volna magát? Nem. Búcsúzik. Íme, most erős akarattal elengedi a párkányt, s eltűnik a vízben. Kétségbeesett csapkodás, hangos segélykiáltások. A rendezők zavartan futkosnak fel s alá. Két zsüritag elájul.

De ahol nagy a baj, ott közel a segítség! Egy pufók holland csecsemő kimászik babakocsijából, s energikus karcsapásokkal a fuldokló segítségére siet. Partra vonszolja. Zeng-zúg a stadion. Mindenki a bátor mentőt s az aléltan pihegő megmentettet ünnepli. A kicsiny, de lelkes magyar szurkolótábor tagjai ismét boldog-önfeledten csókolóznak össze. Él még a magyar virtus és küzdeni akarás!

Kézzel-lábbal törjük át magunkat a gratulálók gyűrűjén, és odafurakodunk az edzőhöz. Nyugodt, halk, megfontolt. Nem szállt fejébe a siker.

– Hetedik éve foglalkozom Csekő II.-vel – feleli kérdésemre. – Formája az utolsó hónapokban töretlenül ívelt felfelé. Mai kiugró teljesítménye régen benne lappang. Amennyiben allergiás víziszonyát sikerül leküzdenie, még sok kellemes meglepetéssel szolgálhat. Edzésrendjét úgy időzítettem, hogy Tokióban már egyfolytában ússza le az egész távot. Ehhez kérem a sportszerető magyar közönség szíves támogatását és lelkes türelmét.

Kürti András

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Sz. Judit, Bp. IX., Rózsa u. – M. László, Pécs – Cs. Józsefné, Ajka – H. József, Bp. XIV., Kassai u. – B. János, Törökbálint – „Vijó", Mezőtúr – B. Gizella, Lenti – dr. T. György, Kám – K. Ferenc, Bp. XVII. – dr. H. Ödön, Győr – Cs. László, Eger – M. Etel, Bp. XX. – Sz. István, Aszód – Sz. István, Bp. IV., Munkásotthon u. – I. András, Bugyi – B. Imre, Miskolc – L. T. Márta, Bp. XIII., Győri u. – Sz. Zsuzsa, Bp. XVIII. – D. György, Bp. IV., Kossuth L. u. – V. József, Pécs – B. Mária, Bp. XIII., Katona J. u. – U. János, Balatonlelle – K. István, Bp. XI., Zsombolyai u. – K. Katalin Bp. II., Schönhercz u. – D. Ferenc, Bp. XI., Tarcali u. – K. Lajos, Bp. XV., Maros u. – Mné, Gyöngyös – G. Károlyné, Bp. IX., Soroksári u. – H. István, Atkár – B. Pál, Székesfehérvár – D. Monika, Debrecen – Z. László, Orosháza – „Nyerzsy", Bp. IX. –

Beküldött RAJZOK

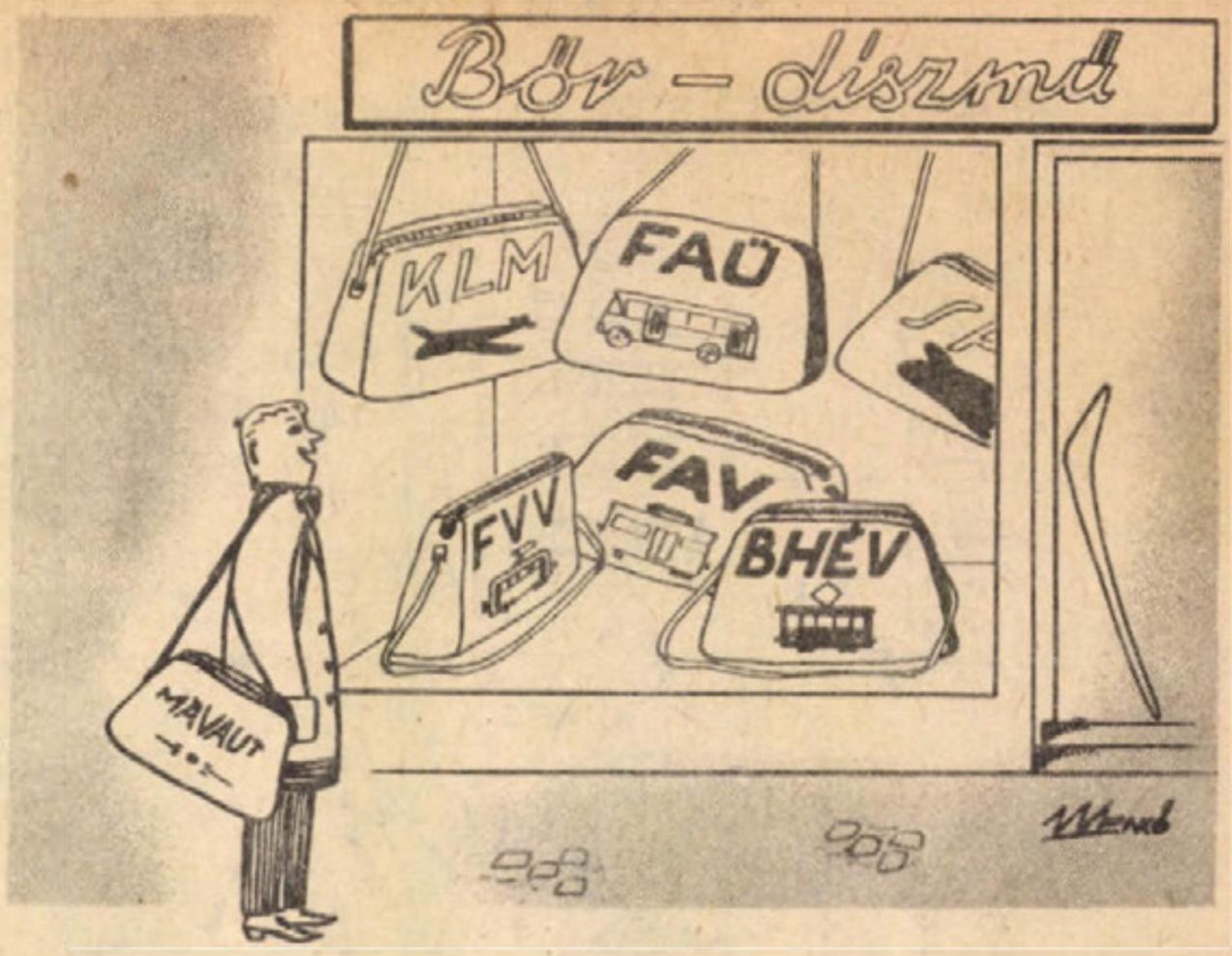

Ez a divat

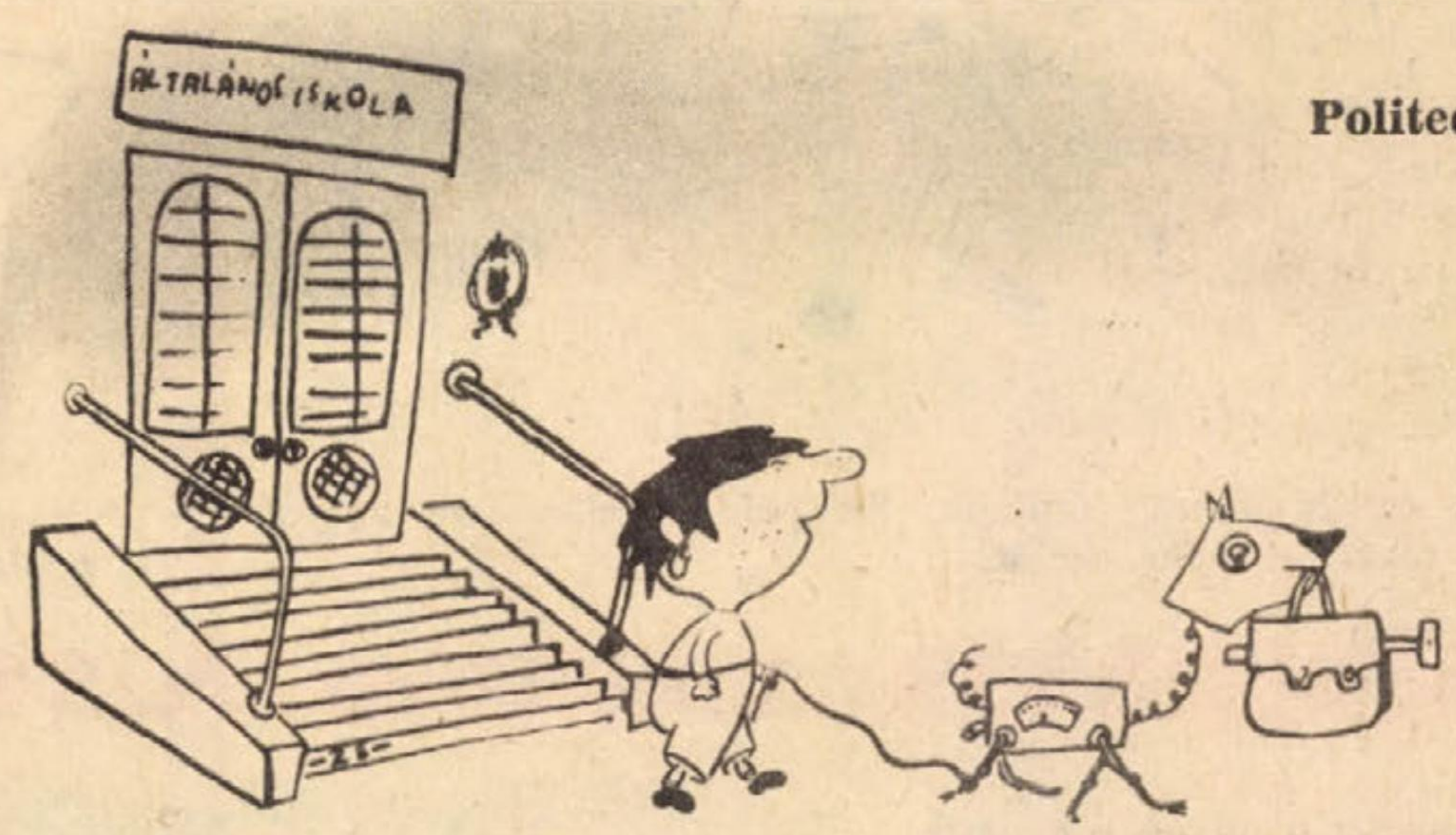

Politechnika

Fejlődés

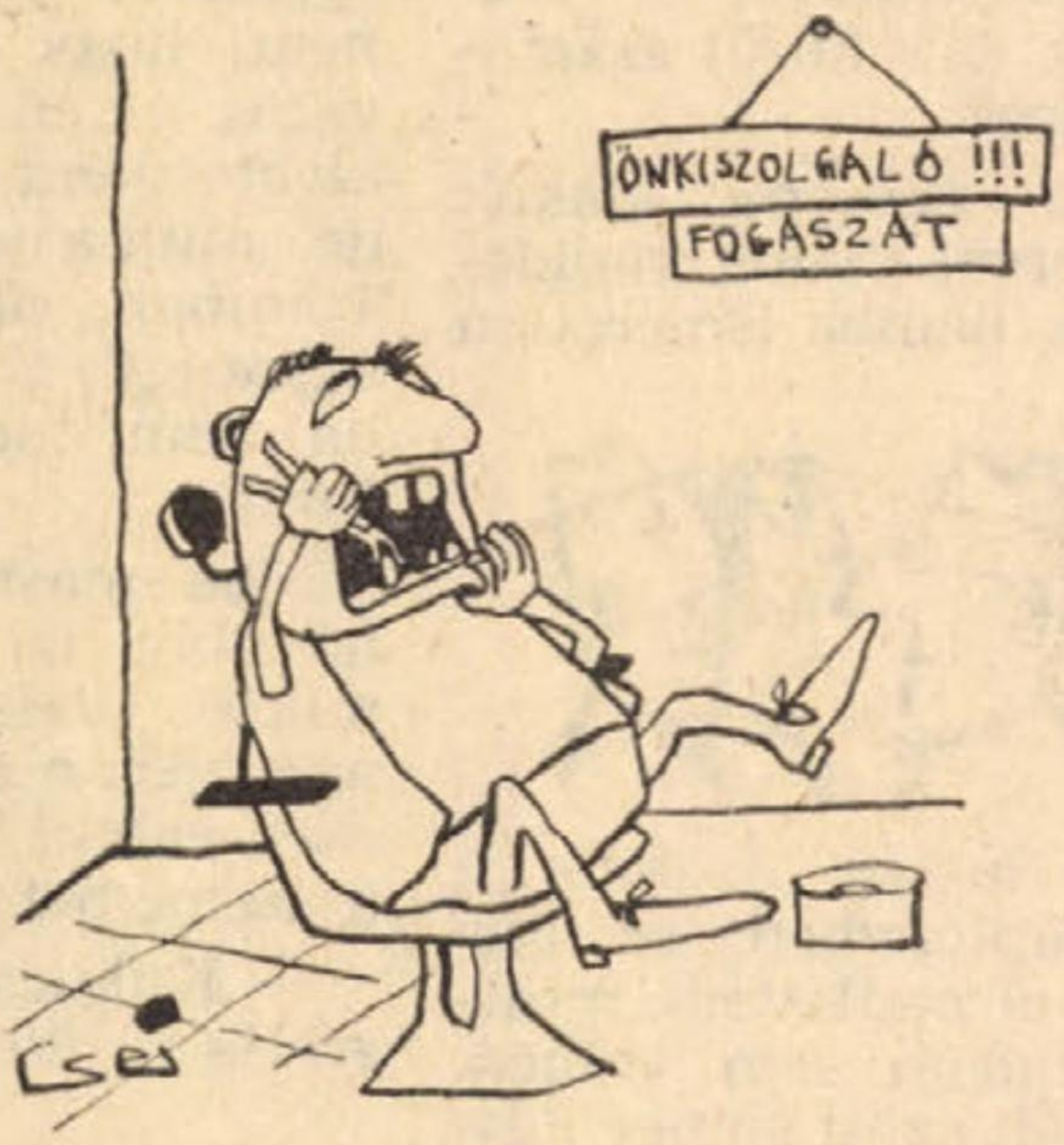

Emberijesztő

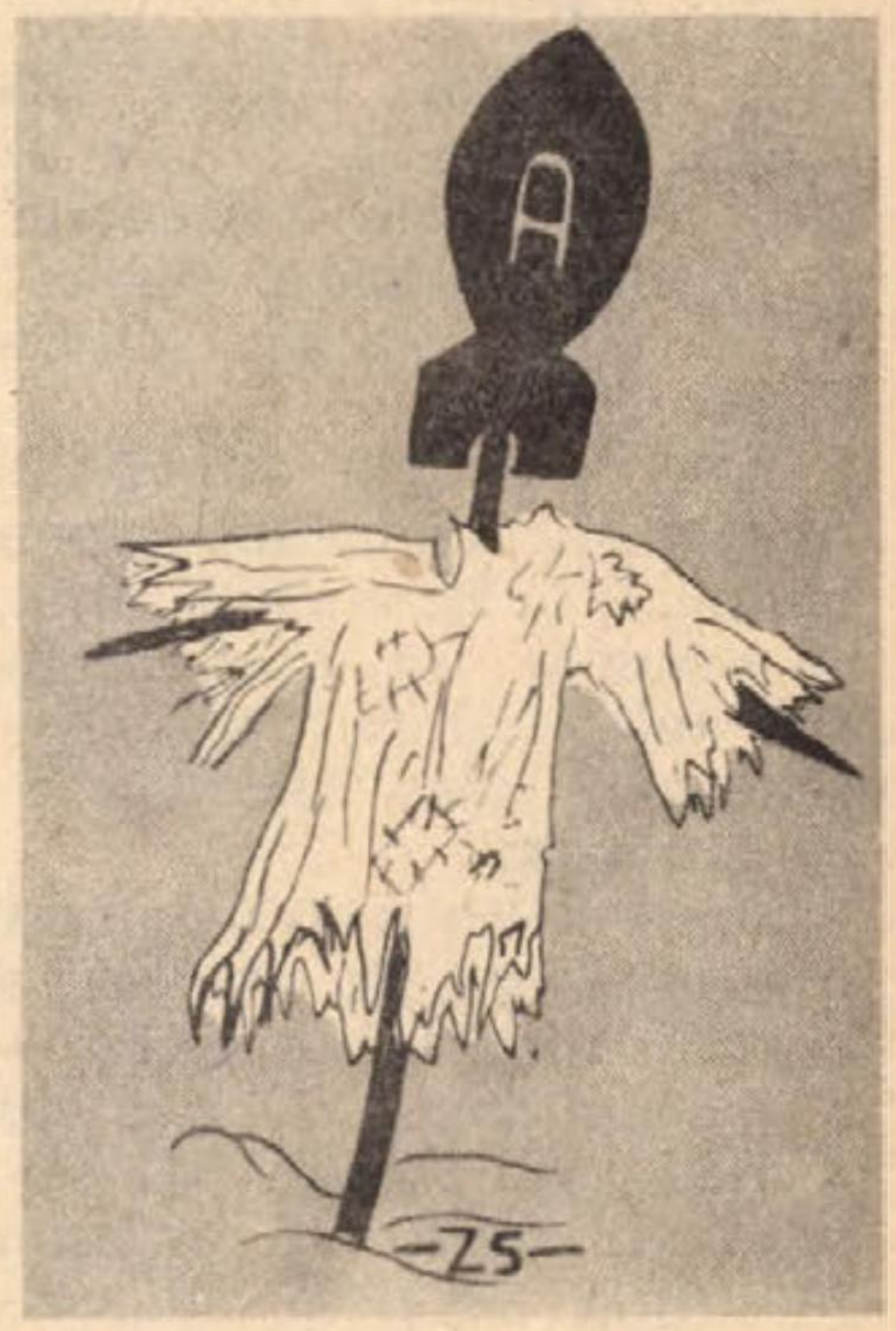

Erős utas

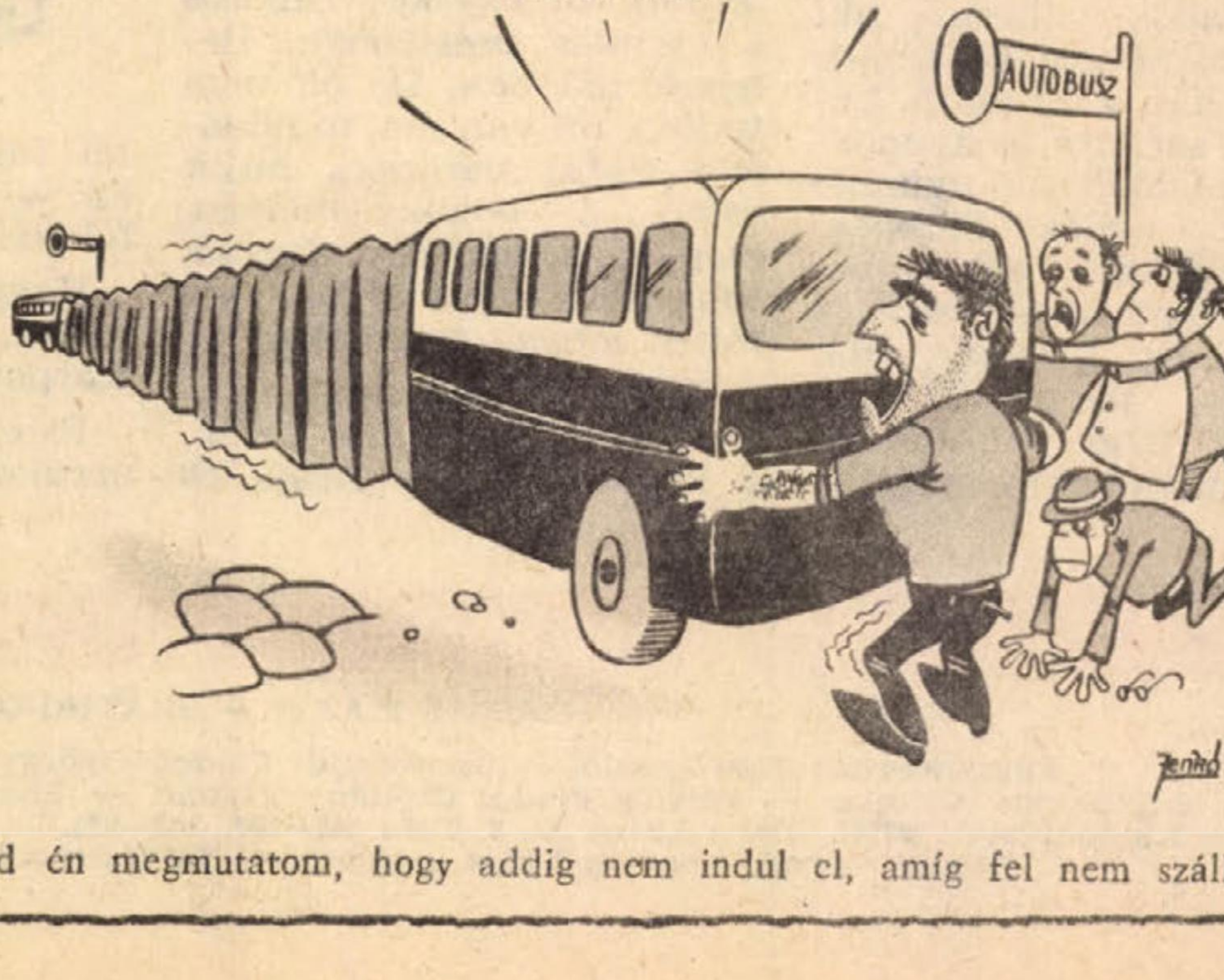

– Majd én megmutatom, hogy addig nem indul el, amíg fel nem szálltunk!...

Hála a jó istennek!

Pusztai Pál rajza

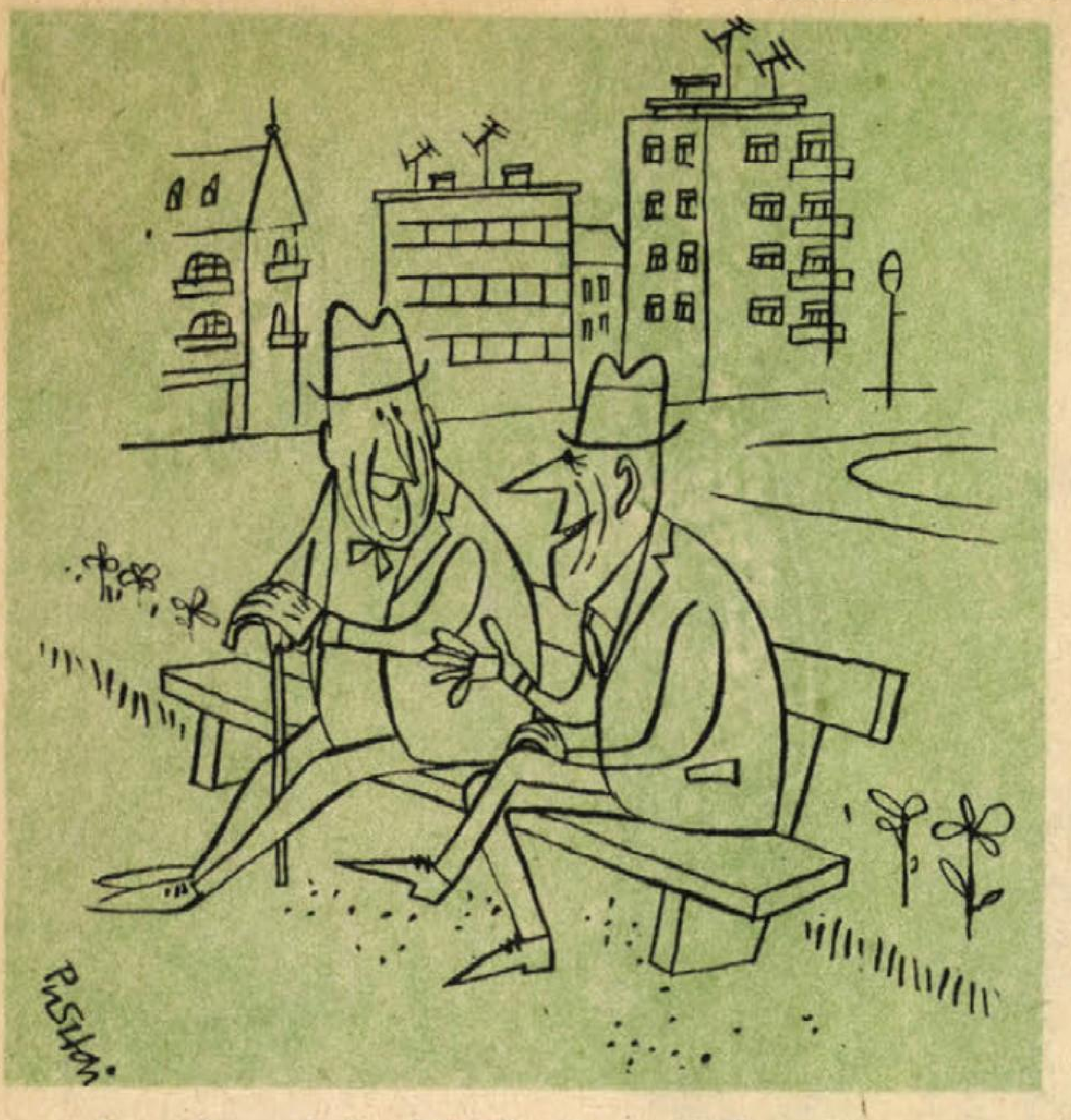

– Az ember mindig fejlődik. En például már nem vagyok annyira reakciós, mint azelőtt . . .

Vallomás

Erdei Sándor rajza

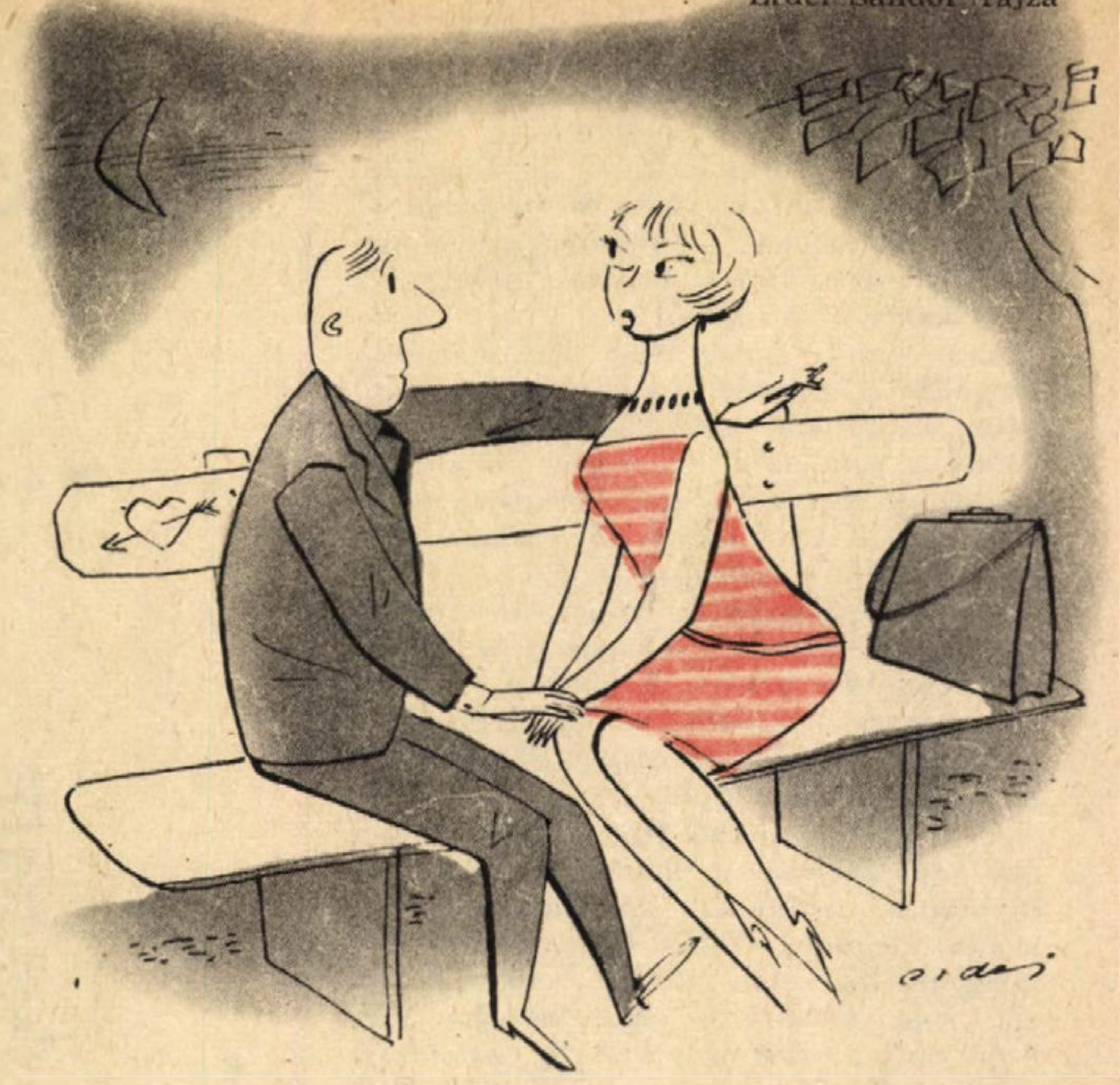

– Ugye, Pista, most már bevallhatom, hogy a papa nem géplakatos, hanem igazgató-főorvos . . .

SOKARCÚ FŐVÁROSUNK

Furcsa ez a város, ez a mi Budapestünk. Néha úgy érzem, hogy minden kövét ismerem, máskor meg olyan arcát mutatja felém, amelyet sohasem láttam. Ki tudná megfejteni ennek az okát? A várostörténész? A fővárosi tanács elnöke? Vagy önök, kedves Olvasóim? Rejtély . . .

Íme . . . Folyó hó 5-én, egy derült augusztusi napon ballagok a Ferenciek terén, és eszembe jut, hogy azonnal telefonálnom kell Kerekesnek, mert félóra múlva elutazik.

Megyek egy trafikba, hogy tantuszt vegyek, nyúlok a pénztárcámért, hát egek! — a zsebem üres, a tárcámat a másik ruhámban felejtettem. A trafikosnő elnézőn mosolyog és nem ad tantuszt.

De hiszen sebaj! Majd csak akadok valakire, aki kölcsönöz nekem 60 fillért. Kiállok hát a Kossuth Lajos utca sarkára, és nyugodtan szemlélődöm a nyüzsgő forgalom kellős közepén. Jönnek-mennek az emberek. Hallani német szót is sűrűn, meg kemény cseh hangokat, pergő francia beszédet. Ezek külföldiek, ezekkel nem sokra megyek. Csak honfitársaimra számíthatok, kik közül számosat ismerek.

Hanem micsoda alakok járnak erre! Csupa vadidegen pofa, bamba ismeretlen képüket lustán fürdetik a nyári napfényben, és úgy mennek el mellettem, mintha a világon sem volnék. Hiába, sok az új ember Pesten.

Node, ha az utcán nem is, majd a Kárpátiában! Ott mindig ül egy-két ismerős a csendes presszóban. Benézek hát oda. De én nem tudom, mi van ma, mindenféle fiatal párocska bújik össze a boxok mélyén, meg idős nénikék, furcsa, soha nem látott arcok, merőben idegen tekintetek.

Még ötször-hatszor végigsétálok a Ferenciek terén, a Kossuth Lajos utcán, és egyszerre rá kell döbbennem, hogy ez egy idegen város, és én szomorú számkivetettként tengődöm benne, mint a nagy római költő Tomiban, aki valószínűleg ugyanígy érezhette magát, ha nem tudott tantuszhoz jutni.

Még másnap, azaz folyó hó 6-án is ezen tűnődöm, mikor véletlenül megint arra visz a sorsom. Egyszer csak valaki hátulról befogja a szememet:

— Kukucs . . . — duruzsolja a fülembe bájos, fiatal hölgyismerősöm, Mócika. — Nem iszunk meg egy feketét?

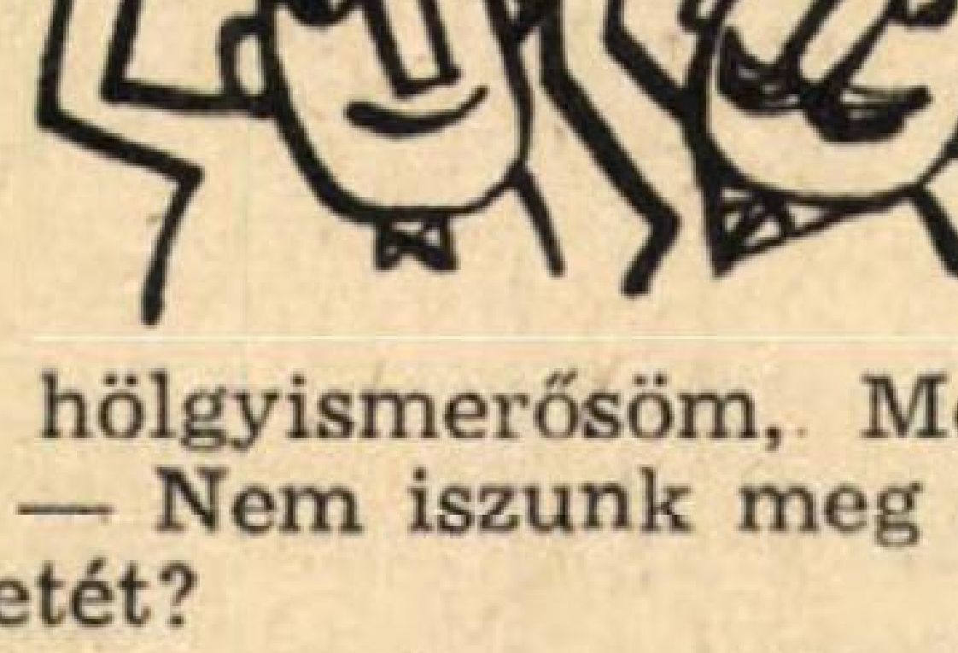

Hagyom, hogy belémkaroljon, és megindulunk a Kárpátia felé.

És ekkor jön Budapest új arculata. Még a sarokig sem értünk, már belébotlom a főnökömbe, ki először kővémered, majd tapintatosan elfordul. Odább Bányainét kell üdvözölnöm, aki ezt szívélyesen fogadja, sőt utánam is kiált: Csókoltatom a feleségét . . . Egy telefonfülkéből nejem kolléganője bukkan fel, és kölcsönös üdvözlés után, hosszasan méregeti Mócikát, nyilván a pontos személyleírás kedvéért. És ez így megy végig.

Egy államfő nem vonul be úgy a repülőtérről, ahogyan mi a Kárpátiába. Kalaplengetések jobbról-balról, elismerő szemvillanások, hangos és hangtalan köszöntések. Az egész város a lábaim elé borul. Az eszpresszóban megint ismerősök, és természetesen nem hagyják, hogy Mócikával kettesben unatkozzam, hanem az asztalunkhoz ülnek, és állhatatosan kitartanak mellettünk.

Én pedig meghatva és álmélkodva gondolok arra, hogy íme, mégiscsak idehaza vagyok, és hogy hány arca van ennek a városnak, s mennyire megváltozhatik röpke 24 óra alatt. Rejtély . . .

Novobáczky Sándor

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.4741 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.